

**DOSTAŇTE
HO**

ODTUD

AL-HEXTH

Dostaňte ho odtud

část první

„A když otevřena pečeť čtvrtá,
slyšel jsem hlas Zvířete, řkoucí:
Pojď a viz.

A já zřel
plavého koně
jeho jezdcem byla Smrt
a peklo šlo jí v patách.“
(náhodně odposlechnuto)

1 – Kdyby se něco

Ona slova možná nebylo to nejlepší, co mohlo napadnout Lastakarijského výsadkáře Sarda v okamžiku separátního teleportu. Ale maličký okamžik mezi dematerializací a opětnou rematerializací je nanejvýš vhodný pro všemožné myšlenkové úlety. Krom jiného třeba i proto, že mohou být úletem posledním.

Okolí se projasnilo a reálný svět plný hmotných tvarů zaútočil na jeho smysly spolu se smrštěnými symboly a signály, jelikož se ocitl rovnou v aktivní válečné zóně.

Teleport z vesmírného křižníku, letícího kdesi v kosmické dálavě přímo na planetární povrch s téměř absolutní přesností, i to byl jeden z rysů Lastakarijských výsadkových sil. Dalo by se bez nadsázky říci, že Lastakarijská armáda dovedla techniku výsadků k absolutní možné dokonalosti: v jeden okamžik stojíte ve výsadkovém depu v útrobach válečné lodi, a o okamžik později máte pod nohama cílový prostor přesně v místě kde máte být. Spolehlivé a bleskové.

Sardo neřekl ani slovo - lidská řeč byla příliš pomalá na to, aby se její pomocí vedla běžná bojová komunikace. Prakticky v tom samém okamžiku, kdy se objevil v cílové zóně, byl vřazen do sítě probíhajícího výsadku. Celá jeho momentální existence - palebná síla, informační kapacita senzorů, plánovaná či neplánovaná aktivita, koroboti, symbionti a patrně i jeho vlastní myšlenky - vše bylo bleskově a beze zbytku integrováno do rozvíjející se operace tak, aby optimálně přispělo k úspěšnému výsledku.

O sekundu později se v cílovém prostoru objevila formace korobotů. Vtom okolí nečekaně ožilo. Z míst, která detekce vůbec nerozpoznala jako hrozby, vytryskly fontány energie, které v mžiku proměnily většinu korobotů v horké, rozpínající se nic. Sardův předpoklad se ukázal správný - nepřítel již dříve viděl útok Lastakarijských výsadkářů a poznal, že první jdou koroboti a pak výsadkáři. To, že tentokrát změnili pořadí výsadkových vln, dozajista zachránilo život většině z nich.

Ale to už promluvily zbraně výsadkářů a zbylých korobotů - jak se červené trojúhelníčky objevily na poli jeho akčního perimetru, tak byly zahlceny žlutými symboly palby. Prázdnno, rozlétaající se trosky, mračno organických zbytků či louže prskající lávy, to bylo vše, co zbylo z momentálních cílů dříve, než uběhly čtyři sekundy.

Gravitační pohybový generátor, kterým byl Sardo vybaven, jej

bleskurychle přemístil do nové pozice. V tomtéž okamžiku se znovu zahalil aktivní maskovací clonou. Pro každého vnějšího pozorovatele se stal všedním bizarním útvarem zdejší prapodivné oblasti.

Zelené značky zbylých korobotů se přeskupily podobným střel-hbitým způsobem. Některé učinily přesun před ním, aby zajistily bezpečnost zóny, jiné až po něm, aby ho kryly z dalších stran.

Na místech, které právě družstvo skrytě opustilo, zůstaly ještě tři sekundy klamně cíle - jejich přesné kopie, než explodovaly. Mezitím v nicneřikajících kulisách nevýslovně cizí planety vykvetla nová kytice explozí a další červené trojúhelníčky pohasly.

Jenže vtom se staly dvě věci, které Sardo kromě výcviku nikdy v reálu nezažil. Symbol spojení s křížníkem zmizel, a mozek výsadekové akce se odmlčel.

Nebyl čas se divit.

»Čas. Vel!« šlehla myšlenkovým spojovacím okruhem břítká poznámka.

Tak přesně pro tohle jsou téměř nezničitelné BSK vycpané lidským intelektem, řekl si Sardo. Kdyby se něco podělalo.

A převzal velení.

*

2 – Jak to vlastně začalo

Rodiče nebyli nijak extra nadšení.

Sardo je chápal. O Lastakarijské výsadkové pěchotě toho doopravdy nikdo nic nevěděl, o to víc o ní ale kolovalo fám a mýtů. Udělají tam z člověka zombického kyborga, slepě poslušného a necitelného k ničemu, ani k bolesti, ani k soucitu. Vytvářejí v laboratořích z odvedenců pomocí genových manipulací hrůzně zmutované supermany. Lastakarijské výsadkové vojsko ve skutečnosti neexistuje, je to jen záminka jak odčerpat z planetární populace příliš bojechtivé jedince. Nejdivočejší šeptanda dokonce tvrdila, že Lastakarijci nemají žádnou armádu - jsou to ve skutečnosti zrůdy, které pod zástěrkou verbování získávají lidské maso pro svou zvrhlou kulinářskou zálibu.

Jenže poté co i matka přišla o práci, rodinné finance padaly nezadržitelně k nule a šance, že by dostudoval oblíbenou techniku, vyvanula jako dým včerejšího ohně. Neskutečná našťavanost na celý svět přivedla Sarda k již naznačenému rozhodnutí. A jeho důsledek, mohl být nepředvídatelný.

Nebylo tedy divu, že se v očích matky a otce usídlil velmi ustaraný pohled.

„V podstatě samá pozitiva,“ vypočítával. „Doživotní zabezpečení. Nepochybně špičková technika, o které se nikomu ani nezdá. Pohyb po oblastech vesmíru, kam se našinec nikdy nepodívá. A vy už nikdy nebudete muset jít do práce.“

Matka jen sepjala ruce a opřela se o otcovo rameno.

„Přijde mi to jako oběť od tebe,“ řekl konečně táta.

„Necítím to tak. Naopak, vidím to jako skvělou možnost,“ opáčil. Byl mladý, odvážný, plný energie a hvězdných snů.

Otec vzdychl. „Nemůžu ti to zakazovat,“ řekl hodně potichu. „Jen to ještě jednou dobře rozvaž.“

„Rozvážil jsem to.“

„Znáš nějakého Lastakarijského vysloužilce...?“

To byla zajímavá otázka. Sardo ani nemusel příliš vzpomínat, protože žádného takového v životě neviděl. Vstup do Lastakarijské armády byl jednosměrný. Bral to jako fakt - vždyť armáda slibuje doživotní zabezpečení, tak se o své vysloužilce patrně postará, ne?

A vesmír je obrovský... Jenže teď ta otázka dostala znepokojivý tón.

„Neznám,“ připustil. „Ale taky nevěřím těm babským povídačkám o udírnách kde visí vykuchaná lidská těla.“

„Nikdo z nás nezná pravdu, chlapče...“ řekl otec nejistě.

„Norambert taky šel k Lastakarjicům,“ připomněl Sardo. „A víš, že Noramberti od té doby žijí v luxusním domě nahoře na útesech.“

„A taky se už nikdy nevrá-“ otec nedořekl, jako by se zalekl toho co mělo být vyřčeno. „Pamatuješ, jak starý Norambert chodíval opilý domů a vykřikoval: dostaňte ho odtud?“ dodal trochu stísněně.

„Ale táto... Budeš věřit opilcovi?“ řekl a snažil se aby jeho hlas zněl přezíravě.

„Udělalj z tebe...“ hlesla matka sevřeným hlasem.

„-chceš říct netvora?“ Sardo se zamračil. „Možná by formulace nadčlověka zněla líp, mami?“

V zešeřelém bytě bylo dlouho ticho. Elektřina byla drahá.

„Kdyby tě nevzali, moc rádi tě uvidíme nazpátek doma,“ řekl nakonec táta. „Víš, že hodně zájemců vyjde zase ven. Nechtějí je. Tak třeba...“

„Neboj,“ řekl Sardo. „Já se jen tak snadno nedám odbýt!“

*

3 – Čtvrtá pečeť

Budova Lastakarijského výsostného komplexu byla nepřehlédnutelná - natolik se lišila od zdejší obvyklé architektury. Působila dojmem čehosi nadpozemského, masivně vznešeného, co si je jisto svou silou i důležitostí, dalece přesahující žabomyší planetární zájmy či konflikty. Nikdo nikdy neviděl u vchodu žádnou stráž, ale všichni věděli, že dopustit se jakéhokoli nepřátelství vůči komplexu nebo komukoli v Lastakarijské uniformě je zaručená vstupenka do nebytí. A pokud Sardo věděl, nikdo se o to nikdy ani nepokusil.

Leccos se mu honilo hlavou, když zastavil před vstupem do oné mýty opředené budovy. „Tohle je Lastakarijčů,“ hlásal prostý nadpis v unilangu, a pod tím ještě ve zdejším planetárním komonspíku. Když se přiblížil ještě víc, dolní nápis se zachvěl a samočinně přepsal do dialektu jeho rodného kontinentu. Ono mě to vidí, pomyslel si Sardo. No jasně, jak jinak. A odhodlaně vykročil.

Vstup se otevřel sám od sebe a odhalil asi třímetrovy koridor, končící uzávěrem. To nebylo nic překvapivého. Mnohem zajímavější byl světelný nápis ve vzduchu, který se mu postavil do cesty.

„Účel návštěvy?“ stálo tam, a pod tím několik možností. Jedna z nich byla návštěva náborového střediska. Nabídka obsahovala i variantu „Prostá zvědavost“ jakož i úsměvný důvod „Nejsem si jist“.

Ukázal rukou na vybranou řádku. Prst bez odporu prošel nápisem, nabídka zmizela a ve vzduchu se objevila výrazná šipka.

„Následuj mě.“

Uposlechl. Prošel několika dalšími uzávěry a krom měnicích se barev stěn a stropu chodby se stále nic nedělo. Atmosféra tu byla přesně vyvážená, necítil žádný výrazný pach či vůni, ale ani to nebyl sterilní vzduch jako například v koridorech kosmoportu. I teplota byla taková, že necítil ani horko ani chlad. Žádný zvuk k němu nedolehl, kromě tlumené ozvěny vlastních kroků. Mírně zářící materiál stěn byl lehce matný a tak jednotlý, že stěží rozeznal spáry které prozrazovaly napojování jednotlivých segmentů.

Po chvíli Sardo zpozorněl. Ta přímá chodba byla už docela dlouhá na to, aby na druhé straně opustil Lastakarijský areál, který - jak dobře věděl - nebyl větší než jeden blok. Ale co před sebou viděl, chodba vedla dál a dál, aniž brala konce. Ze zvědavosti mrkl na hodinky. K jeho úžasu displej stál na té hodnotě, která ukazovala čas

jeho vstupu do budovy. Trochu ho zamrazilo. Lastakarijci prý umí čarovat i s časem. Wau!

Když podle jeho subjektivního odhadu uplynula zhruba půlhodina, dostal se k dalšímu, již čtvrtému uzávěru.

„Opravdu to chceš?“ tázal se přízračný nápis, s trapně všedními možnostmi „Ano“ „Ne“ a „Nejsem si jist“. Holografická projekce tentokrát vzhledem připomínala pradávnoú pečeť. Výstřelek? napadlo Sarda. Asi ne, spíš nějaké kulturní dědictví, třeba jako lampasy u uniformem.

Sardo byl chvílku v pokušení zvolit třetí možnost - ne že by si nebyl jist, ale byl zvědavý co by se stalo. Pak se ale ovládl. S Lastakarijci není radno žertovat.

Ano, dotkl se volby.

„Činíš své rozhodnutí stát se součástí Lastakarijského svobodně a s plným vědomím zodpovědnosti?“ objevila se další otázka. I zde byla možnost Nejsem si jist. Zvolil Ano.

„Rozumíš tomu, že v údělu, který chceš dobrovolně přijmout, můžeš ztratit svůj život?“

Sardovi se trochu zpotily dlaně. Ano, zvolil.

„Bereš na vědomí a souhlasíš, že toto tvé poslední rozhodnutí bude doživotní?“ objevila se čtvrtá holografická pečeť.

No ano. Ano!

Čekal, že se uzávěr konečně otevře a on vejde... kamsi. Jenže místo toho se mu náhle rozostřil obraz. Zamrkal, ale bylo to pořád horší. Promnul si oči a když spustil ruce, málem se mu podlomila kolena.

*

4 - Přijímač

Nějakým kouzlem se přenesl do spartánsky vybavené rozlehlé síně. Stěny bez ozdob byly žebrované mohutnými nosníky se zaoblenými hranami, a uvnitř kromě něj bylo ještě nějakých možná sto padesát osob různého věku, pohlaví a patrně i planetární příslušnosti. Sporé světlo, umožňující rozhled, vyvěralo... odnikud, díky čemuž na sebe celá hala brala vznešeně pochmurný ráz. Všichni přítomní se tvářili stejně udiveně jako on, z toho usoudil že právě prodělali shodnou přemístovací proceduru.

»Vítej, právě jsi vešel do Lastakarijského. Pojď, a viz: ve stěně zelené dveře. Tvým úkolem je jimi projít. Na pořadí nezáleží.«

Ohlédl se, kdo se mu dostal těsně za záda, aby mu zblízka do ucha řekl tuhle informaci, ale za ním bylo prázdko. Teprve když se výzva ozvala podruhé, poznal že se ozývá uvnitř jeho hlavy.

Vlezou ti do hlavy a udělají z tebe... vynořila se mu v myšlenkách další z děsuplných zkazek.

»Bez obav, adepte Sardo,« reagoval hlas, o němž nedokázal rozhodnout zda je mužský či ženský. »Nyní jsou zelené dveře tvá jediná priorita.«

Několik osob už vykročilo udaným směrem, podle Sarda přehnaně sebejistě a rozhodně. Mnozí jiní zatím vrhali nerozhodné pohledy po svých sousedech.

Zlatá střední cesta, řekl si Sardo. Beze spěchu, ale ani ne loudavě, vykročil. Mlčky se umístil do zvolna tvořící se fronty. Nikdo nemluvil, nanejvýš se ostražitě rozhlížel. Pod stropem tiše šelestila ozvěna mnohačetných kroků. Když na Sarda přišla řada, stiskem obyčejné kovové kliky otevřel dveře a prošel jimi.

Další místnost neměla víc jak pět na pět metrů. Naprosto holá podlaha, stěny i strop, vše vyzařovalo měkké světlo různé intenzity. Kde je ten kluk co vešel přede mnou? vyděsil se Sardo. Nemí přece možné, aby odtud tak rychle vypadnul!

Ohlédl se. Žádné zelené dveře za sebou neměl.

»Vítej v Lastakarijském. Vše co není součástí tvého organismu či podpory života, odlož.«

Zvolna se počal svlékat. Schválně to protahoval, aby získal aspoň trochu času srovnat si myšlenky co divoce vířily hlavou. Tak nějak čekal, že přijde řízný povel »hod' sebou!« ale nic takového se nestalo.

Jako poslední sundal hodinky, které umíněně ukazovaly stále stejný čas.

Konečně zůstal stát zcela nahý.

»Nic z odložených věcí není nezbytná součást tvého organismu?« ujišťoval se imaginární hlas.

„Není.“

Svršky bez jediného zvuku zapluly do podlahy, jako by se proměnila v mlžnou clonu. Ze stěn a stropu vylétla změřt různobarevných paprsků, která ho sevřela do své nehmotné sítě. Leknutím zavřel oči, a když je po chvilce otevřel, kromě tance světél kolem sebe nic necítil. Aby jen tak nemarnil čas, počal v duchu odpočítávat sekundy. Dostal se k číslu sto třiapadesát, když rej světél pohasl a hlas v hlavě opět promluvil.

»Uvidíš před sebou čtvercovou síť s čísly. Co nejrychleji se dotkni všech čísel, od nejmenšího do největšího. Až budeš připraven, řekni teď.«

„Teď.“

Před očima mu vykvetla bleděmodrá čtverečkovaná plocha, tři pole na tři, se symboly od jedničky do devítky. Vymrštil ruku a prstem probodl jedničku. Ta ihned zmizela. Vyťukat všech devět čísel byla otázka okamžiku.

»Uvidíš před sebou čtvercovou síť...« pokračoval hlas nevzrušeně. A úkoly se opakovaly. Čísel bylo víc, byla různě zpřeházená, někdy zrcadlově otočená, pak přišly na řadu pohybující se struktury, dvoj i trojrozměrné, číslice rotovaly, někdy stejně jindy individuálně, měnily barvy, vzory, velikost i své hodnoty, vypadávaly z mřížky a kroužily v divokých křivkách prostorem, pohasínaly a opět se rozsvěcovaly, okolí počalo poznenáhlu blikat, barevně pulsovat, přidaly se další rušivé vlivy - šumění, vrzání, skřípání, jež přecházelo v ohromující zvukové kakofonie, přepadaly ho ataky agresivních vůní i pachů, teplota počala divoce kolísat, vařil se a vzápětí mrzl, nastoupily vibrace, čím dál silnější a nečekanější, měl dojem jako by ho mlátily desítky neviditelných rukou, okolí se zahalilo mlhou v níž se číslice topily jak v mléce, poté byly ty zpropadené symboly stěží rozpoznatelné na vražedně blikajícím pozadí, Sardo měl dojem že se mu z toho co nevidět hlava rozskočí na kusy.

V okamžiku kdy zmizela gravitace a místnost se převrátila nohama nahoru, zařval děsem a s roztaženýma rukama očekával náraz

hlavou do stropu. Ačkoli v jeho obluzených smyslech přetrvávala iluze pádu, přece jen se pokusil rukama zasáhnout číselné cíle.

Náhle vše zhaslo do klidného svitu a místnost se šetrně, poznenáhlu, převrátila nazpátek do správného směru. Zcela vyčerpaně se zhroutil na podlahu. Třásl se jak v zimnici, nebyl schopen kloudného pohybu. Jazyk měl kožený, v ústech i krku vyschnuto.

»Děkuji za spolupráci,« promluvil hlas v hlavě. Dal si tentokrát na čas, asi dobře věděl v jakém stavu se Sardo nachází. »Až budeš připraven, vyber si vyhovující možnost.«

Mdle zvedl oči a spatřil dobře známou volbu. „Pokračovat? Ano. Ne. Nejsem si jist.“ To už by dokázal odrecitovat zpaměti.

Protože ho nikdo nehonil, odpočíval.

Testují mě, tepalo mu v rozlámané hlavě. Ovšem, jak jinak. No, tak ať si počkají. Jenže... sevřel hlavu v dlaních. Třeba je i čas mého odpočinku součástí testu!

Hrome.

Vyhřabal se na nohy, a bez váhání udeřil pěstí do volby „Ano“. Pěst prošla nápisem bez sebemenšího odporu a před očima mu naskočila vzduchem líně plynoucí skupina geometrických těles.

»Najdi dvě shodná tělesa...«

Na Sarda se sypal v nekonečném sledu jeden test po druhém. Některé byly pohodové, to asi aby si zvykl na nové druhy úloh, a pak obtížnost stoupala víc a víc až na samou hranici toho, co byl schopen snášet. Řval bolestí, když se podlaha proměnila v doutnající ohniště; málem umrzl když se ocitl zničeho nic po kolena v ledové vodě uprostřed polárního blizzardu. Přidávaly se halucinace, úlohy měnily svou tvář jako v nejdivočejším snu, znovu se zbláznila gravitace, lezl po stěnách i po stropě jako pavouk, pak ho zaživa žralo nějaké hejno robotického hmyzu, nedostávalo se mu vzduchu, dusil se, před očima mu běžely mžítiky a dočista ztrácel koordinaci, zdálo se že nároky zkoušek nemají žádné hranice.

Chvilky odpočinku byly čím dál vzácnější a jak se mu zdálo, čím dál kratší. Přetížený mozek a ztýrané svaly počínaly vypovídat poslušnost. Připadal si jak v nějaké futuristické mučírně, a pak už sám sebe chvílemi přestával vnímat.

Když konečně přišel k sobě, ležel na podlaze a místnost byla opět prázdná. Hlava třeštila, bušilo mu v ní milion sbíječek, obraz okolí se

klepal a zaostřit na vlastní ruce vyžadovalo nevýslovné úsilí. Měl dojem, že má každou kost zpřeráženou a každý sval roztržený. Tak komplexní utrpení si nikdy nedokázal ani představit. Řval by, kdyby s naprostou jistotou nevěděl, že pokus o výkřik bude znamenat tak nepopsatelnou bolest, že už jí asi nepřežije. Sotva povrchně lupal po dechu, a i to bolelo jak kdyby mu plíce řezala zubatá pila. Kastaně-
tový rytmus, kterým bušilo jeho srdce, byl dramaticky přerušovaný.

Mám dost, uvědomil si. Jsem na odpis.

Ani netušil jak dlouho už před ním svítí obligátní nápis „Pokračovat? Ano. Ne. Nejsm si jist.“ Minutu? Hodinu? Tři hodiny? Nebesa, chtějí mě dočista zabít? Nejsou to stvůry, které se živí utrpením svých obětí?

Přesto by rád zvolil „Ano“, ale ruka se mu třásla jak třtina ve vichru. Pětkrát musel sbírat veškerou vůli a sílu, aby ruku zvedl, a pětkrát se zhroutil dřív než pohyb dokončil. Po šesté se mu to podařilo.

»Mezi barvami je jedna osamocená. Označ ji.«

Barevné čtverce mu defilovaly před očima, míchaly se v nekonečném rejži, jeden přes druhý, daleko i blízko. Byl v koncích. Už ani nedokázal soustředit pozornost. Oči mu plavaly jak vlny na pláži. Bezmocně mávl rukou do toho barevného hejna. Bolest z rozbitého těla ho srazila do bezvědomí.

*

5 – Panáci

„No potěš koště. První mrtvola na place,“ zavrčel pobaveně mohutný adept úplně vlevo, když do ubytovny vplulo slabě opalizující lůžko, transportující bezvládného Sarda.

„A poslední,“ podotkla sportovně vyhlížející dívka vedle něj.

„Osm je tak akorát,“ uzavřel ramenatý mladík inspekci nového přírůstku a opět zavřel oči.

Tyto tři poznámky tak uvítaly posledního člena výcviku v jeho novém domově. Jak vypadal? Víceméně čtvercová místnost o hraně nějakých dvanácti metrů obsahovala pouze dvě řady po čtyřech prostých, ba přímo spartánských lůžkách. Vedle byly stěnové kontejnery, které prozatím nešly otevřít. Dalo se tušit, že v nich bude celá výcviková výbava. Stěny se zaoblenými rohy a strop, který obstarával klimatizaci i osvětlení, podpíraly tři průběžné masivní nosníky, též bez ostrých hran. Stěny byly dole u podlahy lemovány řadami nevelkých krytů, jež ale byly zavřené a neměly žádný úchyt k otevírání.

Nacházely se tu čtvery dveře, v každé stěně jedny. První vedly do jídelny, druhé otvíraly vstup do společné, ale dobře vybavené hygienické sekce. Vše bylo připraveno právě pro osm osob. Třetími dveřmi se dalo projít do nevelkého, ale malebně zařízeného parku. Krom jiného se v něm nacházelo osm samostatných altánků, které by pojaly nanejvýš dvě osoby. Nebylo těžké odhadnout, že se jedná o separační prostory, mnohde populárně přezdívané „trucovna“.

Ale ani zde nebylo vidět na oblohu - strop tvořila rozměrná, příjemně prozářená klenba.

Poslední dveře, výrazně barevně označené, zavřené a bez jakéhokoli viditelného otevíracího mechanismu, představovaly vchod a patrně i východ z ubytovny.

Kromě parčíku pokrývala podlahu i stěny nevýrazná matná maskovací mozaika. Nepředstavovala nic konkrétního, přesto na pohled působila zvláště uklidňujícím dojmem. Žádné další vybavení tu nebylo, ani okna. Zhoła netušili, co je venku, pokud tam vůbec něco bylo.

Sardo poznámky nekomentoval. Byl dosud v bezvědomí. Levitující zařízení ho doneslo k jeho místu, rozdělilo se na několik částí, položilo tělo na lůžko a v rychlé křivce opustilo ubytovnu, po cestě se

znovu skládajíc do celistvého tvaru.

„To je komfort,“ usmála se další dívka. Nahá zrovna tak jako všichni ostatní, seskočila ze svého lůžka a zvědavě se sklonila nad Sardem. Zlehka zatřásla jeho rukou. Bez odezvy. „Ještě jsme nezačali a už má dost, řekla bych.“

„Tak si hled' svého.“ To poznamenala další osoba ženského pohlaví, jejíž lůžko sousedilo se Sardovým. Tvář se zvláště výraznými rysy zdobila ohromná hřívá modrých vlasů.

„Hled'me. Láska na první pohled!“

„Ránu dávám taky na první pohled,“ zavrčela modrovláska.

„Budoucí velitel,“ podotkl další přihlížející adept, přes jehož krk se táhla dlouhá jizva.

„Proč myslíš?“

„Nejspíš vydržel ten blázinec nejdéle z nás...“

„Pch. Nechtělo se mi,“ podotkla první dívka a vrátila se na své místo.

„Velitel? Třeba naopak budoucí nejslabší článek naší skupiny,“ uškíbl se jiný mladík. „Zjevně ho museli dávat dohromady nejdéle!“

Modrovláska si zatím Sarda prohlížela, ale neřekla ani slovo. Zdálo se jakoby chtěla očima proniknout pod jeho kůži, aby zjistila co se pod ní skrývá.

„Zajímalo by mě, jaké skóre jsme v tom úvodním kole uhráli,“ ozval se po chvíli mladík na kraji řady.

„Mě zase zajímá, jestli tu je někdo z Hargovanu?!“ rozhlédl se soused vyzývavě. Když se setkal s mlčením, pokývl. „No, aspoň že to.“ Zmíněná bojovná civilizace neměla ve Svazu planet zrovna moc dobrou pověst.

Více či méně duchaplné poznámky padaly do prostoru po celou dobu, než Sardo náhle otevřel oči. Chvilku hleděl ztrnule do stropu, než se dokázal synchronizovat s místem a časem. Zašilhal kolem sebe a pomalu si sedl.

„Vida-“ mladík u dveří nedopověděl, protože se všem v hlavách ozval stejný hlas.

»Vítejte na ubytovně výsadkového družstva číslo 367808. Rovnou začínáme. Lůžko, na němž každý právě spočíváte, nechť je vaším nedotknutelným odpočinkovým a soukromým sektorem. Nicméně k obyvání si můžete zvolit libovolnou jinou část komplexu –

s podmínkou dodržení soukromí spoluadeptů.«

»Tudy do jídelny. Stoly, sedátka a potravinový a nápojový automat,« převedl hlas jejich pozornost na další vybavení ubytovny. »Nepřetržitě k dispozici pro jakékoli spektrum i množství odběru. Pojdme naproti.«

»Hygienická, revitalizační a kosmetická sekce. Nepřetržitě k dispozici. Spotřeba též libovolná.«

Sardo zjistil, že se probral sice jako poslední, ale rovnou do plné pozornosti. Zatímco poslouchal hlas, znějící v jeho hlavě, prohlížel si kolegy a kolegyně. Spíš ty druhé. Při posledních větách se ale pousmál. Žádné omezování v jídle? Ani určená doba, kdy dvě minuty teče jiná voda než ledová? Paráda, pomyslel si.

»Relaxační zóna,« uvedl je hlas do parčíku, aniž to dále rozváděl. »Nyní se vrátíme na ubytovnu.«

Nikdo je nepopoháněl, a tak se loudavě vrátili. Když byli všichni, spodní části kontejnerů u lůžek se samočinně otevřely, a hlas pokračoval.

»Dolní segment kontejneru obsahuje základní oděv, jež je nyní vaším soukromým. Jeho výchozí varianta může být později obměněna dle potřeby či chuti.« Nebylo nikoho, kdo by nabídce odolal. Přestože se všichni snažili tvářit netečně, dosavadní absence oděvů zaměstnávala jejich mysl více než bylo snad záhodno. Ukázalo se, že souprava obsahuje obvyklé oděvní části, které navíc bezvadně seděly. Vše bylo zhotoveno z jednotného lehkého a přiměřeně měkkého materiálu, pocákaného stejným maskovacím vzorem, jaký se skvěl na stěnách.

»Vedlejší kontejner nabízí prostředky pro volnočasové aktivity,« potěšil je neviditelný hlas. »Hlavní oddíl kontejneru však obsahuje vše, co budete potřebovat při výcviku. Seznamte se s výbavou.«

Konečně se otevřela největší část skříně, a všichni s údivem spatřili – figuríny! Sardova skříň obsahovala kompletního bojovníka v životní velikosti, skrytého ve zvláštní bojové kombinéze. Byl pomalu o hlavu vyšší i výrazně mohutnější. Zvláštní bylo, že měl na ruku kromě palce jenom tři prsty.

Přejížděl postavu očima a mlčky zavrtěl hlavou, protože mu nebylo jasné, jak se oblek rozevívá. Spíš vypadal, jako by byl nedílnou součástí figuríny.

To není moc praktické, pomyslel si. Vysvléct figurínu a natáhnout to

na sebe bude zbytečně pomalé! Třeba je to jen úvodní demo...

»To je váš výchozí avatar,« podal jim hlas informaci. »Prvním krokem vašeho výcviku bude získat schopnost propojení. A rovnou začínáme. Zaujměte pohodlnou polohu na svém lůžku.«

Všichni se poněkud zaraženě posadili.

»Nejlépe v leže,« napovídal hlas uvnitř hlavy.

Trochu nejistě ulehli, ale vládlo ticho. Hlas jim dával čas.

»Poplach,« slyšeli náhle zcela klidný povel.

A vtom se to strhlo.

Něco nepopsatelného Sarda popadlo a vyrvalo z těla ven. Měl dojem, že do něj narazil tank! Svět blikl a vzápětí se protrhl ze znepokojivého pocitu napůl v sedu, jak sebou mimoděk leknutím škubl.

„Do Kelu!“ zahromoval mladík s jizvou.

Zdálo se, že stejnou zkušenost prodělali i ostatní.

»V pořádku. Zaujměte pohodlnou polohu na svém lůžku,« slyšeli nevzrušený hlas v hlavách.

„Co to má jako-?!“ zavrčela modrovláska, ale Sardo neměl čas uvažovat nad odpovědí, protože jakmile ulehli, něco ho znovu vyrazilo ven.

„Hej! Co to s námi děláte?!“ zvolal další z adeptů. Všichni asi čekali nějakou reakci, ale žádné se nedočkali, krom nového opakování výzvy, kterou již znali.

Možná nás uvádějí do nějakého bojového stavu, ale nedaří se, pomyslel si Sardo po kdoví kolikátém neúspěšném pokusu.

I během podivné činnosti se Sardo nenápadně rozhlížel. Viděl, že není sám, kdo nic nechápe. Ale nikdo na ně nechválal. Poznal, že hlas komunikuje s každým adeptem osobně. Když zkusil schválně chvilku stát aniž by se položil, hlas počkal, zatímco ostatní uléhali a vzápětí se zase s úlekem probírali.

To mě popracuj! myslel si užasle. Pořád tak nějak v duchu očekával náhlý řev povelů, nátlak, stres a chaos, prostě typický kolorit kterým se nepochybně vyznačují všechny výcvikové tábory, ať už se nacházejí na jakékoli planetě. Nic takového se ale nedělo.

Těžko říci, jak dlouho už podivné pokusy probíhaly, ale Sardo cítil, že ho začíná zmáhat únava. Třeba to má být nějaký druh tréningu,

uvažoval. Ale pak se to stalo. Když mu hlas oznámil nový poplach, Sardo náhle vzlétl. Na okamžik se cítil naprosto bez tíhy, neskutečně svobodný a neohraničený. Vzápětí stál čelem do místnosti a před očima viděl množství zvláštních aktivních údajů a symbolů.

„Wau!“ vydechl, ale to asi neměl dělat. Divit se nebylo vhodné, protože dostal takovou ránu mezi oči, až málem ztratil vědomí. Zamžikal a v návalu zmatku rozhodil ruce – seděl na své posteli!

„Moment!“ vyskočil jak střelený.

Všichni se na něj otočili.

„Už ti z toho šibe?“ podotkl mladík s jizvou. „Mně taky!“

„Ne, ne! Já jsem byl...“ Sardo otočil hlavu k figuríně, která stála uvnitř kontejneru. Zavládlo těžké ticho.

„No Leptone,“ vydechla modrovláška. „Chceš říci, žes...?!“

Ale Sardo už se ovládl. „Zjistím!“ prohlásil sveřepě.

Zjistil.

Byl první, komu se podařilo opustit své tělo a vniknout vědomím do nitra figuríny, tak řečeného avatara.

Než se to povedlo všem, uběhly čtyři dny. Vlastně, netušili zda dny, protože nebylo jak poznat zda je den nebo noc. Hlas jim dával čas na obstarání životních potřeb, na spánek, a zrovna tak klidně je zase volal do výcviku. Takže správně řečeno, když počal pátý cykl bdění, dokázali se všichni na slovo »poplach« bez problémů přemístit do nitra svých figurín.

„Tak kde teda jsem? Na posteli nebo v tý figuríně?! Co se ze mě odpojuje? Vědomí? Duše? Nebo mě kopírujete?! Hej! Do Kelu, tak odpoví mi někdo?!“ vztekal se druhý bojovně vyhlížeující mladík, o kterém už Sardo věděl, že si říká Alkarotar.

Ale hlas tvrdošíjně ignoroval jejich dotazy, připomínky i protesty. Přesto se Sardo setkal s poznámkou, která naznačovala, že asi není úplně jedno, co si myslí.

»Nemusíš užívat pojem figurína, ani avatar,« poznamenal mu v hlavě všudypřítomný hlas. »Správný název je bojová samonosná kombinéza, neboli BSK. Nevytvářej v sobě myšlenkový blok. Je to sice kompletní bojové tělo, ale oblékáš se do ní stejně prostě jako do kteréhokoli jiného oděvu.«

Sardo mimoděk pootočil hlavu a nečekaně se potkal s pronikavým pohledem modrovlášky vedle něj. Docela ho to zaskočilo. V hezké,

z jeho pohledu mírně exotické tváři se nehnul ani sval. Nechtěl ani iniciovat roztržku, ani navazovat bližší vztahy, takže raději uhnul očima. Věci se tu zdály čím dál divnější.

*

6 - BSK

Čas ve výcvikovém středisku se poznenáhlu rozběhl a adepti s úžasem zjišťovali, do jak odlišného světa se to dostali.

Od chvíle, kdy se naučili bez problémů převtělovat a opouštět BSK, žili jakoby dvojím životem. Pocit sounáležitosti se svou BSK byl velmi výrazný a zprvu do jisté míry zneklidňující.

Psychický blok, o kterém se zmínil instruktážní hlas, se ale Sardovi nedařilo odstranit. Nešlo předstírat, že si BSK obléká, když se jí osobně stával!

Fakt, že vidí očima svého avatara své originální tělo bezvládně odložené na lůžku, byl pokaždé stejně traumatizující.

Ale jiní to viděli odlišně.

„Lidi! Prostě paráda!“ prohlásila nadšeně Takar, adeptka s krátkými bílými vlasy, když zjistila že se dá avatar v širokých mezích konfigurovat! Od té chvíle s ní nebyla řeč. Zahloubaná do ovládacího rozhraní, hluchá k poznámkám okolí, usilovně zkoumala a měnila parametry své BSK.

Zdaleka ne každý její nadšení sdílel, ale všichni se rozhodli prozkoumat tuto – zatím opomíjenou – možnost. Co zjistili, bylo ohromující. Hostitelská BSK se dala nastavit prakticky úplně libovolně! Nešlo jen o to, že v katalogu byly stovky předpřipravených těl, ale adept si mohl jako v grafickém programu nakomponovat BSK úplně atypicky.

Protože oblékat BSK již uměli i bez povelu, z kontejnerů se náhle řinula bizarní monstra, před nimiž by přehlídka nejfantastičtějších planetáků bledla závistí. Chapadla, článkované trupy, medúzovitost či téměř Xartská železnost se střídaly v divém rejci.

Tajemný hlas nezasahoval. Program výcviku patrně počítal se zrovna probíhající fází, a nechával adepty, ať se vyblázní. Na celé tři cykly se ubytovna proměnila ve fantasmagorické jeviště, na němž se střídaly nejbláznivější formy života.

Ale byl to právě Sardo, který si jako první uvědomil jeden zajímavý fakt: když odhlédl od monstrózních konfigurací, které by se sice skvěle vyjímaly v jakémkoli hororovém obludáriu, ale neslibovaly krom své děsivosti nic víc, se mu nepodařilo vylepšit si výchozí variantu BSK tak, aby ho něčím nadchla.

Když přidal sílu, klesla obratnost. Vyšší odolnost snížila výdrž.

Větší rozměry se podepsaly na setrvačnosti, menší rozměry zase ubraly na důraznosti.

Mají nás přečtené, uvědomil si. Nabídl nám rovnou absolutně nejlepší BSK. Ta myšlenka ho ledově zamrazila. Tím víc, že o sobě dal konečně vědět tajemný instruktážní hlas.

»Ano, máme vás přečtené,« ozvalo se mu prostě v mozku.

Postupně k tomu poznání dospěli i ostatní adeпти.

Hlas věděl, že to tak dopadne, protože náhle řekl:

»Budeme pokračovat.«

Výcvik probíhal velmi různorodým tempem. Absence pravidelného systému adepty zprvu deptala. Chyběl jakýkoli smysluplný čas, kdy by člověk mohl „vypnout“. Těžko se dalo odpočívat při nějaké zábavě, když nikdo nevěděl kolik vteřin u ní ještě bude moci zůstat. Na druhou stranu bylo příjemné, že jejich zájmová specifika je očekávala po návratu přesně v tom stavu, v jakém je museli opouštět. A protože nebyli vystavováni žádné z „obvyklých“ armádních drilovacích metod, mohli prostě vyskočit od zábavy, projít výcvikem a okamžitě po návratu „svléci“ BSK a rovnou se věnovat přerušené zájmové činnosti.

Postupně si navykli vypínat se a zapínat dle potřeby. Bez jakékoli prodlevy přecházeli z odpočinkového módu do akčního a naopak. Bylo to nakonec velmi pohodlné. Vtělovali se do svých BSK a vycházeli z nich poté, co v nějakém z nespočtu výcvikových prostorů absolvovali potřebnou lekci, aniž už je to nějak vzrušovalo.

Asi jsem neměl problémy jen já sám, řekl si Sardo. Očividně je třeba vypilovat takzvané převlékání až do zcela všední rutiny.

Také často nenápadně sledoval ostatní. Čtyři muži, čtyři ženy. Je jedním z výběrových kritérií také vzhled? říkal si. Dívky, s nimiž sdílel ubytovnu, rozhodně nebyly ošklivé. Jakou toleranci má výuka adeptů vůči citovým vazbám v malém kolektivu? Někdy se cítil napjatý, jakoby čekal odkud přijde první nečekaná rána. Ale k jeho mlčenlivému údivu mezi nimi nedocházelo k žádným výbušným neshodám. Zatím.

Velký rozruch způsobila Riinda, když po návratu sice odložila BSK, ale obratem si „oblékla“ jiné tělo. Její nová podoba neměla s vojenstvím nic společného, naopak – vybrala si nádherný vzhled sportovní akrobatky.

„Pohodlné,“ vysvětlila lakonicky důvod svého chování.

Zaraženě si jí měřili. Riinda vypadala ve své „odpočinkové“ BSK sice úchvatně, ale... co její vlastní tělo, odložené na posteli?!

Ale instruktážní hlas nic neříkal.

„Nejde to,“ řekl náhle mohutný adept, který si říkal Malbohán. Doteď nikdo nedokázal určit ani vzhledem, ani jménem, z jakého světa vlastně pochází.

Když viděl pohledy ostatních, jen pokrčil rameny. „Zkusil jsem si vzít její tělo, když ho zjevně nechce.“

„Nešahej na mě!“ vylétla akrobatka. Zjevně byla stále fixovaná na svou originální identitu, i když se tvářila, jako že je jí to jedno.

„A přece ti na něm záleží!“ rozesmál se Intan.

„Jak dlouho vlastně můžeme být mimo... mimo sebe?“ vznesla dotaz Groms, modrovláska sídlící v Sardově sousedství.

„To chci taky zjistit,“ zvedla prst akrobatka.

»Poplach.«

A už všechno létalo. Tajemný hlas jim opravdu nedával příliš klidu. Akce byla vyhlášená kdykoli a jakkoli rychle za sebou.

„Kolik nás bylo v té shromažďovací hale?“ rozumovala při jedné pauze Takar, projíždějíc si prsty svou krátkou nepoddajnou kšticí. „Sto čtyřicet? Sto padesát?“

„Tak nějak,“ připustil Sardo.

„Docela slušné, osm ze sto padesáti,“ pochválil si Alkarotar.

„Třeba jsou ostatní jinde,“ poznamenala Groms.

„A vůbec - kde je kdo jiný?“ vzhledla od porce jídla Riinda, tvrději se převlékající za akrobatku. „Vemte si to - od začátku jsme neviděli ani jedinou další živou-“

»Poplach.«

„-sakra, bytost.“

*

7 – První krůčky

Byla to ale pravda. Areál, v němž se nacházeli, byl plně izolovaný od okolního světa, a totálně liduprázdný. Všechny prostory, které jim byly v rámci výcviku zpřístupněny, měli velkoryse jen sami pro sebe. Jediným společníkem jim byl androgynní hlas, bez skrupulí jim vnikající do mozků. Protože jejich ubytovací komplex neměl okna, naprosto netušili zda je v jejich časovém pásmu den či noc. Časomíra v neznámých jednotkách na stěně běžela prostě stále dál.

Skoro jako hvězdný čas na palubách kosmických lodí, pomyslel si Sardo a vtom se mu rozbřesklo.

Hvězdné vojsko muselo být synchronizované podle vlastního jednotného času. Už jen otázka jeho udržení v prostoru obsahujícím stovky obydlených světů, musela být mistrovským dílem. A kus toho díla nepochybně viděli na stěně ve formě časomíry. Jak prosté!

Rytmus života jim diktoval neosobní hlas, vydávající pokyny. Vrhali se do akce na povel, na povel se vraceli skrz dekontaminační prostory, a mezi tím se pokoušeli urvat co nejvíce času k odpočinku a regeneraci. Nešlo o vysílení svalové – únavu i případná zranění odkládali spolu s BSK při návratu do svého originálního (či odpočinkového) těla. Únava byla psychická. Kapacita nervových systémů byla téměř neustále napjata do krajnosti.

„Je možné, že tu někdo synchronizuje víc podobných skupin tak geniálním způsobem, že se nikdy nepotkáme?“ řekl Sardo při jednom jídle. Těžko říci, zda to byl oběd, snídaně nebo večeře - prostě jedl, když měl hlad, pil když cítil žízeň.

V tomto místě nutno zdůraznit úžasný výběr pokrmů i nápojů. Stačilo mávnout rukou před jídelním automatem, a ve vzduchu se objevila bohatá holografická nabídka jídla i pití. Přestože v ní nikdo nepoznával jídelníček svého domovského světa, vyhovovala všem. Nepoznali, zda jídla byla předpřipravená v nějakém zásobníku, anebo vyráběná až na objednávku, ale prodleva mezi objednáním a doručením do rukou žadatele nikdy nepřesáhla osm vteřin.

A odběr byl skutečně neomezený, jak vyzkoušel Intan, když si neúnavně přál další a další porce. Ty, které dostal, prostě rovnou házel do odpadkového dezintegrátoru. Než je zburcoval další poplach, stihl znehodnotit přes šest set porcí. Tajemnému hlasu to bylo překvapivě úplně jedno, a nejvíce rebelující adept odešel ze souboje s potravinovým automatem hanebně poražen.

Ať nechali na stolech jídlo v jakémkoli stádiu rozjedenosti, po návratu bylo pryč.

„No co,“ vyjádřil se k tomu Malbohán. „Ti malí zmetkové také mají hlad.“ Myslel tím úklidové a manipulační roboty, kteří v případě potřeby bez ostychu běhali přímo adeptům pod nohama. Zprvu je zkoušeli z legrace chytit, nakopnout či zašlápnout, ale byla to marná snaha stejně jako obava, že by o nějakého nechtěně zavadili v chůzi či v běhu.

Takže globálně vzato vše, jídlo, odpočinek i výuka, probíhalo za pochodu – a pokaždé když bylo potřeba něco nového, hlas v hlavě je instruoval v takovém rozsahu, který byl nezbytný a právě dostačující.

Prozatím se učili ve svých BSK pohybovat. Zvyknout si na nové tělo ve formě BSK nebylo tak snadné, jak by se mohlo zdát. Na jednu stranu výrazně eskalované možnosti srážely nejrůznější psychické bariéry. Adepti si prostě dostatečně nevěřili, nebo si věřili přespříliš. Zjišťovali, že největší nepřítel je člověk sám sobě.

Překonat zátaras tvořený žiletkovým drátem (zprvu ho trhali rukama, pak už jen setrvačností při běhu) či probíhat přímo skrz slabší zděné překážky či oheň, byla hračka. Oproti tomu přeběhnout dvacetimetrový koberec, tvořený řídkými, vztyčenými, jako Jehla ostrými hroty, vyžadovalo už silnější nervy. Stejně jako nechat si přejet paži, a později tělo, pásem klasického tanku.

BSK nebyla statická. Měnila se doslova za pochodu, posilovala potřebné vlastnosti aby vzápětí přesouvala své prostředky jinam, podle okamžité situace. V palbě vypadala jako pancíř, při prolézání úzkým otvorem jako měkká houba. Variabilita, dosahovaná nanotechnologiemi, byla uchvacující, a BSK bývala v této fázi nácviků o jeden krok napřed před přáními a zámysly adeptů. Učili se důvěřovat svému bojovému tělu až za hranici lidského rozumu.

Nedílnou součástí výcviku bylo budování informační sféry. Když Sardo poprvé v těle BSK uslyšel hlasy ostatních v akci, málem propadl zoufalství: zvuk byl tak zkomolený a zarušený, že mu téměř nebylo rozumět. Ale kvalita komunikace se rychle lepšila, nakonec byly hlasy jasné a čisté jakoby mluvící měl svá ústa těsně u posluchačova ucha.

„Tak jako se my adaptujeme na BSK, ty se možná adaptují na nás,“ vyslovila Riinda logický závěr.

„Dost pravděpodobné,“ přejel si Malbohán dlaní po ramenu. „Zdá

se mi, že se moje béeskáčko chová v poslední době víc... ochočeně než zprvu.“

„Zvykli jste si na sebe,“ prskla pichlavě Bethari. „Co do vzhledu si nemáte co vyčítat...“

Sardo to chvíli přesýpal v hlavě. Pak řekl: „Třeba původní nastavení obleků vůbec nebylo určené pro nás, lidi...“ To pomyšlení bylo trochu znepokojující. Kdo ví, jaké bytosti dříve tyto BSK hostily...!

Ale na podobné spekulace nebylo moc času.

Učili se v kombinézách překonávat polygony kryté palbou. Opět šlo hlavně o zlomení psychického bloku, který člověku velel tváří tvář palbě se skrýt.

Ale zvykli si. Zjistili, že se BSK o svou bezpečnost stará sama. Co jí nemohlo poškodit ignorovala, zatímco v případě potřeby aktivovala nečekaně účinné mechanismy k vyřazení vlivů jež by ji – a potažmo pasažéry v ní absorbované – mohly ohrozit. Možná i díky tomu neměla zranitelné místo, jehož zásahem by se dala vyřadit. A výcvikový program je každým myslitelným extrémem svědomitě provedl, aby si ujasnili, které vlivy jsou zanedbatelné, a které již ne. Těch zanedbatelných byla většina.

Stupeň odolnosti, který BSK poskytovala svému majiteli, byl pro necvičeného člověka neuvěřitelný. Jak zjistili, obsahovala dokonce příměs bájného antimagicia a ještě bájnějšího trilibraxia! Sarda občas přepadal záchvat supermanství. Zdálo se mu, že není nic co by mu odolalo.

Součástí pohybu bylo i maskování. Inteligentní pláštěnka, tvořená vrstvou nanobotů, dokázala v mžiku přikrýt svého majitele a vytvořit z něj jakýkoli myslitelný objekt - od hustého trsu křovin přes starou zrezlou cisternu až po třeba zvolna roztávající hromadu sněhu. Inteligence maskovacího automatu průběžně analyzovala prostor, v němž se BSK nacházela, a operativně měnila způsob maskování tak aby fiktivní vzhled dokonale „zapadl“ do svého okolí.

Maskování mohlo být aktivní i za pohybu, takže běžící výsadkář se proměňoval v sérii všedních předmětů, kladených jakoby za sebe po dráze pohybu.

Několikrát je výcvik nechal bez pomoci BSK hledat jiného člena družstva, který se naopak zamaskoval. Osobně si ověřili, že není šance skrytého výsadkáře najít jen za pomoci lidských smyslů, dokonce ani s podporou jednoduchých detektorů.

A za všech okolností organizovali symboly, které se jim proháněly v zorném poli BSK.

Nejen že úhel pohledu, který BSK poskytovala, byl mnohem větší než bylo zvykem u lidských očí, ale navíc přímo do něj integrovala symboly, popisující situaci okolo podobně jako v akční videohře. Tady to ale nebyla zábava, nýbrž prostředek k přežití.

Značek bylo mnoho a bylo nutno se v nich bleskově vyznat a správně na ně reagovat. Tato interakce byla jednou z nejsložitějších. Systém, zahrnující příjem informací a současně i distribuci povelů, byl nesmírně citlivý - na myšlenky!

Zprvu měli dojem, že si z nich výukový program dělá legraci. To přece nikdo nedokáže! Ale časem se zdokonalili a museli uznat, že zvolená metoda vedení cílů je optimální co do jednoduchosti, přehlednosti i rychlosti.

Jak si ale sami uvědomovali, výcvik postupoval nezadržitelným tempem dál a dál. A když už konečně ovládli vše, co by jim mohlo stát v cestě, došlo konečně na zbraně.

*

8 - Zásah

Po jednom z nespočtu dalších poplachů se před nimi zničeho nic otevřela volná krajina. Neměli ani tušení, zda jsou na nějaké planetě, nebo na umně vytvořeném cvičišti. Pustý, bizarně rozervaný terén pod neutrálně šedým nebem bez jediné hvězdy nepřipomínal nic co by se dalo jednoznačně zařadit. Přesto zde vládlo plošně rozptýlené viditelné světlo, vyplňující celé okolí svým šerosvitem. Kde mělo své zdroje, nikdo neviděl a ani nebyl čas zjišťovat.

»Formace,« objevil se v hlavách příkaz. Rychle zaujali potřebné postavení, diktované jim značkami v očích BSK. Sardo si ihned všiml, že tentokrát je před ním víc symbolů než obvykle.

»Ano, to jsou cíle,« potvrdil hlas. »A toto značka palby. Nastav značku na zvolený cíl.«

„A kde mám-“ Nedopověděl, protože se mu něco ze zad samočinně přesmyklo na rameno. Ani nemusel otáčet hlavu, aby pochopil, že do hry konečně vstoupila HOZ – hlavní osobní zbraň!

Zvedl ruku k rameni a pokusil se zamířit. Moc to nešlo.

»Nemiř,« poučil ho hlas. »Pracuj se značkou.«

Cože?! Sardo zaraženě pustil zbraň. Nespada – nějakým způsobem se ho držela sama.

Hlas pokračoval. »Vyber cíl.«

Pomyslel na jednu značku - ta se ihned zarámovala do červeného trojúhelníčku. U hrany zorného pole se rozzářil symbol hlásající že byla HOZ aktivována k palbě.

»Zvol symbol palby.«

Uposlechl. Téměř ani nevnímal že sebou zbraň nepatrně cukla. Kdesi vpředu se krátce a ostře zablesklo. Trojúhelníček zmizel a čítač zasažených cílů se zvýšil o jedničku. Sardo málem údivem zapomněl, že je ve výcviku. „Eeeh?“

Všiml si, že se členitý prostor rozblýskal. Aha, družstvo pálí, uvědomil si. Nu, tedy dál! Zarámoval nový cíl a „vypálil“.

Zásah!

Tentokrát bylo po střelbách na ubytovně těžké ticho. Nikomu nebylo do žertů. První nácvik je doslova ohromil. Pro tohle byla slova zcela nevýstižná. S BSK a HOZ se i naprostý laik stal smrtícím zabijákem. Počínaje koncem ústí zbraně, a konče šesti kilometry vzdálenosti, byl

každý z nich schopen pomocí „dvojmyšlenky“ (volba značky, volba výstřelu) zasáhnout cíl. Bezchybně. První ranou.

Přesnost palby byla absolutní. Vzdálenost cíle nerozhodovala, jeho směr či rychlost pohybu také ne. Vůbec nebylo nutno cíl vidět – stačila jen značka v mysli střelce. Nechvalně proslulý termín „rozptyl palby“ tu neexistoval. Libovolný počet výstřelů dokázal dopadnout naprosto přesně do místa, které nepřesahovalo průměr ráže o víc jak pár milimetrů - nezávisle na tom zda vládlo bezvětří nebo atmosféru tvořily nárazové poryvy bouře s lijákem a téměř nulovou optickou viditelností.

Vzájemná komunikace systémů BSK pak zajišťovala, že ke každému cíli mířilo jen tolik projektilů, co bylo nezbytně nutné. Ekonomika dovedená k vražedné preciznosti.

Hlas jim pak na stopovkách ukázal letové dráhy, po kterých střely jejich zbraní putovaly. To nebyla balistika. To byla akrobacie. Dokonce, když se cíl skrýval za překážkou, projektil volným prostorem přeletěl mimo, strmou křivkou se stočil zpět a neomylně zasáhl cíl shora či do zad. Ustřelit prut antény, kývající se kilometr a půl daleko nad zákopem, byla otázka pouhého zadání cíle. Bylo jedno, jestli leželi, stáli nebo běželi. Dokonce bylo jedno, kam HOZ mířila. Dalo se útočit i tak, že byli k nepříteli otočeni zády...

Bylo to děsivě prosté a bezkonkurenčně rychlé. V okamžiku, kdy se podívali na značku cíle, byl cíl již zasažen.

Úžas trval do chvíle, než pochopili, že HOZ vytvoří silové spojení mezi sebou a cílem, a pak po něm, jak vagónek po kolejích, vypustí střelu. Imaginární křivka letu přitom mohla mít vpravdě ďábelský tvar. Střela, sledující siločáry, mohla během letu i měnit svou rychlost! Fyzikálně prosté, v praxi ohromující.

Další specialitou byl fakt, že HOZ nemá žádný zásobník v klasickém slova smyslu, jen cartridge s potřebnými látkami. Při palbě si HOZ vytvářela potřebný druh střel přímo v sobě. A stíhala to i při střelbě dávkami. Ráže munice, její druh i režim odpálení se generoval i na základě účelu střelby.

Dokonalost HOZ byla stejná jako její spolehlivost. Při průnicích palebnými přehradami se stávalo, že byla zbraň poškozena nějakým zásahem. Ukázalo se, že zásobníkové kazety slouží i jako zdroj opravných prostředků. HOZ se dokázala v několika okamžicích sama zregenerovat do provozuschopného stavu. Sborka a rozborka, nevyhnutelná to abeceda všech armád, zde naprosto ztratila svůj

smysl. Ostatně - na použitých nanotechnologiích nebylo nic k opravení, a lidské prsty byly pro takovou činnost absolutně nevhodné nástroje.

Skutečnost, že jejich zbraň je stejně autonomní, jako jejich BSK, některé adepty znepokojovala. Deptalo je, že se stali z bojovníků pouhými nosiči výstroje a výzbroje. Dívali se na BSK i HOZ s pocitem, že jsou to dvě inteligentní a divoké entity, kterým se nějakým nedopatřením dostali do spárů.

Jejich pocity shrnul Sardo, když řekl: „Pomalů začínám chápat, proč se nikdo neodvážil Lastakarijce napadnout.“ Teprve o hodně později si vzpomněl, jak naivní byl jeho úsudek.

*

9 – Co když selže

A stejně jako v počátcích pohybu s BSK, i nyní zjišťovali, co všechno leží za - na pohled nebesky snadnou - schopností „vystřel a zapomeň“. Učili se programovat palbu v HODNĚ komplikovaných prostorech, učili se napínat schopnosti inteligentních trajektorií do naprostého maxima, které se zdánlivě vzpíralo všem zákonům fyziky. Střelecké systémy HOZ dokázaly zpracovat i takové šílenosti, jako zásah cíle střelou odraženou od blízké dopadové plochy, nebo střelou tečovanou jiným výstřelem. Variabilita módů palby se zdála nevyčerpatelná. Naučit hlavu hodnotit situaci tak, aby adept viděl že tam existuje nějaká na pohled zcela šílená možnost vystřelit, nebylo nijak snadné.

Další ohromení jim přinesl fakt, že bylo možno měnit cíle i poté, co už rána vyšla. Palba se tak dala spouštět – podle okolností – již v okamžiku, kdy identifikace cílů teprve nabíhala přes 90 %. Než střela doletěla k řadě cílů na obzoru, byl již primární cíl identifikován a zásah následoval s odstupem několika setin sekundy...

Výukový režim je nyní povolával do akce brutálně často. Měli dojem, že sotva stačili nabrat dech a už tu byl nový poplach. A nároky stoupaly. Učili se, že je možno střely po vypálení přeprogramovat dříve než dopadnou. Učili se anulovat zásah na povel. Nervy drásající situace, které vyžadovaly, aby bylo na cíl vypáleno a teprve poté přicházela identifikace, se množily. V případě že nešlo o správný cíl, bylo nutno střelu „strhnout“ ze směru, nebo spustit její autodestrukci před dopadem. Učili se přebírat palbu jiných členů družstva. Učili se kombinovat palbu s označováním cílů k teleportu, kdy hrozilo riziko fatálního přehmatu. Měli dojem že se z toho dočista zblázní.

„Zjistil jsem něco, co HOZ neumí!“ prohlásil pyšně Malbohán po jednom výcviku.

„Se pochlub!“

„Neumí střelit sama do mně.“

Sedm párů očí se na Malbohána zaraženě upřelo.

„Jsi magor,“ řekla Riinda, stále v „odpočinkovém“ těle akrobatky. Nikdo už ani nevěděl, jak je to dlouho, co se nevrátila do svého originálního těla, které mezitím přemístila jako nějakou nadbytečnou figurínu do altánku v parku. Ale ačkoli by se u opuštěné biologické schránky daly očekávat masivní proleženiny a další známky

nevyhnutelných degenerativních procesů, nevypadalo to, že by jí čekání vadilo. Riinda si své tělo čas od času „zkusmo“ oblékala, ale vždy konstatovala že kromě potřeby rozhýbat se a pořádně se najíst necítí žádný problém. Jak to ti Lastakarijci dělali, nikdo nechápal.

„Únik před zjetím sebevraždou zjevně není tvoje kafe, co?“ šklebil se teď výsměšně mladík.

„BSK má přece autodestrukci,“ mávl rukou Sardo.

„To vím, kamaráde. Ale co když selže?“

„Selže?“ Sardo zvedl hlavu. „Myslím že tohle slovo v Lastakarijském slovníku vůbec není...!“

„Tím hůř,“ podotkla Groms.

Pravda, uvědomil si znepokojeně Sardo. Potom asi budou vyžadovat absolutní spolehlivost i po nás.

*

10 - Je to rebel!

Výuka nebrala konce. Jen co si osvojili jednu vlastnost výbavy či činnost, následovala další, a tréninky byly víc a víc náročnější a složitější. Sardo si říkal, že ten výcvikový proces musel sestavovat někdo, kdo opravdu viděl až na dno jejich duší. Vypětí bývalo hraniční. Stávalo se, že teprve několik minut po konci výcvikové lekce byli schopni souvisle promluvit lidskou řečí. Mozky, vystavené mezní zátěži, vypovídaly po splnění úkolu službu.

Souhra osmičlenného týmu pomalu, ale jistě dosahovala velmi uspokojivých výsledků. Doplnky, kterými byly vybaveny jejich BSK, tvořily z družstva soudržný osmičlenný organizmus. Tohle nebyla bojová spolupráce vycvičené skupinky. Tohle byl koncert pro osm těl a jednu společnou integrující duši.

„Pořád žasnu,“ mudroval jednou v parčíku Intan, „proč na nás nikdo neřve. Žádná buzerace, žádný drill. Kdyby byly příkazy jen o trochu slušnější, už by to asi byly prosby.“

„Mně zupácká pakárna nechybí,“ odfrkla Takar, rozvalující se na zahradním křesle. Ale všimla si, jak Intan významně mrkl na Sarda. Ti dva mají něco v plánu, řekla si.

A také že ano.

»Poplach.«

Zatímco sedm absolventů výcviku vylétlo ze svých těl jako by je vystřelila neviditelná pružina, Intan zůstal ležet.

„Koleduješ si,“ podotkla jen Riinda hlasem své BSK, ale to už vyrazila východem ven z ubytovací sekce.

Intan ještě pár sekund číhavě ležel, ale nic se nedělo. Trochu zklamaně se posadil. Vlastně sám nevěděl, co čekal, ale teď si připadal docela hloupě.

»Poplach,« opakoval hlas v jeho hlavě, a nebyl ani o stupínek hrozivější než jindy.

Nereagoval.

Náhle přišel náraz, úplně stejný jako když se převtěloval poprvé! Nějaká surová síla ho vyrvala z těla a vzápětí se ocitl ve své BSK. A ta se k jeho naprostému zděšení počala sama pohybovat! Jeho HOZ se ho nevzrušeně přichytila a Intanovo aktuální tělo vyrazilo ostrým během ven z ubytovací sekce.

Výcviková lekce, skrz kterou byl doslova „protlačen“ svým nezvladatelně zdivočelým tělem, byla neuvěřitelným očištěním. BSK tentokrát nespocovala – chovala se k němu jako k nezvanému vetřelci, který jí akorát překáží. Intan měl dojem, že je v nitru mlátičky, ždímačky a vývěvy své mysli současně. A nejhorší na tom bylo, že vlastně spocoval, i když nechtěl.

Do ubytovací sekce se vrátil spolu s ostatními. Když ho jeho BSK „vyplivla“ zpět do originálního těla, ostatní se zděsili. To, čím prošel, se mu jasně zračilo ve tváři. Třásl se jak v zimnici, nebyl ani schopen souvisle promluvit.

Skupina dostala jaksi neplánovaný oddechový čas. Intan ležel bez hnutí na lůžku, omotan sítí nejrůznějších regeneračních kontaktů a sond. Společníci mlčeli, jen si kradmo vyměňovali pohledy. Odpověď chápali i beze slov.

Po čtyřech hodinách Intan otevřel oči a pavučina, napojená na jeho tělo se stáhla do svých technických úkrytů ve stěnách, stropu a podlaze. Chvilku otáčel hlavou, jako by nemohl uvěřit že je vzhůru. Pak si sedl.

„Každé poznání má svojí cenu,“ podotkl pouze.

»Poplach.«

A u východu z ubytovny byl mezi prvními.

*

11 – Do vlastního ne

Výcvikové akce se počaly přesouvat do více otevřených polygonů, jež simulovaly prostředí mnoha nejrůznějších planet. Učili se orientovat a adaptovat ve všemožných druzích prostoru - od vyprahlých písčitých, ledových, sírových či metanových plání až k vražedně zauzlovaným podzemním trojrozměrným labyrintům, které se samy přeskupovaly podle neznámých pravidel. A když se naučili překonávat nástrahy, nacházet pasivní cíl a opouštět oblast zásahu, počali se v jejich lekcích objevovat aktivní nepřátelé. Dlouho to byli nejrůznější roboti, až došlo k jedné zcela všední akci.

„On tam byl nějaký planeťák a chtěl mě zabít!“ konstatovala trochu vyděšeně Bethari, když po dalším výcviku opustili BSK.

„Však jsi ho taky vyvedla z omylu!“ ušklíbl se Alkarotar. Všichni pochopitelně věděli, co se stalo - družstvo fungovalo jako jeden organismus. Přesto to bylo něco nového.

„Třeba instruktorům došli roboti,“ zasmál se temně Malbohán.

Groms odhodila své modré vlasy za rameno. „Nemůže to být někdo z těch zbývajících, kdo s námi stáli ve vstupní hale?“ podotkla tiše.

„Neblázni,“ prolomil ticho po delší době Sardo. Ale vyloučit to nemohli.

„Při pohledu na BSK,“ řekl Intan, „mě napadá, zda Lastakarijci umějí generovat z nějaké biologické protokaše i umělé protivníky na organické bázi.“

„No... to by si mohli uplácat vojáky svoje, a nepotřebovali by nové adepty, ne?“ řekl Malbohán.

Hlas nereagoval.

A znepokojivá situace se opakovala. Nepřítel bylo víc, a chovali se jako živí. Ale ne, vždyť oni byli živí! Útočili, dopouštěli se omylů, postupovali občas nekoordinovaně a nelogicky, naopak jindy se dokázali obětovat ve prospěch celku, a když propadli panice, prchali nebo zalézali do úkrytů jak červi. Místo technických trosek zdobily místa zásahů hnusně rozervané biologické zbytky těl. Některé zbytky byly ještě částečně živé...

„Ukazují nám válku abychom si zvykli,“ shrnul to temně Intan. „No. Pokud to nebudou moje střeva, zvyknu si.“ S jistou hrdostí narýsoval ve vzduchu virtuální tabulku. „Čím to bude, že jsem pořád nejlepší?“

Takar ho ignorovala. „V předchozí akci byla jeden cíl žena,“ řekla tiše. „Nevím proč jsem si jí nechala zobrazit. Pustila zbraň, klekla a vzpínala ruce k nebi. Pak... jsem vypálila.“

Dívali se po sobě, a nikdo neřekl to hlavní: že totiž jejich mise mohly být opravdové. Nebyli schopni rozlišit, zda se nacházejí ve výcvikovém prostoru, anebo na nějaké kdovíjaké zapadlé planetě ve skutečném boji.

Teprve nyní si všimli, jak se počalo do výcviků vkrádat lámání morálních zábran. A došlo i na horší.

»Akce v ohrožení,« instruoval neosobní hlas v Sardově hlavě. »Režim D18, program MU, cíle nula devět až patnáct. Zelená pro palbu.«

Sardo měl parametry navolené v témže okamžiku kdy hlas domluvil, a už-už by vypálil, když si uvědomil, že se v cílové oblasti nachází Bethari. Situace byla taková, že blokovala jedinou možnou trajektorii ke skupině cílů. Proč, Sardo nevěděl.

„Konflikt palebného prostoru!“ vznesl okamžitě námitku.

»Rozumím,« potvrdil hlas, a zcela necitelně dodal: »Máš zelenou pro palbu.«

Sardo zkameněl. Kamarádka se z nějakého důvodu nedokáže dostat z místa. Proto D18, taková děsná palebná nálož. Nejprve je nutno rozstřílet Bethariino BSK a zbylé střely najdou své cíle. A on bude tím katem...

»Zelená pro palbu,« opakoval hlas klidně, ale neústupně.

Už-už vydal příkaz, když našel spásné řešení. Bleskově přeprogramoval novou sekvenci a vypálil. Roj hbité smrti zmizel v temném, dýmem a plameny prosyceném vzduchu. V místě značky Bethari se roztančily symboly zásahů. Velký Leptone, ať to vyjde! modlil se Sardo. Bethariina značka se pohnula. Snad. A druhá dávka prolétla prostorem, kde se před okamžikem její symbol nacházel. Zásah. Neomylně.

»Akce splněna,« řekl hlas beze známky vzrušení.

„Kde je to hovado co mi pánilo pod zadek!“ zařvala Bethari, jen co v obytně odložila BSK a vrátila se do svého těla. „Do Kelu a Erebu! Sardo! Zabiju tě, debile!“

Sardo se zničeně posadil na lůžku. Jeho reakce Bethari zastavila. Možná očekávala nějaký odpor, ale tohle jí zarazilo. Už klidněji přišla

blíž. I ostatní se shlukli kolem nich. Všichni sice viděli, co se stalo, ale nevěděli proč. Tajemný hlas netrpěl nutkáním objasňovat svoje rozkazy nikomu kromě těch, kterým patřily.

„Dostal jsem zelenou, když jsi stála v tom průlomů,“ řekl tiše.

Bethari sevřela pěsti. „Byla tam maskovaná nálož, koupila jsem jí. Před očima mi skočila NA, restartovala se mi BSK, idiote!“

NA znamenalo tak masivní poškození BSK, že byla po nějaký čas neovladatelná.

„Hlásil jsem konflikt, a dostal rozkaz znovu,“ vzhlédl k ní Sardo. „Třikrát. Podle rozpisu jsem to měl pustit přímo do tebe, Bethari. Prostřílet se skrz tebe k cílům.“

„A sakra,“ vydechl Malbohán.

Bethari zavřela oči a dlouze vydechla. Pak klekla a obejmula Sarda kolem ramen. „Díky, kámo...! Máš to u mně!“ Došlo jí, proč pod ní dávka výbušných střel z nečekaného směru vytvořila kráter, do kterého spadla právě v okamžiku, kdy jí těsně nad hlavou prosvištěla nová série, směřující k cílům.

Ostatní na sebe zaraženě koukali.

„Začíná přituhovat,“ řekla Groms. Ani nevěděla, jak prorockou větu vyřkla.

*

12 – Prostě pal!

Sardo se nikdy nedozvěděl, jak byla jeho alternativní reakce hodnocena, zda kladně či negativně. Ostatně, výukový program, kterému podléhali, si nikdy nedal tu práci aby jim řekl, zda úkoly plní dobře či špatně. Ale i když byl Sardo ve střehu, žádná podobná situace se v dalších dnech neobjevila. Docela by si i myslel, že se jednalo o přehmat, ale v hloubi duše věděl že Lastakarijské výukové metody chyby nedělají.

Až jednou.

Bojová situace se vyvíjela velmi slibně, do doby, než byli jakoby náhodnou souhrou okolností vmanévrováni do masivní invaze nukleárních ghúlů. Rozpoutalo se pravé peklo, zem zmizela, proměněna v lávu a erupce sublimujících substancí.

Když byla v jediném směru, kterým šlo zničit nepřátelský centrální uzol, znehybněna Groms, vypadalo to opravdu beznadějně. První střela prošla přímo skrz ní, a všechny ostatní jak korálky na niti stejně tak, s milimetrovou přesností.

Spolu s indikací zničení síle se značka na průhledech přileb rozzářila červeným křížkem. Člen družstva byl raněn.

Poprvé se stali cílem zásahu Lastakarijské vojenské záchranné služby. Na značkách to vidět nebylo, ale později si všichni opakovaně přehráli optickou verzi. V těsné blízkosti Groms se kdo ví odkud objevily dva stroje. Jeden se střelbitě koordinovaně rozpojil na množství dílů, jež zaujaly postavení kolem místa zásahu, a vytvořil ochrannou energetickou přehradu. Z druhého stroje vylétla změt biomechanických chapadel, jež v mžiku zabalila BSK do ochranného kokonu. Úderem třetí sekundy vše zmizelo. Značka Groms se ztratila z akčního plánu a již se v té výcvikové lekci neobjevila. Bylo to bleskové a dokonale synchronizované.

»Lastakarijci nenechávají své lidi na bojišti,« slyšel Sardo hlas uvnitř hlavy. »Ani živé, ani neživé.«

I když splnili na výtečnou, návrat na ubytovnu byl tentokráte ve znamení velmi pochmurné nálady. Střelit do spolubojovníka rozhodí každého. Groms už je čekala uvnitř, ve svém originálním těle.

„V pohodě, v pohodě!“ smála se. „Ani jsem o tom nevěděla, vážně! Už jsem ve výcviku potkala plno mnohem horších ran. Nejspíš to byl jen demonstrační odsun, abychom poznali i záchranné procedury...!“

„Vždyť jsme to věděli od začátku,“ mávl rukou Intan. „Jsou to prostě jen bojové prostředky, do kterých se na chvíli zkopírujeme.“

Oblek, pomyslel si Sardo. Pouhý oblek. Přesně jak mu to hlas instruktora kdysi radil...

Byla to důrazná lekce, kterou dostali. Přátelská palba v Lastakarijském stylu je skutečně přátelská až do naprostého extrému. A postupně byli nuceni si to ověřit všichni - jak v roli toho, kdo střílel, tak toho, kdo stál palbě v cestě.

Svatosvatě si slibovali, že nikdy nezaujmu takové postavení, které by je mohlo do toto druhu situace dostat. A výukový program je, s depresivní lehkostí jemu vlastní, přesně do těchto situací znovu a znovu dostával. Připadali si jako šachoví začátečníci, kteří hrají s plným nasazením partii, aniž tuší že za deset tahů je tak jako tak čeká mat. Byl to nepopsatelně ubíjející pocit.

Výsledek ale tyhle lekce měly: naučili se střílet, děj se co děj.

*

13 - Varianty

Dalším stupněm obtížnosti byla autonomní reakce na chování nepřítele. Dosud byli při nácviku neustále koordinováni samočinným dohlížitelem. Řídící jednotka – mozek akce - nyní úmyslně vynechávala svou činnost a oddíl se musel synchronizovat vlastními silami. Trojice Intan – Sardo - Groms se dostávala do velení nejčastěji.

„Však jsem to říkal hned,“ pokyvoval hlavou Intan když na to přišla řeč, ale pak dodal: „Jsem sice nejlepší v akci, jenže velí nejlépe Sardo.“

Jmenovaný jen nesouhlasně potřásl hlavou. Jemu to tak rozhodně nepřipadalo. Měl dojem, že značná část jeho rozhodnutí je důsledkem intuice, nikoli logické úvahy. Netušil, nakolik jsou úsudky, vynořující se v jeho mysli, výsledkem jeho smyslu pro taktiku, a nakolik jsou do něj nenápadně implantovány Lastakarijskými procedurami zvenčí. A že měl dosud vždy úspěch, možná bylo jen pouhé štěstí.

V další fázi výuky na řadu přišel elektronický boj. Zprvu to byly odposlechy všeho možného co bylo v dosahu, dekódování a správné zhodnocení získaných údajů.

Možnosti detekce je přiváděly k němému úžasu. Vyslechnout si šepot dvou nepřátel skrytých půl kilometru daleko na dně zákopu bylo stejně snadné jako odchytení a dešifrování směrového vysílání, které šlo úplně mimo ně!

Trénovali jak odhadovat úmysly nepřítele podle náznaků, skrytých v zachycených zprávách, a využívat je pro sebe.

Odposlech začlenil akce nepřítele do schématu fungování celého družstva. Uměli se vyhýbat nepřátelským protiúderům, přivolané palebné podpoře i nástrahám v podobě číhajících zničujících pastí. Ve vhodném okamžiku bylo možno naopak spustit rušení, které zahltilo všechna myslitelná pásma kakofonií tlumícího šumu.

A když už si mysleli, že zvládli i tuto stránku boje, přibyla fáze aktivního průniku do nepřátelských komunikačních soustav. Pomocí systémů, integrovaných v BSK, dokázali napodobit hlas kohokoli, koho jednou odposlechli. Dalo se - za určitých okolností - napojit na libovolný komunikační kanál, a kupříkladu vnutit blížící se inteligentní střele vlastní souřadnicový systém, anebo si přivolat nepřátelskou krycí palbu... ovšem na pozice nepřítele.

Časem dokázali nepozorovaně pronikat do střežených objektů tím, že násilím převzali velení nad nepřátelskými zbraněmi, roboty nebo dopravními prostředky. Učili se vést bojovou akci a paralelně řídit jakékoli další zařízení, ať Lastakarijské nebo naopak nepřátelské.

Zahltit nepřátelský systém obrany falešnými zprávami o průlomech a tím ho uvést do totálního chaosu byla skvělá možnost jak se snadno dostat do hlídané oblasti. Ještě lepší však bylo zabránit systému, aby si jich všiml. Pro strážní čidla protivníka se tak stávali doslova neviditelnými.

Principy ovládnutí stovek nejrůznějších systémů do sebe nasávali ve spánku. Občas si říkali, že takové množství informací by se nestihli naučit klasickým způsobem do smrti...

Boj tak dostal další, už kdovíkolikátý rozměr. Adepti po návratu z výcviku do svých těl zůstávali bezmocně ležet, neschopni jakékoli vlastní aktivity. Nervové vyčerpání bývalo strašlivé. Někdy mívali neodbytný pocit že je výcvikový program chce totálně odrovnat, aby už od nich měl pokoj.

*

15 – Nečekané setkání

»Pojď ven,« řekl Sardovi nečekaně při jedné větší přestávce hlas uvnitř hlavy. Tentokrát zaváhal několik vteřin, než se roztřeseně zvedl. V hlavě se rozbouřilo ohnivé moře. I tlumený svit stropu ubytovny ho bodal do očí. Poslední tři akce je dostaly na úplné dno vlastních schopností.

„V pohodě?“ otevřel oči ležící Malbohán. I ostatní se na něj dívali. Bez důvodu by nikdo z nich nevstal.

„Jasně,“ řekl s unaveným výdechem a jako rozlámaný robot vyšel z ubytovny.

Ani ho nepřekvapilo, že se ocitl v jiné místnosti. Za dveřmi je čekalo vždy to, co bylo právě potřeba.

Mírně umělecky profilované béžové stěny, oblé tvary, tlumené osvětlení, tiché šumové pozadí. Uprostřed stála dvě křesla, a v tom co měl proti sobě, seděla nějaká žena. Hnědavý vzor na jejím obleku esteticky souzněl s jejími vlasy, a bílé oči bez zorniček působily na Sarda kdovíproč doslova magicky uhrančivou silou.

„Posaď se,“ řekla měkkým hlasem. Neměl proč by se vzpíral. S úlevou se svalil do křesla a zavřel oči. I když byl samozřejmě nesmírně zvědavý, co to má znamenat - první bytost od nástupu do výcviku! - mentální vysílení bylo prozatím silnější.

Vládlo ticho. Sardo povrchně dýchal a snažil se přimět k nějaké činnosti, ale nedokázal z rozbitých myšlenek vykřesat jediné slovo.

„Netřeba chvátat,“ řekl příjemný hlas a Sardo se skoro polekal, protože přišel do hlavy normálně ušima. „Klidně odpočívej. A až budeš chtít, prohlédni si mě.“

Sardo otevřel oči. teprve poté si uvědomil, že za to může ta poslední věta. Unaveně zkrivil rty - měl to být náznak úsměvu. Ale energie, vyvolaná otázkou, vzápětí odezněla. „Krása,“ vydechl a znovu spustil víčka dolů.

Proti němu bylo ticho. Lehký šum, připomínající zvuk listnatého lesa v jemném vánku, počal Sarda strhávat do hlubin spánku. Cukl sebou a posadil se.

Žena proti němu seděla mírně pootočená, ruce opřené lokty o kolena a nad dlaněmi jí tančil rej barevných symbolů a prapodivných objektů. Barevná nádhera citlivě reagovala na sebemenší pohyb jejích prstů. trsy světel vznikaly, třísťily se, spojovaly a zanikaly,

provázeny vánicí symbolů a nejspíše širších údajů.

„Promiň,“ řekl unaveně.

„To nevadí,“ usmála se opět. „Já si zatím udělám jinou práci.“

Sardo by nejraději znovu zavřel oči a usnul, ale něco uvnitř ho varovalo. Pozor, říkala ta myšlenka. Opravdu ti není divné, že máš najednou šanci si vybrat jestli se ti něco chce nebo nechce dělat?

S vypětím vůle se donutil soustředit myšlenky „K věci, krásná ženo. Jestli se hovor nepohne z místa, tak jdu spát.“

Usmála se o trochu víc. „Dobře. Budeme si hrát na otázky a odpovědi, ano?“

„Jasně,“ vzdychl. Co jiného mohl čekat.

„Chce se ti?“

Ne, neposmívala se mu. Opravdu čekala, co odpoví, a z její hezké tváře nevyčetl sebemenší nátlak.

„Chce. Ale začnu.“

„Souhlasím,“ zazářil znovu úsměv. Sardovi se udělalo trochu divně kolem srdce. Na tenhle úsměv bych vydržel dívat se hodně dlouho, pomyslel si. Jen jestli není... holografický.

„Jsi živá?“

„Připadám si dost málo mrtvá.“ Ten úsměv byl vážně návykový. „Teď já: jsi živý?“

Trochu ho to zaskočilo. Místností zazněl její smích. „Já jen že vypadáš jak omylem obživlá mrtvola...!“

„To ta hlava. Víš, výcvik není zrovna procházka kvetoucí loukou.“

„Vím,“ přikývla lehce a Sardo v ten okamžik s nezvratnou jistotou cítil, že ona skutečně ví. „Jsi na tahu.“

„Co má tohle setkání za účel?“

„Pochopitelně, je to další test,“ řekla zcela otevřeně. „Všechno je sledováno a hodnoceno. A teď zase já: proč jsi položil předchozí otázku, i když jsi odpověď znal?“

Únava na něj znovu lehla jak olověná deka. „Tak trochu jsem doufal, že třeba řekneš... přišla jsem si s tebou vypít čajkom a jen tak poklábosit,“ zaimprovizoval.

„I to můžeme dělat...“ Odhodila neposedný pramen vlasů z obličeje. „Chceš?“

„I to?“ řekl velmi významným tónem a odměnou mu byl další jemný

smích. „Ano, dokonce i TO,“ přikývla. „Ale co by tomu řekla Groms?“

Ach, jsem průhledný jak sklo, uvědomil si, když vyšlo najevo pouto které v poslední době nenápadně vzniklo mezi ním a modrovláskou. „Myslím že by nechtěla stát stranou,“ mávl rukou.

Oči naproti němu zvažněly. „Za jakou odměnu bys byl ochoten zabít Groms?“

Páni! Sardo jen zamžikal, takový kalibr otázky po předchozím lehkém úvodu nečekal. V jeho nitru se v rychlém sledu vystřídala bohatá plejáda odpovědí. Nejprve ho napadlo že za nic na světě. Jenže už na sebe i stříleli, a jen věřili, že BSK nenechá parťáka zemřít. Má tedy za této situace smysl licitovat o nějaké ceně? Nebo ta otázka míří zcela mimo výcvikový kurs? Kdyby se jednalo výhradně o volbu mezi ním a Groms, nechal by jí zemřít aby sám přežil? Neměl by spíš z pasti vycouvat pomocí nějaké absurdní odpovědi, třeba jedině kdyby dostal celé Lastakarijské impérium? Pak si uvědomil, že přemýšlí, a čas přemýšlení jistě bude velmi bedlivě zhodnocen. Jen nevěděl s jakým cenovým indexem.

Jsem vykolejen, uvědomil si. Ztracená mrcha. Nechal jsem se zaskočít. A najednou - se musel usmát. Ó Leptone! Vždyť je to tak prosté.

„Teď jsem byl na řadě já, abych se ptal,“ mrkl potměšile.

Její oči se maličko rozevřely údivem. „Výtečně,“ zašeptala. „Nuže, ptěj se...“

Na okamžik zazmatkoval. Bylo toho tolik, na co by se chtěl ptát, že nevěděl co dříve.

„Jak poznáte, že to co děláte, je správné?“

Lehce zavrtěla hlavou. „To nechceš vědět...“

„Právě že chci!“

Možná čekal nějaké zdůvodnění, opírající se o chladný vojensko-politický kalkul, nebo naopak exaltovanou variantu vlastenectví, ale odpověď byla zarážející. „Máme orákulum.“

„Orákulum?“ povytáhl Sardo obočí.

„Nejenom že to je otázka mimo pořadí, ale vysvětlení skutečného pojmu by nám zabralo neúnosně dlouhý čas. Prostě se spokoj s tím, že máme holistické nástroje nejen na predikci, ale přímo i na odečítání některých bodů budoucnosti. A díky tomu kráčíme - tedy snažíme se kráčet - po optimální cestě.“

Sarda zamrazilo v samé hloubi duše. Tohle už bylo divoké i pro jeho výsádkářské nervy. Pomyšlení na možné důsledky toho co právě slyšel, ho zavalila jak skála. To přece nemůže být pravda, křičel v duchu. Kecáš a taháš mě za fusekli! Ale současně naprosto jasně cítil, že to pravda je – a tím hroznější to bylo.

„Jsi dostatečně potrestán za svou všetečnost?“ pousmála se lehce.

Ví to. Samozřejmě že to ví, blesklo mu hlavou. Určitě nejsem první, koho zdrtilo vědomí, že jeho život nespočívá v jeho rukou, ale je – chca nechca – jen loutkou, jedním dávno předurčeným vláknem z nespočtu, z nichž se neodvratně splétá ta divná věc, zvaná minulost. Pomalu přikývl, a uvědomil si, že to byla otázka. Byl na řadě.

Nyní už byl opatrnější. První otázku, která se mu drala na jazyk, vzápětí zavrhl. Hned nato druhou, třetí, a postupně odhazoval i další, jak mu přicházely na mysl. Jakou otázkou by tu krásnou d'áblici dostal, a současně zjistil co nejvíce informací?

Mlčení se protahovalo, ale nezdálo se, že by jí to znervózňovalo. Náhle ze Sardova mozku vyplula naprosto neskutečná myšlenka, a on se jí chytil.

„Takže,“ vydechl. „Co bys mi byla ochotná dát, abych tě teď zbavil břemene tvého života?“

„Wau,“ řekla tiše. Chvilku bylo ticho. „Kdybys to dokázal, asi bych tě hezky poprosila...“

Sardo sevřel bolavou hlavu. S naprostou jistotou věděl, že se úroveň rozhovoru dostala beznadějně mimo jeho mentální obzory. „Jsi na řadě,“ připomněl mechanicky, „ale neopakuj poslední otázku, jo?“

„Nebudu,“ usmála se laskavě. „Skončili jsme. Dáme si teď ten čajkom, anebo si dáme... i to?“

„Tak co?“ zajímali se ostatní, když se vrátil do ubytovny.

„Jak dlouho jsem tam byl?“

„Pár minut...“

„Cože?“ Sardo si promnul bolavé spánky. Že by se ten hovor odehrával pro změnu v jiném čase? Možná že se ani neodehrál, ale byl do jeho mozku implantován... Dělají si s námi co chtějí, nakukají nám to i to... I to... Z jakéhosi důvodu mu tahle opakující se dvě slovíčka zněla jako tajemná mantra. Už blbnu, pomyslel si. Pak si

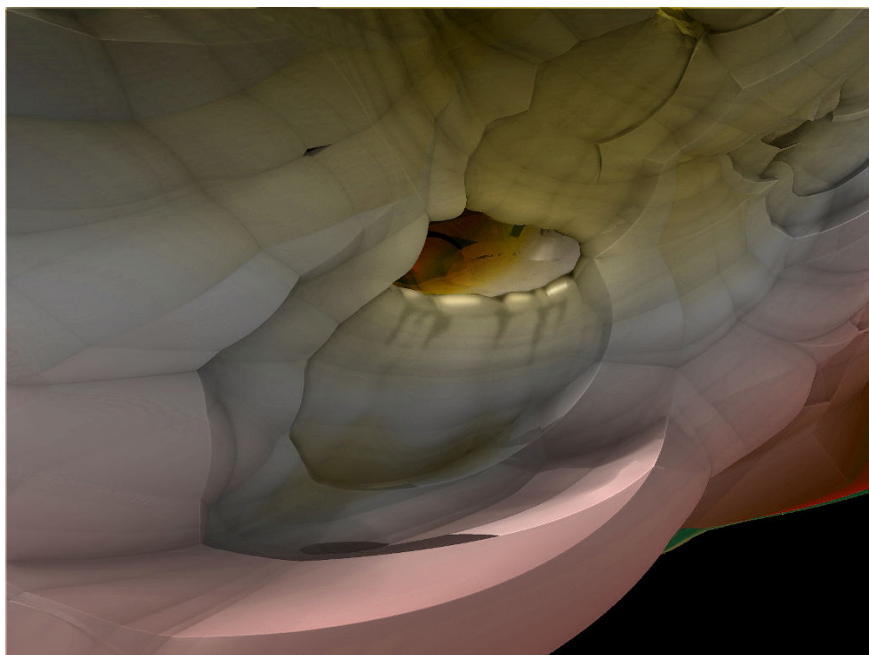
všiml mírně tázavého pohledu Groms, když sebrala z jeho trička dlouhý hnědý vlas.

„Vy parchanti!“ zařval Sardo do stropu. Chrlil ze sebe vodopád nejstrašnějších nadávek a urážek, a nebyl k zastavení. Dočista bez dechu klesl na lůžko. Nikdo se nad jeho výbuchem nepozastavoval. Alkarotar k němu přisedl a medvědíím stiskem ho chytil kolem ramen.

„Nenech je, aby tě dostali, kámo! Nenech je!“

»Poplach.«

*

15 – A neustále

Kolotoč nácviků se zdál nekonečný, stejně jako kolotoč chyb, kterých se neustále dopouštěli. Výcvikové programy cíleně odváděly jejich pozornost od důležitých věcí, a oni se přes své nejpevnější přesvědčení znovu a znovu nechávali chytit. A okolnosti zvyšovaly nátlak.

Pronikali ledovými labyrinty, oceány ohně, padali nekonečnými propastmi, kličkovali mezi kaskádami blesků či prolétali gravitačními turbulencemi, a přitom plnili nespočet úkolů. A čas od času se vše zkompletovalo v monstrózním, obzvláště děsivém výukovém objektu, přezdívaném „Želví říť“. Kdo do něj vkročil, věděl přesně kde je.

Už si zvykli na fakt, že nemalá část výuky se odehrávala ve spánku. Probudili se a zjišťovali, že mají v mozcích uložené nové znalosti a dovednosti. Nadšení skupiny pokazila Groms. „Až se probudíte a budete uvnitř někým jiným, zastřelím vás. A o totéž žádám, pokud se někým úplně jiným stanu já...!“

Stěhování z těla do těla už přijali jako běžnou věc. Nové riziko, že mohou přijít o vlastní osobnost, v nich vyvolalo opětně šok. Ale i s takovým poznatkem se nakonec dokázali sžít. Ale než si osvojili schopnost zrychlené adaptace, nesčetněkrát je samotné zaskočily jejich vlastní reakce v tréninkových situacích.

Časem postřehli, že vypětí pomalu klesá. Se značným údivem se pak přesvědčovali, že akce běží dál svým vražedným tempem, ale oni už ho zvládají bez hraničního úsilí. Chyby vymizely, práce v neuvěřitelném tlaku se jim nejen stala přirozeností, ale dokonce zábavou. Vyvíjeli se, a co získali, jim mentálně fixovaly injekce s kdovíčím, které je pronásledovaly i když spali ve svých originálních tělech.

„Deset minut,“ posadil se jednou Malbohán na lůžku. „Deset minut odpočinku a nic se nestalo! Začínám bejt děsně nervózní!“

„Jestli někdy dostaneme dovolenku, tak se před ní raději zastřel!“ smála se Riinda. Pak ale zvážněla, vstala, dlouhým pohledem se potkala se Sardem a pomalu vyšla ven.

Sardo zvedl ruku. „Až se za pár minut vrátí, dejme jí podporu. Víte, bude to potřebovat.“

*

16 - Dovolenska

»Dobré ráno.«

Tahle klidná věta je zarazila v půlce pohybu, jak už byli všichni neochvějně naprogramováni na to, že hlas ve spánku znamená jediné poplach. Zmateně se zastavili a při pohledu na nechápavé obličaje kolem sebe se rozesmáli. Tři dva jedna, zadirigoval Sardo rukama, a všichni společně vesele odpověděli: „Dobré ráno!“

»Na řadě je odpočinková fáze,« pokračoval hlas. »U dveří si vyzvedněte plánek volnočasových areálů a aktivit. Návrat libovolný.«

Vypadali asi opravdu zaraženě. První se rozesmála Takar. Aniž se zdržovala oblékáním, lusknutím prstů si přivolala stříbřitý kroužek z osmice, levitující u dveří, a vyšla ven.

„Hrdinství, hodné následování!“ ušklíbl se Alkarotar. Každý si vyzvedl informační kroužek a vyšli ven.

„Jak oni tohle dělají,“ vzdychla Riinda. Opravdu byl důvod k údivu. Místo obvyklé výsadekové chodby se nacházeli na okružní rampě kolem obrovského rekreačního a zábavného komplexu, který se rozkládal v mnoha poschodích nad nimi i pod nimi, kam až oko dohlédlo. Všichni se ihned někam vydali, cestou zkoumajíce holografické nabídky, jež se daly vyvolat z informačních prstenů. A že bylo z čeho vybírat! Po pravdě řečeno, Sardovi se nepodařilo, aby nenašel v nabídce sebebláznivější druh zábavy, který ho napadl.

„Fakt netuším, jak dlouho jsme v tý kobce trčeli,“ volal Malbohán, „ale teď si to sakra vynahradím! Návrat libovolnej, prej?! Tejden mě tam neviděj! Měsíc!“

„Tobě bude trvat měsíc, než se ožereš jako prase?!“ chechtal se Intan. „To zvládnou do hodiny!“

„Idiote! Opakování ti nic neříká? Víš kolik má takový měsíc hodin?!“ kontroval rozjařeně společník.

Takar už mezitím zmizela o pár pater níže v prozářeném háji okrasných dřevin, střídaných s divukrásnými květinovými záhony. Skupinka se poznenáhlu rozpadla, jak každý spěchal za něčím, co ho nejvíce oslovilo. Sardo otočil hlavu ke Groms, která se mlčky postavila u zábradlí vedle něj. Sluneční paprsky se lámaly na její hřívě do oslnivého spektra všech možných odstínů modři.

„Už máš vybráno...?“ podívala se na něj se zvláštním úsměvem.

„To si piš!“ vzal jí konečně poprvé do náruče.

„Myslíš, že je správná volba společnost někoho, kdo tě ve výcviku několikrát s chutí rozstřílel na cucky?!“

„Jaké to je se navzájem zabít, už víme,“ odpověděl rozjařeně. „Ted bychom mohli zjistit, jaké to je dělat spolu i jiné věci!“

„Třeba to nakonec dopadne stejně!“ smála se už nahlas. „Ale než to zjistíme, navrhovala bych rozjezd tamhle v té cukrárně!“

Když každý s obrovskou porcí mražené pochoutky sešli konečně dolů do nedohledného areálu, Sardo řekl: „Skvělé. Ale jinak Lastakarjici nevybočuj z obvyklých kolejí. Kromě prodavačů v obchodech a obsluh atrakcí... nikde nikdo.“

Byla to pravda. Pozorně se rozhlíželi. Obrovské prostory přeplněné pestrými atrakcemi byly zjevně v provozu, ale bez jediného dalšího hosta. Celý ten radostně, jásavě, jenže naprázdno běžící nedohledný komplex jim náhle připadal jako z nějakého bizarního snu.

Zlehka se mu otřela tvář o rameno. „Berme to jako projev jejich velkorysosti: nemusíme se hodinu mačkat ve frontě s hýkajícími turisty a ječícími dětmi. Všechno je tu jen a jen naše...“

„Kdo ví, jestli i ten personál není umělý...?“ nadhodil Sardo.

„Hm. Lastakarjici samotní mi přijdou ještě záhadnější než celý náš výcvik,“ přitakala. Pak ukázala na nedaleký šestipatrový oděvní dům. „Omluvíš mě na chvíli? Přece jen bych si na sebe vzala něco zajímavějšího než erární tričko a šortky...“

Vesele mávl rukou. Nebyla to náhoda - naproti dámské módě stál obdobný palác módy pánské. Sardo s úšklebkem vešel dovnitř a pak jen žasl.

Sortiment oděvů byl strašlivý. Od nejrůznějších přísně formálních, přes každodenní občanské, sportovní, aristokraticky luxusní, relaxační, až po bohémské, pravidly nevázané ba přímo záměrně šokující obleky, vše v historických, soudobých i značně futuristických verzích.

Hosteska a steward, kteří se ho ihned ujali, mu poskytli dostatek podpory i nadhledu, aby se necítil trapně ani ve chvílích kdy vyloženě tápal. Nakonec si vybral vcelku prostý odpočinkový oděv, který jen několika vkusnými detaily dával neokázale najevo vysoký luxus.

„Parbekol je rostlinné vlákno, velmi složitě získávané na Krisangáře. Dříve z něj mívali zhotovený oděv jen nejvyšší před-

stavitelné vládnoucích rodů. Užíváme ho pro jeho skvělé vlastnosti,“ informovala ho hosteska během oblékání.

Pokusil se se svými průvodci zapříst nenápadný hovor na to, co jsou zač a odkud jsou, jak tenhle odpočinkový areál funguje, co je za jeho hranicemi a podobně, ale nedokázal se dopátrat žádné použitelné informace. Když hostesku pozval na rande, s mírnými rozpaky a jemným začervenáním ho odmítla, neboť právě vykonává své zaměstnání.

„A pak?“

„Pak půjdu domů,“ usmála se. No jasně. Výraz domů může znamenat cokoli.

Tak pro zajímavost učinil tutéž nabídku i stewardovi. Vteřinu bylo vidět, jak zvažuje jestli je to myšleno vážně. Pak propukl ve smích.

Tohle nemohou být syntáci, řekl si Sardo. To musí být fakt lidé.

Groms se vynořila z protějšího vchodu prakticky v tentýž okamžik co vyšel na ulici i on, ačkoli si nepochybně krom oděvu nechala udělat i vlasy. Sardo jen zhluboka vzdychl. Žlutě-okrový šat jeho přítelkyně spolu s karmínovými doplňky působil k jejímu elegantnímu modrému účesu naprosto kouzelně. Dosud nikdy týmovou parťačku neviděl jinak než v erárním, a její půvab ho doslova ohromil. Nebyla krásná; byla naprosto úžasná.

„Sluší ti to snad ještě víc než BSK,“ zažertoval v rozpacích.

„To se dělá?“ zahrozila na něj prstem. „Chvilku tě nechám o samotě a hned se kolem tebe motá nějaká ženská... a kdyby jen to, on i nějaký chlap!“ Společně zamávali obsluze oděvního centra, která je zdravila od vchodu, a vyrazili hlouběji do nedohledného světa zábav.

Během dopoledne využili služeb šesti různých atrakcí, vyzkoušeli dva vodní komplexy s rafinovanými strukturami bazénů, vodopádů, kontrapádů, tobogánů, kataraktů, clon, vlnotrysků i propadel a po výtečné svačině se nechali rozplakat i rozesmát sugestivní hudbou proslulého exotického Undharského virtuálně hudebního kvinteta.

„Jak asi Lastakarjici přišli na to, že zrovna »vykřičníci« jsou optimálním muzikálním řešením pro nás oba?“ smála se Groms, objímajíc přítele přímo v lóži, kde ještě zůstali po konci představení.

„Vykřičníci?“ nepochopil.

„Jmenují se Bramadyne Ůngohoray - v Undharštině to značí něco jako Vřeskajc Skřekajc. Šeptá se o nich, že do svých písniček montují

černou magii z jakési tajemné Graviabuny.“

„Mají smysl pro sebeironii, ale člověka rozebrat umí, to zase jo,“ přiznal. Nesdílel tak plně nadšení své kamarádky; neměl moc dobrý pocit, když se mu někdo pomocí hudby hrabal v citech tak silně, jako to dovedli již zmínění »vykřičníci«.

Světla scény poznenáhlu pohasla a v nastalém tichu je obalil jemný šerosvit jak sametový závoj. Objímat parťačku z výcviku je velmi příjemné, řekl si Sardo. Groms byla stejného názoru a tak nechvátali odejít ze sálu, jehož byli, jak jinak, výhradními hosty.

Vyšli z potmělého divadelního areálu právě včas, aby spatřili průvod všemožných obrovitých tvorů, jež se kolébal za temného zvuku neviditelných bubnů po zdejší hlavní třídě. Většinu těch oblud nikdy neviděli a pochopitelně ani nepotkali, ba ani netušili, kde se tu ta prapodivná animální společnost vzala. Při pohledu na zubaté tlamy leckterých účastníků průvodu Sardo mimoděk napínal svaly jako by se s nimi vzápětí měl pustit do křížku.

„Také máš pocit, jako by ses s nimi měl porvat?“ sykla Groms.

Mlčky přikývl. Naštěstí řešení se objevilo vzápětí samo: celý monstrózní zástup dravých gigantů se náhle rozpadl do vířícího tornáda blyštivých plošek, z nichž se sestavil nápis v unilangu: To zíráte, co?

Znovu se rozesmáli. A zatímco se písmena, vysoká jako stavby podél prospektu, počala opět skládat do podoby mohutných zvířecích těl, zamířili oba výsadkáři do nedaleké levitující restaurace na oběd.

Po skvělé hostině navštívili bar, kde užasli nad nedohlednou stěnou přeplněnou všemožnými nápoji, a každý s lahví skvělého Nezeboranského vína v ruce se vydali nazdařbůh překrásnými, ale stále zcela pustými prostorami rekreačního komplexu podél nedohledné řady krámků s nejroztodivnějším lákavým sortimentem.

Spokojenost otupila napětí, neustále je provázející celým předchozím výcvikem. Předchozí vodní hrátky, psychoanalýza hudbou a nynější silný mok se postarali o oboustranně milé sblížení.

„Ještě chvíli budeme spolu, a začnu asi nenávidět tvoji BSK za to, že tě pokaždé celou pohltní,“ projížděl Sardo prsty jemně skrz modré prameny vlasů.

„Ó, to ona tedy umí. Tvoříme spolu dokonalý průnik dvou souhlasných subjektů,“ usmívala se tiše. „Ale mluvíš mi z duše. Já si něco podobného říkám i o tobě.“

Zblízka se jí díval do očí. „Nejvyšší čas s tím něco udělat...“

Úsměv, zdobený řádnou porcí dychtivosti, se prohloubil. „To rozhodně ano. Pokud můžeme věřit teorii množin, tak způsobů, jak realizovat průnik, je povícero...“

*

17 – Stíny ráje

„Prej... nám říkali, dobré ráno,“ zívá Sardo a zašilhal vedle sebe.

Groms otevřela oči. „Nádherné ráno!“ vykřikla rozjařeně a za to, že se probudili v tak milé společnosti, bylo nutno se navzájem důkladně odměnit. Pak s novou chutí vyrazili za další zábavu.

„Myslíš, že i to, za jak dlouho se vrátíme do výcviku, je součástí testů?“ řekla Groms zničeho nic. Zrovna se řítili po horské dráze, která byla projektována nejspíše pro sebevrahy, anebo pak pro Lastakarijské výsadkáře – neboť vozík někdy úplně opouštěl koleje a pokračoval v letu vlastními trajektoriemi. Bylo neuvěřitelné, že jejich otevřený vagónek dokáže létat vzduchem tak přesně, že se na druhé straně skoku vždy chytne jediného správného bodu pokračující trasy.

„Eeeh?“ udělal Sardo. Byl myšlenkami mimo, užíval si divokou jízdu a volné pády vzduchem, které opravdu vypadaly jako neřízené. Schválně vystrčil ruku ven ve snaze vychýlit vozík během volného letu, ale současně ihned ucítil neviditelnou sílu, která nečekaný točivý moment eliminovala. Nepatrná ztráta rychlosti je odměnila o maličko drsnějším dopadem na bližší část dráhy. Mechanické úchyty ostře kovově zacvakaly, a už se řítili novou šílenou trasou hlavou dolů.

„No...“ pokrčil rameny.

„Víš...“ pokračovala, zatímco prolétali stěnou hučících plamenů, „do té sběrné místnosti na úplném začátku jsme se dostali všichni prakticky v tutéž chvíli. Všiml sis toho?“

Přikývl a trochu zadržel dech – dráha vpředu ještě nebyla dostavená! Protrhli bezpečnostní pásku „pozor stavební prostor“ a letěli do změti nosníků a konstrukčních elementů, které se však jako zázrakem skládaly na poslední vteřinu do průjezdné trasy ve chvíli, kdy už se havárie zdála nevyhnutelná.

„Jaká je šance, že se sejde sto padesát adeptů z různých planet v ten samý moment?“

„Třeba někde počkali... Oj!“ To byla reakce na masivní nosník, který se vynořil přímo v cestě jejich vozíku, ve výšce jejich ramenou. Ale v okamžiku, kdy už to vypadalo, že si o něj urazí hlavy, skrytý mechanismus traverzu bleskově otočil a uvolnil tak průjezd. Načasování bylo takové, že by si na ni snad mohli sáhnout rukou. Tato dráha skutečně nebyla pro slabé povahy.

„Tys také někde čekal?“

Sardo si vzpomněl na zastavené hodinky. Ve skutečnosti neměl ani ponětí, jak dlouho se pohyboval ve vstupních tunelech. Opravdu Lastakarjici dokáží ovládat i čas? Třeba každý uzávěr, kterým prošel, ve skutečnosti znamenal venku jeden den! A ten rozhovor s tajuplnou ženou také časově neseděl...

Z myšlenek ho vytrhla Groms. „Hele- hele!“ Nešlo nereagovat na situaci, v níž se na jejich koleji v protisměru na ně řítil druhý vláček. Tentokrát se nekonalo žádné uhýbání, žádné zázračné propadlo nerozpojilo tuto smrtící situaci – Sardo mimoděk sklonil hlavu a zatnul pěsti a – prolétli protijedoucími vagónky jako mlhou. Byla to dokonale věrná holografická iluze!

Vozík konečně zbrzdil a zastavil na konci dráhy.

„Co z toho usuzuješ?“ zeptal se přímo, když se smíchem vystoupili.

„Dělají si s námi co chtějí,“ řekla s jistotou v hlase. „A tohle je sen, a dost možná tu můžeme zůstat i celé roky, aniž bychom ve skutečnosti vypadli z výcviku na déle než několik chvil.“

„Tak tu zůstaňme roky!“ zasmál se. „Návrat libovolný, řekli přece.“ Ale podivný výraz v její tváři ho zarazil.

„Bavilo by tě účastnit se něčeho, o čem víš že je to bouda na tebe?“

„Pořád nevím, kde bereš své přesvědčení...“

„Poznáme po návratu. Mám na to svou teorii.“

Políbil jí. „Už teď jsem napnutý, jestli ti vyjde.“

„Ale ještě se můžeme maličko zdržet,“ oplatila polibek.

„Nejen maličko,“ přitiskl ji k sobě.

*

18 – Změna je život

Byli tam všichni, kromě Alkarotara a Takar. Vlastně ani ne - oba chybějící vešli do ubytovny sotva minutu po Sardovi a Groms.

„To mně popracuj,“ zašeptal Sardo.

»Vítejte zpět do procesu,« ozval se jim v hlavách dobře známý hlas. »Nyní máte k dispozici dobu pro adaptaci.«

Malbohán se svalil na lůžko. „To byla vážně bomba, lidi!“

Groms zůstala zamyšleně stát uprostřed ubytovny. Náhle řekla: „Kolik jste kdo prožil v rekreaci dní?“ Trochu překvapeně se na ní podívali.

Malbohán pokrčil rameny. „Byl jsem většinou pod parou, a v těch luxusních bordelech se čas taky odvíjí trochu jinak... Ale řekl bych, že aspoň patnáct dní.“

„Tolik?“ povytáhl Intan obočí. „Usnul jsem celkem sedmkrát, než mě to přestalo bavit.“

„Co tě přestalo bavit?“ zajímal se Sardo.

Oslovený mávl rukou. „Zabíjel jsem je. No, a co jako?!“ reagoval popuzeně na užaslé pohledy kolem sebe,

„Osm spánků,“ řekla rychle Groms.

„Asi mě budete mít za blázna, ale nejméně tři týdny,“ prohlásila Riinda. „Zdolala jsem snad všechny hory, co jich kolem toho areálu bylo. To byla hodně dlouhá túra.“

Sardo výmluvně kývl směrem k Groms.

„Já jen pět spánků,“ hlesla Bethari. „A neptejte se, proč!“

„Nejméně měsíc,“ prohlásil Alkarotar. „Proletěli jsme celý obrovský pobřežní resort. Vážně jsem myslel že už se nevrátíme.“

Takar ukázala očima na Alkarotara. „Shodně.“

Groms si je vyzývavě měřila. „Je možné, že by se naše biorytmy lišily tak moc? A že bychom se všichni vrátili prakticky v rozmezí několika minut?“

„Počkej, počkej,“ sedl si Malbohán. „Vyval, co tím sleduješ!“

„Naše rekreace nebyla skutečná,“ řekla. „Byla to jen iluze. Sen.“ Rozhostilo se ticho. I tajemný hlas mlčel.

„Blbost,“ řekl Malbohán. „Máme svá originální těla. Vyšli jsme ven

z ubytovny a zase se vrátili. To se nedá nasimulovat!“

„Fakt nedá?“ podotkl Sardo.

„Lastakarijci umí ovládat běh času,“ připomněla Bethari. „To už jsme si ověřili. Třeba umí měnit i realitu...“

„Hm!“ zavrčel temně Intan. „To by leccos vysvětlovalo!“

Korunu tomu dodala Takar.

„Jsme vůbec skuteční i my sami?“ pronesla zaraženě.

*

19 – Další vlastnosti

V dosahu detekce nebyl ani jeden cíl. Přesto Sardo cítil silné napětí. Absence hrozby byla sama o sobě překvapivě stresujícím faktorem. Nebyl sám. Několikrát pro jistotu změnili konfiguraci i maskování, aby zmátli protivníka, který na ně nejspíš kdesi čekal. Ale vteřiny ubíhaly, a nic se nedělo. Na fialové obloze mlčky letěly šedočerné cáry mraků a mezi troskami kdovíjakého města fičely poryvy prachu zvířeného větrem.

»Nebezpečí nehrozí,« ozval se konečně hlas v jejich hlavách. To rozhodně nebylo samo sebou, a důvod se dozvěděli vzápětí.

»Nová volba v nabídce módů BSK,« instruoval je hlas. Opravdu! Mezi symboly, které se jim promítaly do mysli, se objevil nový: podporovaný pohyb.

»Aktivujte volbu a seznamte se s funkcí BSK v tomto módu.«

Sardo zrušil maskování a postavil se. Trochu se zakymácel, zdálo se mu, jako by náhle na BSK působila výrazně slabší gravitace. Udělal krok - a už věděl oč se jedná. Odrazil se snožmo a vylétl v ohromující křivce vysoko do vzduchu. Místo nadšení si jen pomyslel: to bude pecka až dopadnu zpátky! Ale nějakým záhadným způsobem se střemhlavý pád zbrzdil a dopadl zpět do divoce rozeklané struktury, aniž si zlámal nohy.

Tak tohle kdysi provleklo Intana celým výcvikem i proti jeho vůli, uvědomil si.

V tu chvíli nadšení převážilo nad možnými obavami. Vyskočil znovu, ještě výš. Myslel, že doskočí na vyhlédnutý tvar, jež trčel z chumlu podobných křivek nějakých pět metrů nad jeho hlavou. Přepočítal se: přeletěl vysoko nad ním, a nebyt ochranné funkce BSK, doslova by se rozplácl o další patro výcvikového komplexu. Trochu chaoticky se zorientoval v prostoru a dopadl na všechny čtyři.

Všiml si, jak ostatní značky také poskakují nevídaným způsobem a když si představil, jak jeho spolubojovníci žasnou stejně jako on, zasmál se. Vstal. Takže, vezmu to systematicky.

Sžít se s novou funkcí jim přišlo stejně složité jako na samém počátku výcviku naučit se pohybu v kombinéze. Síla BSK se náhle zdála nevyčerpatelná. Ale hlas v hlavách je rychle vrátil do náročného výcviku. Sílu bylo třeba užívat tak, aby sloužila, a ne aby překážela. Minout skokem cíl bylo stejně špatné jako k němu nedoskočit. Být

příliš rychlý nevyhovovalo stejně jako být pomalý.

Nebylo to vůbec snadné. BSK v podporovaném pohybu reagovala neskutečně citlivě s dramatickým dopadem na celé okolí. Některé věci byly příjemné: proběhnout bez zastavení stěnou objektu byl elegantní způsob, jak se dostat nečekaně dovnitř. Zkrotit a urvat železný nosník bylo rychlou metodou, která za sebou padajícím stropem zavřít trasu. Místo zdlouhavého běhu do příkrého kopce tam prostě vylétnout dvěma či třemi skoky bylo potěšující podobně jako trhání mříží rukama.

Horší to bylo když „selhal“ cílový teleport a museli transportovat primární cíl z ohrožené zóny vlastními silami. Těla bytostí z masa a kostí se náhle stala křehkými jako pavučiny. Otevřít dveře pomocí kliky se ukázalo být snad neřešitelným problémem, natož odemknout obyčejným klíčem. Při uchopení se kliky trhaly, jako by byly z modelovací hmoty a výsadkáři rozmázli nespočet klíčů mezi prsty jako zralou borůvku, než ho dokázali aspoň udržet a nezničit.

To, co se zprvu jevilo jako úžasná vymoženost, stávalo se problémem. Mnohdy byl posílený mód spíš na obtíž, než aby pomáhal. A výcvik je s drtivou důsledností všemi těmito případy prováděl, dokud se je nenaučili zvládat.

„Tak sakra posílený mód zapnu když ho potřebuju a vypnu když nepotřebuju, ne?“ hudroval Malbohán.

„Myslím že vím o co jim jde. Na deaktivaci nebo zapnutí potřebuješ provést volbu,“ krčil rameny Sardo. „Místo toho bys mohl tou volbou dostat další cíl. Chtějí, abychom se chovali maximálně efektivně.“

Ale za nějaký čas zvládli i toto nečekané úskalí, stejně jako konečně zvládli myšlenkovou komunikaci. Zprvu docházelo k mnoha nechtěným „přeřekům“ kdy jejich soukromé myšlenky zazněly v celé sdělovací síti. V daném čase už se naučili vzorné myšlenkové kázni. Telepatická komunikace se tak natrvalo usídlila v jejich repertoáru.

Když už si mysleli, že mají vyhráno, přišly výcvikové prostory s proměnnou gravitací. To bylo peklo. Plně pochopili, proč se nedá posílený mód vypnout a zapnout podle chuti - potřeba zůstat akční bývala proklatě důležitější než možnost volby. Nezbyvalo než se probíjet výcvikovým prostorem s aktivovaným posíleným módem, a přitom plnit úkoly jemné motoriky. Vypnout posílený mód znamenalo rozmáznout se o nejbližší skutečně pevnou překážku.

„Vezme to někdy konec?“ vrčela Bethari.

„Nestěžuj si pořád,“ usmívala se Groms. „Ber to jako operu. Chvilku tympány, chvilku flétnový trylek.“

Zasmáli se, ale tahle zlehčující charakteristika jim skutečně pomohla lépe se vyrovnat s novými vlastnostmi BSK i novými požadavky výcviku. Trvalo to desítky poplachů, ale nakonec dokázali vést efektivní operace za prakticky jakýchkoli extrémních podmínek.

Občas spolupracovali s různými spojeneckými jednotkami – ponejvíce to byla robopěchota: neviditelnými bariérami těžce pancéřované a ozbrojené skelety provázené mnohačetnými smečkami všemožných autonomních bojových i podpůrných prostředků. Některé byly malé jako vysavač, jiné moduly dosahovaly rozměrů rodinného domu. Některé plnily úkoly svých velitelů, jiné se účastnily akcí dokonce zcela samostatně.

Robopěšáci díky tomu disponovali nesrovnatelně vyšší palebnou silou než jejich BSK. Zprvu tím byli ohromeni, teprve pak si uvědomili, že zatímco robopěchota je úderná pěst, oni jsou chirurgický skalpel, schopný provést nepatrnou, ale rozhodující operaci v dané akci, aniž by bylo třeba anihilovat široko daleko vše živé i neživé.

Stávala se z nich skvěle sehraná skupina. Téměř vždy už dokázali odhadnout i to, co druzí udělají. Společné akce se spřátelenými jednotkami jen výjimečně končily jinak než naprostým úspěchem. Vše spolu fungovalo jako precizní, do sebe hladce zapadající mechanismus. Na cokoli, co se v zóně zásahu dělo, či mohlo dít, měli Lastakarijci pohotově odpověď. Vlastně plno rizik eliminovali už tím, že jim prostě v předstihu nedovolili vzniknout. Sardo do té doby žasl nad dokonalostí Lastakarijské techniky. Teď mohl zcela žasnout nad dokonalostí taktiky a operativy.

Nedorazila vám někdy slibovaná podpora? Došla vám v nějakém sektoru munice? Padla na vás někdy přátelská palba? Nezbyl nikdo, kdo by vás vyzvedl ze zóny ohrožení? Objevil se nepřítel jinde než jste ho čekali? Střetli jste se se zcela protichůdnými rozkazy, nebo vypadlo spojení úplně? Dopustili jste se omylu a on nebyl obratem ruky proměněn taktickým počítačem ve výhodu? Nebo jste snad sloužili pod velitelem, který sice zaostával co do intelektu, ale překypoval surovostí a nenávisť k mužstvu? Pokud jste na nějakou z otázek odpověděli ano, zcela jistě jste nesloužili u Lastakarijců.

*

20 – Oddechový čas

„Nechci bejt špatnej prorok, ale přijde mi to jak závěrečky,“ odfrkl jednoho dne Malbohán, když opustil svou BSK po dalším kole výcviku.

„Jako co?“

„Závěrečné zkoušky,“ upřesnil Sardo. „Znám ten termín. Možná máš pravdu. Nepokročili jsme dál, spíš pořád opakujeme a pilujeme.“

Bethari vychutnávala posilující nápoj. Jak měla ve zvyku, pila ho téměř zpola zmražený. „Taky možná že nestíháme,“ poznamenala. „Obvykle opakují jen žáci co nezvládli učivo jak měli. A dneska jsme dostali obzvlášť co proto.“ Pohodila hlavou, pustila kelímek na zem a zamířila do hygienické sekce. Od stěny vyrazil malý úklidový automat. S vervou sběrače míčků při tenisu se skokem zmocnil odpadku a spolu se svou kořistí zmizel opět ve stěně, jež se za ním uzavřela.

„Dovedeš potěšit,“ potřásl hlavou Sardo. Ale Malbohán významně zdvihl obočí. „Vůbec někdo, jak dlouho tu opravdu jsme? Neviděl jsem na vlastní oči skutečnou oblohu ani nepamatuju.“ Pohledem sledoval Bethari, než opustila místnost, pak jen mlčky potřásl hlavou.

»Nástup.«

To nebyl vůbec obvyklý povel. „Klatě!“ Bethari se chvatně vyřítila z hygienické sekce, tak jak byla mokrá, a jako ostatní se bleskově postavila před své lůžko.

»Děkuji za snahu, s níž jste se účastnili dosavadního výcviku,« řekl hlas a leckdo mimoděk zadržel dech, protože to bylo první hodnocení, které za celou dobu slyšeli. »Na řadě je odpočinkový čas. Můžete jej strávit dle vlastní volby v interním relaxačním komplexu nebo v externím prostoru. Pokud si vyberete vnějšek, budete v určitých směrech přiměřeně utlumeni. U dveří si vyzvedněte nabídku volnočasových destinací a aktivit. Návrat dle rozpisu.«

„Lidi, jedem na dovolenku!“ zajásal Malbohán.

Vrhli se ke dveřím a spěšně si rozebrali prstýnky.

„Hrome,“ vydechl Sardo, když v nabídce vnějších prostorů našel i svou rodnou planetu.

Rychle se shodli, že volba externích prostorů jednoznačně vítězí. Každý chtěl na chvíli pryč z úchvatného, ale prapodivného Lasta-

karijského světa.

„Kam se vydáš?“ řekla tiše Groms, nerozhodně otáčející chladný kovový identifikátor v prstech.

„Domů. Ty snad ne?“

Zlehka zavrtěla hlavou. „Nemám kam jít. Ale to nevádí. Něco si rozhodně najdu.“

Sardo protáhl prsty, až klouby zapraskaly. „No když nevádí, tak pojed' se mnou.“

Groms na něj chvíli mlčky hleděla. „Tak jo,“ řekla pak.

„Nevěš hlavu,“ přiměl se Sardo k úsměvu. „Kdyby se ti vejlet nelíbil, můžeš zpátky do interního. Tady to píšou.“

„Mějte se!“ Dvojhlasý pozdrav je přiměl zvednout hlavu, ale za Alkarotarem a Takar už se zhmotnila stěna výstupních dveří.

„Taky táhnu,“ mávl Malbohán rukou a vyplul z ubytovny.

Sardo se zvedl. „Tak půjdeme i my, ne?“

*

21 – Vlastně doma

„Tak tohle je nářez,“ zašeptal Sardo, jen co se rozplynula divná mlha v krátké chodbě. „Tohle je fakt Korwi Bhispl!“ Fascinovaně přistoupil k prosklené stěně, která zabírala celou jednu stranu místnosti v níž se ocitli. „Chemička... rozhledna... a tamhle vzadu Norkalův kosmoport! Děvče, jsme doma!“

Pak se ohlédl a trochu vychladl. „Promiň.“

„V pohodě,“ ušklíbala se Groms. „Když nejsem doma nikde, tak jsem vlastně doma všude... ne?“

„Dobrá myšlenka,“ souhlasil Sardo. „Hele, hadry.“

Na křeslech ležely dvě soupravy oděvů. K jejich úlevě to nebyly žádné Lastakarijské uniformy, ale běžné místní šaty. Vyzkoušeli a brali jako samozřejmost, že jim naprosto přesně padnou. Lastakarijci měli jejich tělesné míry perfektně zjištěné.

V kapse našli kreditní karty, signované na jejich otisky. Obě vykazovaly hodně uspokojivou finanční zásobu.

„Mrkni... tak nějak?“ zvedla hlavu Groms od bot. Sardo se podíval na uzly tkaniček a donutil se nesmát. „Super.“

„Hele...“ Groms se tvářila trochu nejistě. „Jsem tu cizí. Co je na tvojem světě zvláštní?“

„No...“ protáhl Sardo. „Někteří lidi se v noci mění na vlkodlaky. To jsou smrtelně nebezpeční dravci. Obzvláště když svítí úplněk. A občas se stane, že tě bude chtít sežrat telefonní budka.“

„Aha,“ přikývla zachmuřeně. „A jak mám reagovat?“

„U Leptona, ne!“ nevydržel to Sardo a rozchechtal se. „To jsou kecy. Jsme normální, nudná planeta.“

„Debile,“ odpověděla upřímně.

Sardo ale mávl rukou. „Neřeš, půjdeme.“ Rozjařeně vzal za kliku – a klika mu zůstala v dlaní. „Jejda!“

„Co?“ nakoukla mu Groms do ruky.

„Netuším...“ žmoulal rozpačitě kliku a lámal ji na drobné kousky.

Znechuceně pokrčila rameny. „Tak si otevřeme jinak.“ Strčila dlaní do dveří a zůstala zrovna tak ohromeně stát, protože svým pohybem vylomila celý zámkový mechanismus ze dveří ven.

„Leptone!“ vydechl Sardo. „Budete přiměřeně utlumeni,“ vzpomněl

si na instrukci.

„Ale tohle nevypadá moc utlumeně...“ pravila. Evidentně jí napadlo totéž.

Těžce vzdychl. „Je to varování. V Lastakarijském kolem nás bylo všechno supersilné, a nejspíše se i naše originální těla přizpůsobila aniž jsme si všimli. Ale teď jsme zpátky v normálu. Budeme muset opatrně. Tak nám to ukázali, dokud o nic nejde. Když si představím, že bych se stejně nadšeně obejmul třeba s mámou...!“

Chvilku stáli a snažili se dýchat zvolna, a zdálo se, že prapodivný pocit vyhasl a vymizel. Když Sardo zkusmo strčil do dveří, bez dalších problémů se otevřely. „Uf!“

„Podařilo se nám poškodit dveře,“ řekl Sardo když míjeli recepci. „Strhněte nám to z účtu.“

„Není problém,“ kývl hlavou recepční.

A pak vyšli na ulici.

„Nějaká chemická havárie?“ zavěťřila Groms.

„Ne, to je asi inverze,“ poznamenal Sardo. „Ukážu se doma. Zvu tě. A pak někde pořádně zapaříme.“

„Fakt nebudu překážet?“ ujistila se ještě jednou.

„Nebudeš. Jdeme!“

Jenže čím byli blíže Sardovu bydlišti, tím byl Sardo nervóznější. Hned jak ho napadlo podívat se na nějaký informační panel, zjistil že byli v Lastakarijském výcviku rok a tři čtvrtě zdejšího času. To je docela dlouhá doba. Co všechno se asi změnilo?

To hlavní zjistil, když vyběhl po eskalátoru k pasáži, kde bydlel. Dotekem prstu rozsvítil průhlednou desku na stěně chodby. Na infopanelu ale žádná jmenovka jeho rodiny nebyla...!

„Problém?“ všimla si Groms jeho váhání.

„Hrome,“ zašeptal Sardo. Mohlo ho to napadnout. Pokud Lastakarijci skutečně dodrželi smlouvu a poskytují jeho rodině podporu, tak určitě nezůstala bydlet tady, v tom děsném kvadrantu. Že ho to nenapadlo dřív!

Zadal jména do vyhledávače a obdržel novou adresu.

„Změna plánu!“ vycenil zuby a znovu se vrhli do kolotající náruče hromadné dopravy, které je vyplivla až na opačné straně města, ve čtvrti zbohatlíků. Dům s prostornou udržovanou zahradou, před

kterým nakonec zastavili, vypadal opravdu velmi dobře. I vzduch tu byl výrazně čistší.

Sardo se dotkl oznamovací plošky. Oči tří kamer nad vchodem nenápadně zamrkaly. A o pět minut později už stál i s kolegyní v prostorné a krásně zařízené hale.

„Synku?!“

„Mami!“

Hlavně opatrně, opakoval si pořad v duchu. Nenechat se unést! Žel, jeho obavy se promítly do vstřícnosti shledání, a sám cítil jak atmosféra značně zrozpáčitelá. Pak si připomněl, že vedle stojí Groms.

„Tohle je Groms,“ řekl. „Kámoška z jednotky.“

„Vítejte,“ řekl táta krátce.

Sesedli se kolem chvatně přichystaného pohoštění. Bylo znát, že se rodině žije dobře. Na stole byly pochoutky, o kterých se Sardovi dříve ani nezdálo. Zato rozmluva vážla. Nejen tím, že se stále snažil kontrolovat, ale navíc kdykoli hrozilo, že hovor zamíří směrem k času, který strávil v Lastakarijském výcviku, vypovídaly mu myšlenky službu. Jaktó že nevím kolik nás tam bylo? Čím jsme začínali? Vlastně, kde jsme celou dobu byli? Náhle zjišťoval, že z paměti nedokáže vylovit žádnou smysluplnou vzpomínku. A současně bylo zvláštní, že ho to nijak neděsilo.

„Jo... docela to tam ušlo,“ poskládal nakonec velmi plochou větou. Zatracená blokace! Ono to platí i pro myšlenky! Je zajímavé, že na tento fakt si vzpomněl bez problémů. Ale kdo mu ho řekl, nevěděl.

Groms vedle něj seděla úplně vzorně, přeopatrně usrkávala chajkom ze šálku a jinak mlčky klopila oči k podlaze. Bylo zřejmé, že se obává cokoli říci i udělat.

Atmosféra beznadějně zapadala stále hlouběji do komunikačního vakua. Když Sardo, pln nervozity, nechtěně mezi prsty ohnul lžičku, znovu málem propadl panice. Utlumit, u Leptona! poroučel něčemu, co měl patrně v hlavě. Úlevně vydechl, protože se lžička stala opět lžičkou a šálek porcelánem, ale pro změnu znovu vymizely všechny vzpomínky na Lastakarijské.

Neměl co vyprávět, a novinky z Korwi Bhispu mu nic neřikaly. Bylo mu úplně jedno co se tu dělo nebo nedělo. Rodiče se měli dobře, Lastakarijci splnili dohodu, a to bylo hlavní. On se stejně zanedlouho sebere a vrátí... kam? No rozhodně tam, kam teď chtěj-nechtěj patří.

Takže co...

„Nejsou tam na vás moc přísní...?“ starala se matka.

Co na to říci, když nic nevím?! vztekal se Sardo v duchu.

»Nápověda,« ozval se nečekaně hlas v hlavě. „Je to pro nás velký přechod, vypadnout z vojenského prostředí rovnou do civilu,“ slyšel náhle sám sebe. „Přece jen Lastakarijské ozbrojené síly mají jiné horizonty, než události v Korwi Bhispu, víš, táto. Ještě jsme do toho moc nenakoukli, to je fakt... ale jsem si jistý že to nakonec bude fantastické. Vlastně, už to fantastické je! A takové ty řeči co si lidi šuškají, jsou leda k smíchu. Investují do nás hodně času, sil i prostředků. To se nedělá s lidmi, kteří mají být jen tak bezmyšlenkovitě obětováni. Lastakarijci neradi bojují, protože pak vždycky vyhraju. A my se postaráme, abychom tu tradici dodrželi.“ I ten úsměv, co k tomu přidal, byl přirozený.

Ale Sardo během proslovu v duchu úplně běsnil, protože ta slova nebyla jeho.

»Dělám to pro tvé dobro,« řekl mu prostě hlas v myšlenkách a zmizel.

„Hrome!“ Jakoby teprve nyní zbaven neviditelných okovů, Sardo mimoděk vyskočil z pohovky a málem narazil zády do stropu.

Rodiče zděšeně ztrnuli, Sardo dopadl zpět na koberec a bál se pohnout. V hlavě mu panoval hrozný zmatek. „Promiň, mami, tati... Trochu jsme se, no, změnili, víš, to ten výcvik. Není to pro nás snadné být zase tady...“

„To... vůbec nevádí, synku,“ zašeptala matka úzkostlivě.

„Ne, rozhodně nevádí!“ vrtěl usilovně hlavou otec, ale div jim na čele nevyrašil výstražný rudý nápis „MUTANT“.

„Bude chtít pořádnou nasávačku!“ dostal Sardo spásný nápad. „Pak se to srovná, že jo?!“

Otec se pokusil o křečovitý úsměv. „To se ví, je třeba si propláchnout hlavu od toho vojenského nátěru! Vyražte, mládeži! Ostatně, synku... máte dost financí? My bychom vás snadno založili... když teď...“

*

23 – Méden agán

„Promiň,“ řekl Sardo, když je o něco později unášela podzemní dráha zpět k centru města. „To bylo šílený.“

Groms se pobaveně šklebila. „Nevím, jak má vypadat normální setkání vašich rodin. Takže mi to, kromě tvého pokusu stát se blechou, nepřišlo nijak divný.“

„Tak to buď ráda! Byl jsem děsně nervózní.“

„Ale řečnil jsi jak naučnej slovník, jen co je pravda!“ Groms si ukázala prstem na hlavu. „To oni, co?“

Sardo přikývl. „Bylo to hodně znát?“

„Ani ne. Vypadalo to, žeš konečně chytil slinu.“

„Tu jsem chytil teprve teď,“ vzal jí vesele za ramena. „Možná že když se pořádně ožereme, lépe se popasujeme s útlumem a možná vyženeme ten hlas z hlavy. Co?“

Pokrčila rameny. „Já se o to rozhodně pokusím.“ Pak na něj vyzývavě mrkla. „A opilá budu určitě ještě povolnější...!“

Sardo se už domů nevrátil. Později nechal jen vzkaz ve videopoště, a už se ani nepodíval, jestli na něj přišla od rodičů nějaká odpověď. Měl dojem, že matka i otec jsou raději, když ho nevidí. Nedivil se jim, i on si připadal doma jako u cizích. Navenek možná vypadal jako syn svých rodičů, ale uvnitř cítil že je dočista jiný. Neměl si s nimi vlastně co říkat...

Ještě že měl vedle sebe Groms!

Velkou kocovinu zažili, když je při průchodu odlehlejší pasáží zastavili tři ramenatí, nabušení raubíři. „Žádný strachy, jen si maličko pokecáme!“ chechtali se. Sardo cítil, jak se v něm zvedá vztek, a spolu s ním odplovává obvyklý útlum. Náhle jeden raubíř udělal krok a mávl pěstí po jeho hlavě. Mladík neuhnul. Hlasitě to křuplo a rabiát s bolestným výkřikem ucukl - rozbil si klouby ruky. Když ho Sardo znechuceně odstrčil, vazoun odletěl jak vystřelený z praku a rozplácl se o stěnu za ním.

Divoký řev Sarda upozornil, že se děje něco vedle něj. Spatřil, jak Groms s mírně zaujatým výrazem ve tváři drtí svou dlaní ruku dalšího grázla. Zbýlý už byl moudře na útěku.

Nebylo to směšné. Bylo to vrcholně trapné. Svět kolem nich jako by se proměnil parodii, zhotovenou z papíru nebo cukru. Odcházel

z pasáže, a než vztek vychladl, za chůze zkusmo ničili věci kolem sebe. Tu prokopli zeď, tam urvali konzolu. Plastové věci drtili prostě mezi prsty. Málem poděkovali Leptonovi, když je tajuplný program v jejich hlavách pozvolna opět utlumil na úroveň jejich okolí.

„Slyšela jsem o nějaké civilizaci biomechanických Daleků,“ podotkla Groms zamyšleně. „Prý si nabíjejí zbraně silou svých emocí. Možná fungujeme podobně...“

„Anebo do nás nějak dostali trilibrizium,“ fantazíroval Sardo. „Vem si ty nespočty injekcí! Přece Xart'ani, co ho v sobě mají plno, jsou prakticky neporazitelní!“

Podívali se na sebe. „Neřeš!“ pravili úplně nastejno. Zapadli do jakéhosi baru a pili a pili jak protržení. Stav financí, který dostali na kartách od Lastakarijců, byl víc než dostatečný na to, aby si mohli dopřát vše, co je napadlo.

Sardo si na chvilku odskočil, a našel při návratu kamarádka v hus-tém obležení barových matadorů. Zdálo se, jako by na něj dočista zapoměla, a vesele přijímala jejich nabídky k tanci. Když vystřídala třetího tanečníka, uvědomil si zachmuřený Sardo, že elegáni, s nimiž tančila, se drží jaksi opodál a nemají už o půvabnou kořist zájem. Když si všiml, jak si opatrně osahávají viditelně oteklé dlaně, pochopil.

Během půl hodiny Groms „vymačkala“ všechny nenechavce a pak konečně měli klid sami pro sebe. Ale hořce trpkou pachut' pitím neutopili. Uměla v alkoholu plavat, potvora jedna.

S rozbřeskem se nechali odvézt do hotelu. Venku se ještě snažili co možno ovládat, ale jak vešli do apartmá, uvolnili se a bláznivá nálada, umocněná pitím, nabyla vrchu.

„Hele hele,“ ukazoval Sardo, že pod obložením a omítkou objevil masivní ocelový nosník. Zalomcoval s ním a celá budova mu odpověděla temnou ozvěnou. „Shodíme jim to na hlavy!“ chechtal se a počal stavební segment páčit ven.

„-ses snad zabouch do nějaký traverzy?! Já ti jako sem málo?!“ zavrčela Groms a popadla ho železným stiskem pod krkem.

„Prej povolnější, jo?“ zašklebil se jedovatě a prudkým chvatem ji srazil na podlahu, až to zapraštělo.

„Tomu se říká výsadařská povolnost!“ vycenila zuby. Divokým protiútokem unikla ze sevření a získala iniciativu.

„Nejsem proti. Pošpásujem, koťátko!“ zavrčel nadšeně.

Když přivolání policisté usoudili, že nejde o nehlášené demoliční práce, ale rušivé otřesy mají původ v apartmá těch mladých boháčů, v odpovědi na nářky hoteliéra jen pokrčili rameny. „Jsou prostě trochu divočejší...!“

„Trošku divočejší?“ úpěl majitel a střelil pohledem po rozklepané vitríně se suvenýry.

„Nemají náhodou předky na Xartu?“ nadhodil strážník.

„Na Xartu-!“ zasténal hoteliér a vypadalo to, že se složí. Kovoví obyvatelé zmíněné planety byli totiž proslulí tím, že téměř vše kolem sebe považovali jen za nedůležitou překážející mlhu. Například z místa na místo chodili zásadně rovně, aniž je zajímalo, čím, případně kým, přitom procházejí.

„Hele, žijem,“ zamumlala Groms, když seizmika odezněla, zakončena tím nejkrásnějším způsobem, jaký si možno představit. „Myslela jsem, že to ten hotel nevydrží...“

Sardo v polospánku zavrčel. „Co se nepodařilo dneska, podaří se zejtra...!“

Ale probuzení je vrátilo zpět do temné nálady. Beze slov a bez zájmu v recepci uhradili odhadnutou škodu a šli chmurně bloumat městem. Na nic neměli náladu. Svět, rozkládající se mimo Lastakarijské, je bolestně nenaplňoval. Nejen svým líným tempem, ale hlavně absencí napětí a svobodné agresivity, které zažívali při akcích. Připadali si jak v nějakém zašedlém, spícím akváriu. Sardo se dokonce přistihl při myšlence, že ho výcvik baví víc než okolní méněcenné panoptikum! Tohle skutečně byly dříve naše běžné planetářské životy? Děsné!

Ukázalo se, že to Groms vnímala podobně. „Upsali jsme se ďáblovi, a ten už nás nepustí,“ vyjádřil se večer při návštěvě tanečního baru. Co je lepšího než vojáci, toužící po službě!

„Teď jsi konečně pravdivě definoval naši situaci,“ kývla hořce. V těsném objetí tancovali ploužák, a snažili se skrýt v představě, že jsou spolu s romantickou hudbou na světě jen oni dva.

„Docela bych tomu věřil, že nás testují i na dovolený,“ zkazil atmosféru novou úvahou.

„Pro Lastakarije je nejspíš celý život jeden nepřetržitý test,“ zašklebila se v odpověď. „Čím méně se budeme lišit od hypotetického středního vzorku, tím lépe pro nás. Takže žádné další drcení rukou, žádné prokopávání zdí ani kácení hotelů. Zůstaňme v průměru. Co by

napadlo běžného planetáka...? Je tu něco jako herna?“

„Super, herna!“

Groms lusknutím prstu nechala zobrazit finanční obnos své karty.
„Je na čase pustit trochu Lastakarijským penízkům žilou!“

*

24 – Divné úvahy

Dvanáct dní, vyhrazených pro pobyt ve vnějším světě, uteklo jako voda. Mladí výsadkáři se snažili nepřítahovat pozornost. Objednali si asistenta, díky čemu se jejich zážitky staly vybranějšími, rafinovanějšími. Ale nic z toho je doopravdy nezaujalo.

„Já se fakt těším zpátky,“ řekl Sardo posledního večera, který trávil v meditačním tichu krásné zahrady. „Skoro se děším myšlenky, že bych mohl ztuhnout v tomhle bezbarvém světě...“

„Nekoukej moc do té zeleně,“ usmála se Groms do sklenice, „pak z tebe lezou takovýhle ukrutný moudra.“

„Neboj. Až zas uvidím něčí vnitřnosti rozmáznutý po stěně, nálada se mi spraví.“

Zamyšleně odfrkla. „Takovou dobu v družstvu,“ rozumovala. „A nikdo nevypadnul, ani nepřibyl. Jaká je šance, že by jen na základě prvního a jediného výběrového testu určili osm nejlepších, k sobě se hodících adeptů výsadkové skupiny?“

Odpověď na tuhle otázku jsem už někde slyšel, uvědomil si náhle Sardo s mírným zamrazením v žaludku. Co to má být? Záblesk minulosti? Nebo... Těžce potřásl hlavou, když poznal že ten pocit už minul. Tak utíká věčnost mezi prsty. Vzdychl. „U Lastakarijců nikdy nevíš. Kdo ví jak dlouho trvalo, než naši skupinu vytvořili.“

Groms tázavě povytáhla obočí.

„No, test je jediný, co si pamatujeme. Třeba toho bylo víc... dny, týdny... A teprve pak byla naše skupina zformovaná. Akorát po tom v naší paměti nezůstala ani stopa.“

„Ty stromy na tebe mají fakt špatný vliv,“ zopakovala.

Chmurně se pousmáli.

Groms otočila hlavu. „Dovolenka se dává buďto na závěr, nebo v nějaké rozumné fázi výcviku. Takže budeme buď na konci, nebo řekněme v půlce...“

Sardo maličko kývl. „Takhle ale uvažují normální lidé, ne ti, kterým sloužíme...“

„Lidem, hm. Trochu mě překvapil ten neosobní přístup. Čekala jsem aspoň na začátku, že se nám někdo představí, nějaké armádní hlavoun, a udělá parádu. Tomu se říká tradice a motivace, vojáci na takový hlouposti dbají – aspoň tedy u nás doma uctívali svoje vlajky

a vyváděli různý jiný šaškárny... ale ono nic. Už mě i napadlo, že Lastakarjici třeba vůbec neexistují, a my sloužíme nějaké bezduché mašinérii, která už sama neví proč a co vlastně dělá.“

Sardo trochu přivřel oči. „Myslím že znám způsob, kterým to zjistit.“

„Neříkej ho!“ udělala rychlé gesto.

„Neboj.“ Pokud byli skutečně sledováni i na dovolené, nesmělo o případných plánech padnout ani slovo.

Groms vstala a sedla si na drahými kovy zdobený stolec proti Sardovi. „Dívej se na mě,“ řekla. A pak dlouho mlčeli.

„Už ti rozumím, kámo,“ pravila nakonec. „Myslíš že si budeme tak blízky i s ostatníma, aby to pochopili?“

„Utvářejí nás tak, abysme byli,“ pokrčil Sardo rameny. „Je dost pravděpodobný, že to napadne i ostatní.“

„Riziko,“ poznamenala varovně.

„Jdu do něj.“

„Já taky.“

*

25 - Vzpoura

»Vítejte zpět v Lastakarijském,« řekl hlas, jen co prošli dveřmi nazpět do důvěrně známé ubytovny. Sardo a Groms byli první. To nehrálo roli. Byli si jisti, že zbytek se dostaví během několika minut. Lastakarijské načasování vždy bylo dokonalé.

Nemýlili se. Chvilku po nich se objevila Takar s Alkarotarem. Vešli s úsměvem, ale když spatřili dva společníky jak stojí téměř v pozoru před svými lůžky, zvažněli, vyměnili si pohled a pak s nepatrným přikývnutím učinili totéž.

Sardo hleděl přímo před sebe a chránil se dát najevo sebemenší náznak toho, co měl v plánu.

Malbohán. Intan a Bethari. Riinda jako poslední. Sardo maličko zadržel dech. Od jejich příchodu neuplynuly ani dvě minuty, a byli tu všichni. Hlas mlčel. Sardo věděl, že pokud chce něco podniknout, musí teď.

Zhluboka se nadechl. „Poplááách!“ zařval z plných plic.

Strhla se mela. Tak, jak to měli perfektně nacvičené, v okamžiku ulehli na lůžka a vyskočili ze sebe. Vsáknout do připravených BSK bylo otázkou další vteřiny, načež se osm bojových těl vyřítilo ze svých kontejnerů.

Tentokrát se ale dveře neotevřely, aby jimi vyšli do dalšího výcvikového prostoru. Sardo naprogramoval HOZ několika bleskurychlými úsečnými myšlenkami a vypálil. Místností zatřaskaly výbuchy.

Hrome! Ve dveřích zely hluboké rozpraskané krátery, ale materiál stále odolával. Okamžitě změnil mód zbraně a znovu velel pa! Zleva připojila palbu Groms a z druhé strany Malbohán. Sláva! Pochopili, pomyslel si Sardo úlevně.

Dveře přestaly existovat, proměnily se v mračno střepin, které teď jak superhustý roj vraždícího hmyzu svištěly ubytovnou, odrážejíce se od stěn. Matrace i konstrukce lůžek se rozlétly, roztrhány střepinovou lavinou na padrť. Žádné z klasických vojenských uskupení, které znali, by to nemohlo přežít. Ale oni si toho nemuseli všimnout a také nevšimli - Sardo s Groms už byli venku ze dveří a ostatní se pomocí posíleného módu drali za nimi jak nezadržitelná povodeň.

Místo cvičného polygonu před sebou měli obyčejnou chodbu s nemnoha zrcadlově lesklými dveřmi a podivnými artefakty různě po

obou stranách. To nebyla žádná architektura - nalézali se v nitru nějakého stroje!

„Levá čistá!“ hlásila Takar, když prošla dveřmi do první boční místnosti. Jak viděli ze záblesku obrazu, který jim poslala spolu s informací, jednalo se patrně o jakousi servisní prostor, plnou agregátů s mnoha kabely a hadicemi. Leckteré z nich vedly nazpět, směrem k jejich ubytovně.

Intan vzápětí okamžitě zaclonil veškeré dostupné okolí rušičkou signálů.

„Pravá čistá!“ hlásil o dvě sekundy později Malbohán, který vnikl do jiné místnosti napravo. Uvnitř bylo několik osamocených konzolí s trojrozměrnými projektory a se stojany plnými tenkých jakoby světelných tykadélek.

„Kam se chceme dostat?“ tázala se věčně Riinda poté, co hloubkově proskenovala okolí. „Hloubkový čistý!“

„Nejdál jak to půjde!“

Chodbou prolétli spolu se zajištěním prostoru v čase 11,7 sekundy. „Výškový čistý!“

„Ne!“ zadržel povellem Sardo Groms u protějších dveří.

„Ne?“

„Dveřmi ne!“ Sardo vypálil do stropu a skočil. Krycí panely spolu s kamennými nosníky se rozlétly jak sněhové vločky a vzápětí už stál nad chodbou. Neměl vůbec chuť hrát podle něčích pravidel – a co jiného by bylo projít protějších dveří? Ocitl se v malé místnosti bez okna, s lůžkem a skromnou osobní výbavou.

Bez váhání prošel další stěnou vlevo, jako by byla z papíru.

Ke svému úžasu se ocitl v rozlehlém sále. Mohutné kamenné sloupy podpíraly vysokou klenbu. Obě strany prostoru zabíraly řady sedadel, nyní plné lidí v nezvyklých rudých oblecích. Než udělal další krok, stanula mu po boku sedmička přátel. O další tři sekundy už byli rozmístění po celém okolí v optimální zajišťovací formaci.

Tři osoby, k nimž ještě před okamžikem směřovaly pohledy všech přítomných, stály před honosně zdobenou stěnou, která obsahovala nespočet ovládacích a informačních prvků. Zjevně se zde funkčnost snoubila s vysokou estetikou. Sardo dvěma obřimi skoky překonal šestadvacet metrů, které ho dělily od onoho centrálního stanoviště. Už během toho přeprogramoval svou HOZ a ta vyplivla čtyři směrové

miny, které se samočinně zastaničily v kruhu kolem trojice osob. Sardo prudce zabrzdil, až se mu dlažba rozstříkla pod botami. O zlomek sekundy později přistála za čelním pultem Groms, aby zajistila novou konfiguraci skupiny.

„Promluvte! Cokoli!“ poručil svým komunikátorem očividně smrtelně vyděšené trojici.

„Nezabíjejte nás-“ vykřikl jeden z nich. BSK poznala jazyk a v mžiku zajistila akustickou srozumitelnost, spolu s tím, že v mysli obratem uviděl seznam planet, na nichž se daný jazyk vyskytoval, aby snáze definoval místo kde se vlastně octli.

Jen tak bokem si Sardo uvědomil, že mu svítí symbol maskování. Správně, pomyslel si. Je třeba dbát i detailů.

„Všichni v tomto místě jste rukojmí,“ řekl hladce cizím jazykem, a obrátil se do prázdna. „Chci mluvit se skutečným náčelníkem výcviku. Máte na to dvacet vteřin.“

Byl si zcela jist, že i v této situaci je Lastakarijci sledují.

Lidé v jednacím sání si konečně počínali uvědomovat, co se to děje, a jejich ohromení se rychle měnilo v očividný děs.

„Kdo jste? Kdo vás poslal?!“ zvolal v nejvyšším rozčilení jeden starý muž. „Tady nemáte co dělat!“

Sardo ale nemínil smlouvat.

„Po-“

V informačním poli náhle vyskočily výstražné symboly. Stěny sálu ožily skrytými zbraňovými systémy, které tam byly instalovány k ochraně účastníků před vetřelci.

„-zor!“ Ale to už osmice zahájila zničující palbu. Ve čtyřech sekundách bylo po všem.

Jenže vtom zhlásil Intan: „Vnější hrozba!“

Detekce BSK zjistila, že několik kilometrů odtud došlo ke dvěma raketovým startům. A střely nepochybně mířily přímo sem.

„Velká ráže. Třicet pět sekund do dopadu.“

„Nový bod seskupení,“ reagoval chladně Sardo a vyslal informace. Družstvo vyrazilo bez prodlení. Jak pekelní démoni prošli silnými stěnami rovnou ven a ocitli se na veliké pláni, pokryté lužními loukami, v dálce lemované oblými temeny hor. Tohle nepochybně nebyl umělý Lastakarijský svět - skutečně byli ve vnějším prostoru!

„Padáme,“ vyznačil Sardo nové místo shromáždění, mimo ohroženou zónu. Vyrázili plnou rychlostí a obslužná infrastruktura kolem centrální stavby jim zmizela za zády. V okamžiku, kdy se v místě, kde stála honosná jednací síň, rozzářil jas jaderné exploze, byli již dostatečně daleko na to, aby nebyli ohroženi.

„Dvakrát tři čtvrtě megatuny,“ upřesnili Riinda podle údajů její detekce, zatímco oblohu spalovala dvě oslepujivě žhoucí epicentra a krajinu kolem rvala ničivá tlaková vlna.

„Vzalo to rychlý spád,“ ušklíbala se Groms.

A vtom se jim v hlavách objevil onen prokletě dobře známý hlas. Řekl: »Mise splněna. Návrat.«

*

26 - Dohra vzpoury

Tentokrát byl čas, který potřebovali na vzpamatování, o poznání delší. O to horší byl pocit naprosté bezmoci.

„My už jsme se viděli,“ řekl Sardo, když vyšel po zkažené vzpouře ven z ubytovny, a ve známé „zповědňí“ místnosti spatřil známou ženu.

„Přesně tak,“ řekla. „A uvidíme se pokaždé, když budeš mít nějaký problém.“

„Nemám problém. Jen jsme to prostě zkusili.“

Přikývla. „A dosud jsme si o tom nepromluvili - což je právě ten problém.“

Sardo usedl. „Trocha nějakého pití by bodla,“ vzdychl drze.

Bez známky překvapení vylovila zpod stolu láhev Nezeboranského vína, zručně otevřela a podala mu jí. Zhluboka se napil. „No, tak povídej.“

„Opravdu sis myslel, že se pokusem o vzpouru staneš originálním?“

Pokrčil rameny. „Jak známo, vzpoura nemá jiný cíl, než násilně změnit stav který je vnímaný jako neuspokojivý.“

„Váš výcvik vám tak připadal?“

Neurčitě potřásl hlavou. „Přílišné ovládnání.“ Odmlčel se a doplnil: „Absolutní ovládnání. To jsem chtěl říci.“

Lehce pokyvovala hlavou. „Jak se cítíš, když víš že tvůj pokus o revoltu byl využitý ke splnění Lastakarijského plánu?“

Znovu se napil. „Jste lepší než jsem si myslel.“ Dal si ještě jeden doušek a dodal. „Zatím.“

Maličko se usmála. „A tak to i zůstane, Sardo.“

„Jasně,“ přiznal hořce.

Poté mezi nimi zavládlo dlouhé ticho, které přerušila až ta záhadná žena. „Už ti došlo, že jsme vám to nevyčetli z myšlenek, vid'. Hledáš okamžik, kdy se to zvrto?“

Vzdychl a zahodil prázdnou láhev. „Napadá mě zapnuté maskování. Nebyla to má volba. Takže už při vstupu do té síně jste nás měli pod kontrolou. Mám pravdu?“

„Ano,“ přikývla prostě.

„Mělo mě to varovat... Kdo to doopravdy byl?“

„Blazikarejci. Vlétlí jste přímo do planetárního jednacího sálu. Oni tam nastolili velmi křehké vyjednávací příměří, a oboustranně ho pojistili nukleárním potenciálem... Jak sis všiml, díky maskování nikdo nepoznal, komu patříte. Když jste se znenadání objevili, oba tábory okamžitě usoudily, že protistrana udělala nějaký podraz, a tak to zmáčkly. Momentálním Lastakarijským mocenským záměrům nevyhovuje, aby tam kleslo politické napětí. Takže už neklesá.“

„Tu planetu neznám.“

„Nevadí. Neznáš jich plno.“

„Kam bychom se dostali, kdybychom prošli protějšními dveřmi?“

„To byla příjemně osvěžující finta, s tím stropem,“ přikývla. „Ale dostali byste se tamtéž, jen z jiné strany.“

„A co s námi bude dál?“

„Nic zvláštního. Vráťte se do výcviku. Selhání je součást výuky, kterou jste si podle plánu měli projít,“ oznámila měkce.

Podíval se jí přímo do očí. „Poprosíš mě už?“

Maličko zvážněla. Přesně věděla, na co tím naráží. „Mám tvou velkorysou nabídku na paměti, ale ještě to zvažuju...“

A tak teď Sardo seděl na lůžku tak jako ostatní a marně přesýpal myšlenky sem a tam. Pocit bezmoci a zneužití byl strašný. Jsme jen loutky, nic než loutky, opakoval si. A není jak z toho ven. To není smlouva s ďáblem. To je samo peklo. Doteď nevěřil Lastakarijcům. Teď už nevěřil ani sobě.

Aspoň měl potvrzeno, že v rámci výcviku provádějí i skutečné akce. I když, pomyslel si kriticky, což už jsme si to neříkali dávno?

Do ubytovny se vrátila poslední Riinda. Také byla „na koberečku“, jako každý z nich. „Nevyšlo mi to,“ řekla tiše.

„Co?“ vzlhl Malbohán mechanicky.

„Nezabila jsem jí.“ Upřeli na ní pohledy. Každého to asi napadlo.

„Proč?“

„Je to Prapamexidan... vícetělná bytost.“

„Možná to také není pravda,“ řekl bezbarvě Sardo.

Bezradně pokrčila rameny. „Možná.“

Groms v hlavě vytanulo ještě jedno podezření. „Kdo z vás byl o dovolence doma?!“ řekla tiše.

„A co jako?!“ zavrčela Riinda.

„Bylo to v pohodě?“

Dusivé ticho jí bylo odpovědí.

„U nás to nedopadlo moc dobře,“ přiznal Sardo. „Vlastně jsme se rozešli.“ Několik hlav nepatrně kývlo.

„Odpoutávají nás od čehokoli, co není Lastakarijské,“ řekla tvrdě Groms. „Možná měla vzpoura ten fakt překrýt...“

„Beru to jako osvobození!“ prohlásil rozhodným tónem Alkarotar. Nikdo s ním nepolemizoval, ale ani ho nepodpořil.

Beznaděj a deziluze se zdála přímo krystalizovat ve vzduchu ubytovny. Vzpoura nejspíše skutečně byla součástí Lastakarijských plánů. Možná na něco takového dokonce i čekali, aby mohl výcvik postoupit do dalších fází.

Každopádně žádný trest nepřišel, a hlas, znějící v jejich hlavách, byl stejně vlídný jako vždy předtím. »Je na čase pustit se opět do práce,« řekl. »Poplach.«

*

27 - Spoluhračí

A výcvik je poznovu šokoval. Mysleli si, že kromě praxe už je nemůže čekat nic dalšího.

Mýlili se. Do hry vstoupili koroboti.

Korobot bylo zpola autonomní biologické, mechanické či biomechanické zařízení prakticky jakéhokoli vzhledu, do jisté míry nadané vlastní vůlí a inteligencí, které poskytovalo výsadbáři v akci přímou podporu asi tak, jako ovčákovi jeho dobře vycvičení psi.

Vedení akce ve smečce, jak si zvykli říkat, bylo naprosto novým kvalitativním skokem. Předtím spolupracovali jako jednotný organismus, a teď každý z nich dostal navíc několik těl ku pomoci. Pro Sarda byl velmi výmluvný sprint pomocí posíleného módu BSK skrz tréninkový polygon, plný bizarně a hrozivě zřícených objektů. Dva koroboti ve vzorné spolupráci odstraňovali překážející trosky z cesty, zadržovali je tak aby mu umožnili co nejhladší průchod, a zbývající korobot za ním opět trosky vracel na původní místo. Kdyby to viděl někdo zvenčí, nutně by nabyl dojmu že se setkal s nehmotnou bytostí, která pronikla komplikovaným prostorem plným překážek, aniž se ho dotkla.

„Jako bych měl další tři ruce,“ pokusil se to vyjádřit Malbohán. Pomocí vhodné distribuce úkolů se jejich operační síla zmnobnásobila. Koroboti se mohli proměnit v autonomní zbraně, likvidační stroje, podpůrné prostředky, obranné bariéry i operační systémy či cokoli dalšího, nač jejich prapodivná architektura, napůl živá, napůl strojová stačila. A nemuseli se obávat je obětovat.

Při výuce se setkali s širokým spektrem korobotů pro všechny myslitelné případy. Ačkoli nepoužívali žádné z obrovských autonomních zbraní či pěchotních ZAZ, chápali již, kde pramení strašlivá síla robotické pěchoty. A teprve nyní plně ocenili svoje HOZ, protože sebesilnější energetické zbraně nedokázaly to co jejich projektily - střílet i za několik rohů.

Výstrojní automatika, nebo co to bylo, pro každou misi připravovala jinak vybavené koroboty v souladu s tím, v čem mohli být momentálně nejprospěšnější. Občas se dala akce zvládnout i jen činností samotných korobotů, jindy se z jejich souputníků nevrátil ani jeden a i tak to bylo o pověstný fous - některé výukové lekce byly opravdu drsné. A pak třeba naopak přišlo zadání, kdy se tři dny, krok po krůčku, všemožně skryti a maskováni, přibližovali k místu nasazení,

kde pak v jediném zlomku vteřiny bylo rozhodnuto o úspěchu či neúspěchu mise. Nebo to byla lekce?

Nikdo nevěděl. Přestali si nakonec lámat hlavu, která akce je uměle vytvořená a která skutečná. Prostě museli uspět a vrátit se. A přežít, protože obtížnost sice zvolna, ale stále narůstala. Bývali nečekaně přečíslení, vystaveni tlaku obrany či protiútoky který násobně převyšoval možnosti výsadku, nebo padali do léček které ani mozek akce nedokázal rozpoznat.

Nedokázal - nebo záměrně nechtěl?!

BSK, ze kterých se na ubytovně vraceli zpět do svých „odpočinkových“ těl, byly navzdory sebezáchovným schopnostem někdy téměř zcela zničené.

„Dostat se do takové kaše někdy po začátku výcviku, neměli bychom ani procento šance,“ zhodnotil jednou po návratu situaci Groms.

„A Lastakarijci by měli o osm výsadkářů méně,“ smála se Riinda.

Sardo byl skeptičtější. „Dovedete si představit náročnost a důležitost úkolů, které nás asi jednou čekají, když do nás teď vkládají takové obrovské prostředky...?“

*

28 - Symbióza

Po korobotech přišli na řadu symbionti. Doteď to byla dětská hra, jak by řekl Sardo. Teď přišlo peklo. Před akcí jim systém nechystal jen koroboty, ale implantoval jim i různé cizí části do momentální BSK.

Když se to prakticky bez varování stalo poprvé, málem se z toho zbláznili. Po prvním výcvikovém kole byli rozklepaní jak horolezci po Xlc. Nejen z vědomí a pocitu, že v sobě mají něco naprosto cizího, ale i z toho jak se „to něco“ projevovalo. Najednou nebyli sami v sobě samotní. Ale účinky byly dalekosáhlé.

Hned v šesté nebo sedmé lekci je nechal výcvikový systém plánovitě zničit. BSK byla sama o sobě nesmírně odolná a životaschopný organizmus, ale tentokrát utrpěli zranění doslova fatální. Ještě se ani nestačili vzpamatovat ze šoku, a symbionti třídy B jim takovým způsobem „opravili“ tělo, že bez vnější pomoci byli za několik minut schopni plnohodnotné akce.

Tříd symbiontů bylo mnoho a nemuseli být nutně vždy biologičtí. Ti nejnáročnější poskytovali multivědomí - vědomí výsadkáře se rozdvojilo či roztrojilo, jeho operační schopnosti adekvátně vzrostly. Návraty z takových misí byly ve znamení hlubokých duševních krizí. Dát se dohromady po takovém zážitku trvalo zprvu hodiny. Prožívali si své Dantovo peklo, které se odehrávalo v jejich vlastních hlavách. Ale postupně zvládli stlačit čas, vymezený na vzpamatování se, na minuty.

Jiní symbionti poskytovali další smysly navíc. Další zase byli dokonalými knihovnami vědomostí a znalostí, díky kterým se daly řešit nejrůznější úkoly, které mise obsahovala. Speciální třída zase neuměla léčit zranění, ale poskytovala dlouhodobou regeneraci v přímém čase. Vedli mnohadenní operace s plným nasazením, aniž potřebovali být jen chvíli odpočinku.

Jim podobní symbionti se zase dokázali postarat o naprostou antisugestibilitu. V několika lekcích byli přesvědčeni o užitečnosti této zdánlivě nesouvztažné vlastnosti.

„Když jsem si uvědomil, že místo boje blokuji všechny signály a čumím na svoje nohy, byl to šok,“ smál se Alkarotar. „A stalo se mi to tolikrát, že jsem to ani nespočítal! Takhle vypnout vojáka v akci, tomu říkám finta!“ Sugestivní diverze mohla číhat skutečně všude - ve změti znaků nasprejovaných na zdi, v letu mračen, ve stružkách vařící lávy, v listí tančícím ve větru... Poznali, že často není ani třeba

bojovat. Vhodně umístěná sugestivní bomba spolehlivě dokáže během jedné, dvou hodin rozložit nepřipravenou armádu na dav vzájemně se zabíjejících bláznů. A zrovna tak dokáže sugestivní diverze v podobě obyčejné bzučící mouchy změnit rozhodování nepřátelského štábu - jak si osobně ověřili.

„Kdyby mi někdo řekl, že musím propašovat do cizího štábu atomovku, jasně, ok. Ale mouchu?!“ chystal se Malbohán za hlavu po výcvikové lekci. „Štípněte mě, jestli se mi to nezdá!“

„Ale slušelo ti to!“ chechtala se Bethari. Výsadbáři se tentokrát po proniknutí do komplexu maskovali jako součásti infrastruktury velitelství. Kamarádka narážela na situaci, kdy Malbohán stál bez hnutí hodinu a čtvrt přímo v jedné chodbě poblíž štábu, maskovaný jako porouchaný automat na kávu.

Speciální konfigurace symbiontů je dokázaly dokonce za boje přemístit z jedné BSK do jiné. Kupodivu zážitek dalšího nečekaného převtělení nebyl tak zdrcující jako psychické přikořítí, kterému byli vystaveni posléze.

Tím byli samonaváděcí symbionti. Ti byli nejhorší. To znamenalo že výsadbář neměl ani potuchy o úkolu, anebo si myslel že je úkol nějaký jiný; avšak jen co se dostal do situace, kdy by měl splnit skutečný úkol, symbiont převzal vládu nad jeho tělem a provedl to, k čemu byl určen. Nedalo se tomu vzepřít. Ještě štěstí, že tyhle „zombické“ stavy pociťovali jen jako ve snu, protože z toho vjemu by se člověk za bdělé pozornosti zhroutil.

Někteří symbionti se k BSK jen povrchově připojovali, jiní se stávali na čas její nedílnou součástí. Někteří byli velcí jako měch, jiní jako mravenci, další zcela mikroskopičtí. Velikosti a tvary neměly žádné hranice. Někteří s výsadbářem komunikovali v symbolech, jiní pomocí pocitů, stavů vědomí, tušení, někteří ve slovech či myšlenkách.

Jiní nekomunikovali vůbec, jen dělali svou práci.

Vyvážení symbiotické spolupráce bylo balancováním na ostří nože. Každý dostával svou vlastní konfiguraci. Ta se lišila nejen podle toho, jaký úkol měl v dané misi plnit, ale i podle okamžitého stavu BSK - a ten byl nyní monitorován neustále. Četné třídy symbiontů sloužily jen k tomu, aby dozorovaly chod jiných, a v případě nesouladu nedovolily žádnému fatálnímu poškození hostitelského těla. A mezi tím vším kolotaly myriády nanobotů, registrujících nespočet dat o všech procesech, které v těle probíhaly, či je přímo korigujících.

Peklo, do kterého upadali, mělo nespočet vrstev a nespočet nepojmenovatelných komnat zatracení.

Tahle část výcviku byla zdrcující svou psychickou brutalitou. Nikdy předtím si nepřipadali tak zmanipulovaní. A režim tréninku neznal slitování. S minimem času na zotavení je hnal do další simulace, až přestávali rozlišovat co je jejich tělo, co je realita a vnucený vjem, a nakonec co jsou i oni sami. Až ve chvíli, kdy byla jejich osobnost téměř dezintegrována, počala se v nich postupně budovat nová identita. Tohle byl nejstrašnější výplach duše, jaký si lze představit. A nejuděšnější na něm bylo, že se jim jeho hrůznost počínala líbit. Konečně se stávali nanejvýše těsně propojenou organickou součástí Lastakarijské armády.

Čas od času někoho z družstva postihla krize - zborcení identity, atak halucinací či naopak nezvládnutelné zmnožení osobnosti. Takové dramatické stavy zprvu řešil teleport do lékařského komplexu, později se přece jen naučili překonávat je sami, a na konci ke zhroucení již téměř nedocházelo. Naopak - jak si sdělili ve vzácných chvílích rekondice - někteří symbionti jim začínali chybět.

Když už se zdálo, že je tempo výuky zlomí, přicházely ve výcvikovém programu odpočinkové přestávky. Zpravidla je téměř celé prospali. Psychické vyčerpání, kterému byli permanentně vystaveni, bylo skutečně mezní.

Ještě jedna zásadní změna se stala: nenápadně, aniž si to sami nějak připouštěli, se zařídili po vzoru Riindy. Možná za to mohla náročnost požadavků, kterým byli vystaveni. Prostě zjistili, že v nějakém jiném modelu BSK se jim odpočívá mnohem pohodlněji než v jejich originálním, ač modifikovaném, těle.

*

29 – Odluka

Zprvu váhavě, jen občas, postupně ale stále častěji sahalo po návratu na ubytovnu po nějakém jiném řešení než bylo jejich vlastní tělo. Ve fázi, kdy kulminoval výcvik v užití symbiontů, už každý měl svůj „odpočinkový“ model organismu, v němž mohl nejučinněji nabrat zpět chybějící síly. Originální těla tak zůstávala ležet nepovšimnuta v zahradních altánkách.

„Věděli to. Stoprocentně to věděli,“ drtil Intan mezi zuby.

A tak přišel jeden zlomový den, kdy Riinda zničeho nic řekla:

„Hej ty tam. Nešla bych někam prostě uklidit?!“

Všichni na ní upřeli překvapené pohledy. A kamarádka patrně komunikovala s instruktorským hlasem v myšlenkách, neboť se před ní objevil holografický terč s dobře známými volbami: ano, ne, nejsem si jista. Bez váhání se dotkla volby „ano“.

Dobře známé nouzové lůžko vplulo skrz ubytovnu do zahrady, a za chvíli pomalu proletělo zpět, nesouce na sobě Riindino originální tělo. Všichni to trochu šokovaně sledovali. Dveře se zavřely.

„Nečumte tak,“ doporučila jim kamarádka. „Stejně to všichni děláme, tak na co si komplikovat život!“

„Ehm...“ odkašlal si Intan. „A řekli ti, co jako s tvým- teda, no, víš co chce říct - co s ním udělají?!“

„Nic. Zůstane do konce výcviku v pohotovosti. Pak se rozhodnu,“ pokrčila rameny a natáhla se na lůžko. „Paráda. Jako bych sem patřila odjakživa.“

Když viděla zaraženou atmosféru v ubytovně, pohrdavě prskla a zavřela oči.

I když s ní zprvu nikdo další nesouhlasil, byla oním pověstným kamínkem, který spustí lavinu.

Sardo to zvažoval celé čtyři výukové cykly. Bylo pravdou, že se do svého originálního těla vlastně už dlouho nevracel. Výcvik absolvoval v BSK, a odpočinek v nějaké z jejích relaxačních verzí. A byly to verze nejen veskrze užitečné, ale i pohledné.

Takže po návratu z pátého tréninkového programu, když se přenesli do relaxačních BSK, na sebe s Groms mrkli a za chvíli odeslali svá rodná těla ven z ubytovny.

„To jako fakt, vy dva magoři?!“ řekl důrazně Malbohán.

Groms odhodlaně kývla.

„Děsně ti to sekne,“ poznamenal Sardo k její nové podobě, která si ponechala překrásnou modrou hřívu.

Malbohán se zašklebil. „No tak jo,“ zavrčel, a když se před ním objevila holografická volba, promávl symbol „ano“.

Zbylí členové družstva podlehli do pěti dalších cyklů.

Dostaňte ho odtud, vzpomněl si Sardo na opilce Noramberta. Měl právě tohle na mysli? Stalo se přesně to samé jeho synovi?

Vždyť to ale nevypadalo nijak špatně - naopak! Relaxační BSK byla skutečně ve všech směrech vyhovující, a svou kvalitou ještě dalece překonávala originál!

Možná věděl něco, co my ještě ne, napadlo ho.

Jejda.

Další kamínek do mozaiky, která varovně skládala veliký, důrazný nápis: nebude cesty zpět...

*

30 – Ještě víc!

Teprve nyní se proměnili v dokonalou d'áblovu pěst. Všechny předchozí výsadky byly jen nevinnou hrou proti bouři, kterou dokázali rozpoutat v plně sestavě a plněm vybavení. Bleskově prováděli úkoly, bleskově relaxovali.

Nynější spolupráce s ostatními složkami Lastakarijské armády byla naprosto jiná než kdysi v počátcích výcviku. Všimli si, že už nejsou přehlíženou bandou, s níž se ostatní jednotky baví jen proto že to dostaly rozkazem. Naopak, bylo zřejmé že se dostávají do akce buďto před ostatními, anebo tam, kde všichni selhali. A výsledek jejich práce býval vždy perfektní.

Už nežasli nad přípravnými procesy; Lastakarijci byli často schopni nasimulovat celé obrovité válečné polygony, včetně přátel i nepřátel; když si tam odladili optimální postup, vlétli do ostré akce. Tam si pak připadali jako doma.

Děsně je to bavilo. Lastakarijský přístup byl ve své neústupné vlídnosti mnohem účinnější než drastické a nátlakové výcvikové metody běžných armád. Nepodléhali mu díky donucení, ale protože se na daném způsobu života stali závislími. Chyběl by jim!

Bývaly akce, které přípravnou fázi dokázaly zhustit do několika sekund; symbionti druhu S zajistili jejich mozkům nepopsatelnou datovou příjmovou kapacitu. Někdy se stalo, že spolu se symbiontem získali vzpomínky a znalosti, ne-li přímo velkou část osobnosti, jiného výsadkáře. Jestli to byl jen vývojář skvělé bojové aplikace, nebo jejich předchůdce, či zda šlo o zkušenosti někoho kdo v akci zemřel, se nezjistit nedalo.

V čase, kdy se zdálo, že obsáhli vše, co na ně mohla výuka přichystat, spadli do poslední nečekané pasti. Doposud zcela bezchybně fungující zbraně, výbava i zařízení počaly vykazovat nečekané poruchy. Zprvu to byl naprostý šok – tak moc si zvykli na naprostou spolehlivost všech věcí kolem sebe. Tahle jistota vzala během jediné akce za své jak domeček z karet v uragánu. Kromě toho, že museli plnit obsah misí tak jako vždy, přibyla jedna velmi zneklidňující stránka: museli být připraveni na jakýkoli nečekaný problém. Bylo nutno se adaptovat, za chodu a pod tlakem analyzovat situace a samostatně nacházet alternativní řešení.

Ztráta jistoty, že jsou obklopeni naprosto spolehlivými prostředky, je zprvu významně vykojela a úspěšnost akcí značně poklesla. Ale

poznenáhlu se přizpůsobili. Počáteční neklid vymizel a naopak získali správnou porci sebedůvěry, že jsou schopni vyběhnout i ze situací, které se zdánlivě vymknou vší kontrole.

Přesto se občas stalo, že některý cíl nešel řešit - ani zabít, ani teleportovat, ani eliminovat. Nakonec se naučili takové objekty ignorovat. Nezdálo se, že by to výcvikovému programu vadilo.

„Snaží se nás naučit abychom se nezdržovali věcmi, které nedokážeme řešit jinak než bleskově?“ mudroval Malbohán. Ale odpověď, jako obvykle, nepřišla.

Výuka stále udržovala informační statut neurčitosti - i když si mysleli, že jde o skutečnou akci, ukázalo se že šlo o simulovaný nácvik, a naopak, někdy si teprve zpětně uvědomili, že to bylo naostro. Pro Lastakarijce asi nebylo důležité zda je to „jako“ nebo „doopravdy“. Požadovali výsledek.

„Koho z nás udělali...?“ řekla Groms Sardovi když se po jedné lekci potkali v hygienickém oddělení.

„Před tímhle nás varovali, ne?“ řekl a měl na mysli všechny ty ztřeštěné šeptandy, které kolovaly mezi lidmi.

„Asi jsme málo poslouchali,“ prskala pod vodopádem horké vody. „Pokaždé když se vzpomatuji, říkám si, jak dlouho to ještě vydržím být sama sebou.“

„Ego asi podle Lastakarijců není zapotřebí. Stačí být funkční soubor zkušeností...“

„Opravdu z nás budou profesionálně dokonalé válečné zombie bez osobnosti?“

A znovu, tak jako stále častěji, si vzpomněli na ďábla. Všechno dá, ale vezme si mnohem víc.

*

31 – Výřad

»Dobré ráno.«

Hlas je - tak jako obvykle - vymrštil do plné pohotovosti, ale zastavili. To nebyl poplach,

»Váš výcvik je skončen. Děkuji za snahu, s níž jste se ho účastnili,« řekl hlas bez nějakého zvláštního úvodu. »Nyní vyjděte ven.«

Ani moc neváhali. Tak jak byli, vyšli dveřmi z ubytovny.

Jak bylo Lastakarijským zvykem, venku je čekalo zase něco jiného. Ocitli se v rozměrné kruhové místnosti, vybavené osmi křesly modré barvy v půlkruhu uprostřed jakéhosi esteticky velmi působivě zařízeného atria. U křesel bylo připraveno nevelké, ale od pohledu skvostné pohoštění. Stěny zdobily zvláštní fresky, tvarované z drahých kovů a minerálů. Nepředstavovaly nic konkrétního, přesto evokovaly velmi sugestivní dojem že chtějí divákovi něco strašně důležitého sdělit. Místo stropu nad nimi plula bělostně načechraná mračna, skvící se v jasů slunce běžné hvězdné třídy.

»Posaďte se.«

Když obsadili křesla, vzduch uprostřed se zachvěl a v kruhu se objevila jakási bytost. Aspoň že to je hominid, pomyslel si Sardo. Měla na sobě obyčejný, jednobarevný, hrubě tkaný oblek popelavé barvy a na nohou obyčejné sandály ze světlejší kůže. Jen na rukávu byl nenápadný a skromný nazlátlý proužek.

„Rozumíme si?“ řekl muž standardizovaným unilangem. Přikývli.

„Nabídněte si dle libosti,“ založil si podivně obyčejný mluvčí ruce za zády. Přejel je pohledem a pak pokračoval.

„Adepti, vítám vás mezi Lastakarijskými výsadbáři.“

Nechal na ně svá slova chvíli působit. Nikdo nic neřikal. Místo úlevy či radosti v sobě cítili zmatek, celou bouři pocitů a myšlenek.

„Nepochybuji o tom, že naše další spolupráce bude přínosná jak pro nás, tak pro vás. A pokud něco nepřezijete, buďte si jisti, že to nikdo neudělal schválně. Ztrátám prostě někdy nejde zabránit.“

Skupinka jen zamrkala. Tohle byl tedy projev!

„Budete v akci vždy pod velením,“ pokračovala ta bytost nenučeně. „Pokud by se tak nestalo, velet družstvu bude Sardo, zástupce Intan. Dotazy?“

Přednášející asi považoval svůj projev za ukončený. Lastakarijci si

opravdu nepotrpěli na oficiality.

„Dostaneme nějaké odznaky? Někaké vyznamenání? Nebo aspoň pochvalu od maminky?“ tázal se zcela drze Alkarotar.

Prostě oděný tvor se maličko usmál. „V Lastakarijském každý bude vědět, kdo jste zač. V cizím vám žádné odznaky nepomůžou... Ale třeba vás potěší, že máte momentálně nejlepší výcvikové hodnocení ze všech skupin. Zvládali jste výcvik v rekordním čase, což nám umožnilo včlenit do něj i rozšiřující lekce. Stal se z vás vynikající nástroj.“

Pak se usmál o trochu víc. „Ale nebudte přespříliš pyšní na ta slova. Je to prostá statistika - někdo je zákonitě nelepší.“

„V cizím?“ podotkl Intan. „Budeme ve službách někoho jiného kromě Lastakarijců?“

„Nikoli. Patříte výhradně Lastakarijcům. Ale interakce se situacemi, které mohou být tak extrémní, že byste v ně patrně zatím ani nechtěli věřit, budou činit vaše mise velmi pestré.“

„Jak moc se liší obtížnost skutečných výsadek od lekcí, kterými jsme prošli?“ chtěla vědět Bethari.

„Podle okolností. Převážná většina jich bývá výrazně snadnější než vaše aktuální úroveň. Ale řešíme i výsadky, jejichž obtížnost nelze klasifikovat.“ Pomalu se rozhlédl. „Jakožto nejlepší vás patrně budou potkávat právě takové.“

„Že jsem to raději víc neflákal-“ povzdechl Alkarotar.

„Mám to považovat za otázku?“

Alkarotar mávl rukou. Stále netušili, koho mají před sebou. Ale jak už chápali, Lastakarijci oficiality opravdu nepěstovali. Tady byla cena bytosti byla v tom, čím mohla být přínosem. Ne v nějakém titulu nebo vnucené účtě ke značkám na výložkách.

„Jsi živý?“ tázala se bytosti Groms.

„Dosud se tak cítím.“ Prostá odpověď.

„Jaká je šance žít aspoň trochu normální život?“ řekla tiše Takar.

„Toto je váš normální život,“ podívala se bytost jejím směrem. „Pokud ale otázka mířila na typický planetářský život, bylo třeba nevstupovat do Lastakarijského. Jak dobře víte, byli jste včas varováni.“ Pak se tvář opět pouсмála. „Ale těší mě takový dotaz. Dosvědčuje, že i po tom všem zlém, co jsme vám provedli, zůstáváte uvnitř sami sebou...“

„Dá se od vás nějak odejít?“ řekl číhavě Malbohán.

Tvor se usmál ještě víc. „Jsi plnohodnotným výsadkářem několik minut, a už bys chtěl pryč?“ Udělal pomlku a pak trochu důrazněji dodal: „Nedá. I na to jste byli upozorněni.“

„Promítlo se do mého hodnocení to, co jsem vyváděl o dovolené?“ tázal se Intan.

„Promítlo,“ padla jednoslovná odpověď. Ale mluvčí poznal, že by to měl trochu rozvést. „Nemáme hodnocení založeno na stylu správné či nesprávné. Prostě jsme vzali své chování na vědomí a stalo se součástí tvého celostního profilu. Nikdo tě neodsuzuje za to čím ses bavil, a nikdo by tě nechválil kdybys dělal něco jiného. Je nám jedno, jaký jsi, akorát to chceme přesně vědět. Už si rozumíme lépe?“

Riinda pozvedla ruku. „Kolik našich výcvikových akcí bylo skutečných?“

„Asi šestina. Máte výtečný reálný index. Obvykle bývá potřeba simulovaných akcí mnohem více.“

„Když vidím tu veškerou dokonalost v Lastakarijském,“ ozval se Sardo, „zajímalo by mě, k čemu vám vlastně jsme. Proč si neuděláte svoje vlastní výsadkáře, rovnou zcela dokonalé? Proč pracně trénujete výsadkáře z odvedenců?“

„Máme své důvody...“

„Pochopitelně. Rád bych je ale znal.“

„Chápu, ale necháme si je pro sebe.“

„Aha.“

„Jaká je průměrná doba přežití výsadkářů naší, řekněme, třídy?“ nadhodil náhle Alkarotar.

„V tuto chvíli nelze vyhodnotit.“

„Ten obrovský interní relaxační komplex, který nám byl nabídnut k rekreaci, je skutečný nebo jen iluzivní?“ ozvala se Groms.

„Z obého něco.“ Podivná bytost odpovídala okamžitě, bez přemýšlení.

„Proti komu potřebujete výsadkáře jako jsme my, když vám nic nehrozí?“ zeptala se Bethari.

Tentokrát se obličej mluvčího vprostřed arény maličko zarazil.

„Z čeho soudíš, že nám nic nehrozí?“

Lehce pokrčila rameny. „Říká se to o vás. Nikdo s vámi nechce

bojovat, protože jste tak moc neporazitelní.“

„Co se říká je věc jedna, a skutečnost je zas věc druhá. Prozíravé impérium si vytváří své vlastní nepřátele, které může porazit - aby nevznikli tací, jež by porazit nešlo.“ Ten nečekaný dotek mocenské politiky byl tak surově pravdivý, až je zamrazilo. Delší dobu vládlo mlčení.

„Můžete nám vrátit naše originální těla?“ ozvala se ještě Groms.

„Ovšem. Přeje si to někdo?“

Zaraženě se po sobě podívali. Teprve nyní jim plnou vahou došlo, že už jsou někým docela jiným. Těžko říci jak komu, ale Sardo pomyslel na své originální tělo spíš s pocitem jako by pro něj mělo být starou, dávno odloženou přítěží.

Všichni mlčky zavrtěli hlavami. Byla to pravda: tohle je nyní jejich normální život. Tak to prostě je.

„A kdy nastoupíme do služby?“ zvedl oči Intan.

Podivný tvor se znovu maličko usmál. „Už ve službě jste.“

A byla to pravda.

*

Dostaňte ho odtud

část druhá

„Oni tu podivné pravidlo mají:
čím víc makáš, tím víc ti nakládají.“
(stesk manipulačního robota z nákladové sekce)

32 – Nový domov

Po rozhovoru s podivným mluvčím - o němž se nakonec dozvěděli že to byl jeden z takzvaných Jednozlatých - se ani nevraceli na svou ubytovnu. Přímo z auly byli teleportováni na palubu kosmického křižníku Sarqaharc, do vstupní sekce číslo patnáct. Jestli zrovna prolétal kolem výcvikového centra, či naopak oni k němu putovali neprostorem napříč půlkou galaxie, nevěděli.

Patrně pro jejich informaci zářil rovnou ve vstupní sekci rozměrný holografický model lodí, na níž měli sloužit.

Jenže kosmický křižník Sarqaharc vypadal tak nudně, zastarale a všedně, až to bylo trapné. Žádné rozpoznatelné zbraně, žádné velké pancéřování, pár mizerných detektorů, ale výrazné identifikační značení s výsostným znakem na plášti.

„Cože? Taková tuctová kraksna?!“ řekl pohrdavě Intan.

„Snad sis nemyslel, že nováčky umístí rovnou na vlajkový bitevník?“ smála se Bethari.

Prvotní despekt skupinky ale vystřídalo záhy překvapení, jak dokonalé mimikry Lastakarijská bojová loď má. Pod klamně civilním zevnějškem se skrývala mocná armádní loď, dokonale přizpůsobená svému účelu. Ovšem maximálně šokující byl fakt, že uvnitř byla mnohem... opravdu mnohem větší než zvenčí. A nikdo s tím nedělal žádné cavyky.

„Vítejte na Sarqaharcu,“ řekl zcela typický hominid, oděný do zcela typické, všemožně typicky zašpiněné pracovní kombinézy, který se objevil v sekci. „Jsem velitel křižníku, Ankčet Sbarmišk.“ Prsty udělal jakési znamení. „Ubytujte se. Za hodinu palubního času se sejdeme v rozdělovně.“ Nečekal na odpověď, otočil se, obklopil opět virtuálními komunikačními panely a opustil oddělení.

Vyměnili si pohledy, ale to už se jim v hlavách objevily potřebné informace o cestě k jejich nové ubytovně. Nemuseli absolvovat žádnou komplikovanou cestu napříč kosmolodí. Prostě, jak byli zvyklí, prolнули typickou zeleně opalizující clonou takzvaných dveří, a ocitli se rovnou ve svém osobním prostoru.

Tentokrát už byl k úžasu dobrý důvod. Namísto strohé vojenské místnosti, kterou najisto očekávali, ocitli se v přepychovém rozlehlém komplexu o mnoha místnostech, paprscitě rozložených do kruhu kolem centrálního atria s bazénkem a vodotrysky. Strop tvořila umělá

obloha, pro oči k nerozeznání od skutečné. Architektura mírně futuristického vzhledu byla protkána množstvím esteticky ladících ozdobných prvků a okrasným rostlinstvem. Skromnost byl pojem, který asi budovatel této urbanistické jednotky v životě nepotkal.

Riinda zaraženě vzdychla. „Myslíte, že patříme opravdu sem...?“

Měli podobné pochyby. Ale nikdo je nepřišel vyhnat, a ukázalo se že jsou skutečně na správné adrese.

„To mě popracuj!“ zvolal Malbohán, a otevřel skříň u lůžka v soukromé sekci. Úložný prostor obsahoval kompletní BSK a všemožné podpurné vybavení. Bez váhání sebou hodil na lůžko a vnikl do ní. Jen na okamžik, vzápětí byl zpět.

„Ne, není moje,“ zavrtěl hlavou. „Tohle je od pohledu funglovka, i když má úplně všechna moje nastavení. No, tím líp.“

„Moje obrázky!“ zasmála se spokojeně Bethari, když našla na stole své soukromé věci. I ostatní tu našli své drobnosti, které je provázely výcvikem a k nimž si udělali nějaký vztah. Péče Lastakarijců byla v některých směrech až dojemná.

„Myslíš že počítali, že zahneme právě sem?“ řekl Sardo, když se Groms vešli do jedné z připravených sekcí. Byla zařízena pro dva a zdálo se, že je stvořené přímo pro ně.

„Leká mě, že jsou před námi stále o krok napřed,“ zašeptala modrovláška. „Ale jinak... je to paráda!“

„Hele, máme soukromou hygienickou sekci,“ prošel Sardo dalšími dveřmi. Groms ho následovala a pak spolu chvíli mlčky obdivovali luxus místnosti.

„A támhle?“ Ještě jeden východ vedl z jejich obytného komplexu. Prošli zelenou mlhou průchodu a před nimi se objevil obrovský vodní areál pod volným nebem, kterému vévodil možná sto metrů dlouhý bazén.

„Jsme ve snu?“ hlesl užasle Sardo.

„Nemyslím,“ zavrtěla hlavou. „Lastakarijci jsou hotoví blázni. Teď to máme potvrzené.“

„Lidi!“ volala Riinda, jen co se po chvíli sešli u centrální fontány, „já mám vzadu za bytem obrovský horolezecký areál!“

„Aha,“ řekl Sardo a nebyl sám kdo se divil. Ukázalo se, že každý měl „v zákulisí“ připraven skvostný dárek v podobě toho, co ho nejvíc bavilo. Nebylo divné že Lastakarijci znali jejich tajná přání, ale

omračující byl způsob, jakým tyto představy realizovali.

„Dají všechno, ale chtějí ještě víc,“ pronesla Takar, a znělo to jako nějaké mystérium.

„Osmačtyřicet minut,“ řekl Alkarotar a mrkl na ni. „Plno času, a byla by škoda ho nevyužít.“

Zasmáli se a zmizeli v obytné části, kterou si přisvojili.

„Teď ne,“ řekl Sardo nastejno se Groms. Rozesmáli se – i myšlenky měli stejné. A tak pomalu bloumali po svém novém ubytovacím prostoru, sdělovali si své názory a prohlíželi okolí.

A když do konce hodiny zbývalo několik sekund, spolu s ostatními prošli zelenými dveřmi do takzvané rozdělovny. Přesnost byla nepsaným zákonem - ani ne zbytečně předčasně, a v žádném případě ani o okamžik později. Obklopila je vánice informačních virtuálních panelů, divoce vířící vzduchem.

*

33 – Poprvé v práci

„Jasně?“ řekla jen o okamžik později drobná, rudovlasá žena, oděná v mohutném vojenském obleku, jež nesl očividně stopy divoké bojové akce. Než se ale stačili nadechnout, zjistili že všechny instrukce už byly nahrány do jejich mozků. Informace o nadcházející akci byly naprosto komplexní. Nebylo na co se dál ptát. A zajímavé bylo, že mezi informacemi zjistili, že právě mluví s velitelem Ankčetem. Byl jedním z mnohotělců, díky čemuž se pohyboval po Sarqaharcu ve vícero exemplářích.

„Jasně!“ řekli téměř obratem.

Spokojeně pokynula. „Dostaňte ho odtud!“

Nezdržovali se dalším povídáním ani zdravením, a vrhli se zeleným průchodem zpět do svého obytného prostoru. Energetické bariéry průchodů obsahovaly – tak jako v jejich výcvikovém centru – programovatelný teleport, protože se ocitli rovnou „doma“. Snad máme aspoň chvíli šanci si to namlouvat, pomyslel si Sardo.

Díky výcviku si „oblékli“ BSK v mžiku. Neuplynulo čtvrt minuty a už proskočili zelenými dveřmi do výstupní sekce křižníku. I zde se jednalo o víceméně prázdnou místnost, s decentně vyznačenými odchozími zónami a číselným označením dvacet pět.

„Dobré pořízení,“ řekl dozorující přenosový technik. Neměl kolem sebe žádné panely a ruce měl ležérně strčené v kapsách, přesto působil dojmem člověka který má vše pod kontrolou. „Tři, dva jedna-“

Kolem nich se rozevřelo válečné peklo. Území, na jehož okraji se octli, bylo v plné palbě. Obloha prakticky nebyla vidět kvůli prachu a dýmu, který se řinul z trosek hořících staveb i z mnoha nových výbuchů, jež blýskaly všude kolem. Vzduch byl prosycen pachem smrti, chemickou mlhou jakož i množstvím projektilů, které v dlouhých a hustých rojích prolétaly všemi směry. Objekty prapodivných tvarů, zjevně napůl stroje, napůl živé bytosti, se nelftostně vyhlazovaly pod rychlými letkami podobně koncipovaných dronů, kteří protínali vzduch jak rozzuřená hejna sršňů.

Ihned zjistili, že byli teleportováni rovnou do optimální konfigurace, a plně maskováni. Neztráceli čas, okamžitě se dali do pohybu. Groms vytvořila tři klamné cíle a vyslala je vstříc robotickým strážím kolem cílového objektu. Ty reagovaly divokou palbou, která však neměla žádný účinek krom toho že odpoutala jejich pozornost. Malbohán,

Sardo a Bethari mezitím vypnuli cizí roboty, kteří by mohli výhledově působit potíže. Bylo to lepší než je zničit – to by vzbudilo podezření. Takhle budou obránci nejprve zkoumat, proč se porouchali. To vše zabralo -

- tři vteřiny.

Intan proběhl úsekem mezi rojnicí, která patrně v reakci na zdejší ohrožení sebevražedně běžela vstříc vzdáleným zákopům rozsévajíc přitom kolem sebe usilovně smrt divokou palbou. Jeho průnik trval necelé tři sekundy a protože byl maskovaný, bylo téměř jisté, že si ho nikdo ani nevšiml. Vnímal drobné klepání na BSK, to jak se prodíral palebnými sektory a narážel do letících projektilů a střepin. Nic z toho nebylo podstatné. Zastavil u olámaného vchodu do bunkru. Vyslal přesně cílený rušivý energetický impuls a okamžik nato pronikla deaktivovanou obrannou zónou Riinda spolu s Malbohánem a Alkarotarem. Ten zamířil do chodby z většího úhlu, a nesen setrvačností, běžel téměř čtrnáct metrů po stěně.

To již Malbohán odblokoval další bezpečnostní uzávěr. Vražedné vějíře plazmových ústí zmrtvěly a Riinda s Alkarotarem pronikli dál. Bethari mezitím dokončila hloubkové skeny. „Negativní.“

Čas právě odtikával -

- jedenáctou vteřinu.

Dvě postavy, zcela neviditelné ve svém maskování, doslova letěly křivolakým bludištěm chodeb, v posledním zlomku sekundy se vyhýbajíc živým bytostem, jež potkávali. Ne že by je srážka s běžným planeťákem mohla zpomalit – ale působí divně, když se náhle důstojník spěchající chodbou zničeho nic rozletí na krvavé cáry bez znatelné vnější příčiny. K vyvolání znepokojení stačil vzdušný uragán, který za nimi zůstával. Ale šance, že by někdo pochopil oč jde jen na základě poryvu větru, byla mnohem menší než výhoda z bleskového přemístění.

Sardovi koroboti se již skrytě připojili na řídicí obvody pevnosti a výsadkář převzal vedení záměrných systémů blízké hlavňové baterie. Stroje na smrt k nepopsatelnému zděšení obsluh náhle změnily náměry a vyslaly salvu do vlastních řad. Chaos, který to zasel do obranných sil, přišel výsadku vhod.

V hloubce šedesáti metrů od vchodu se objevil nový uzávěr. Tyto dveře představoval mechanicky zajištěný pancéřový panel. Sardo mezitím zametl stopy své přítomnosti ve větvi řídicí a informační

soustavy, nahradil je stopami které neomylně ukazovaly na to že diverzi provedlo nedaleké spřátelené velitelství, a nyní jeho nový směrový impuls vyřadil z činnosti síť náloží, skrytou v hloubce zdi bunkru. Někdo zřejmě počítal že přinejhorším nechá celou budovu vyhodit do povětří. Odted' už to neudělá.

Sardo měl též přímo před očima i ovládání zámků a otevíracích mechanismů velína, ale nepoužil je. Stejným okamžikem totiž Riinda vypálila ze své HOZ a vmžiku doslova vyřezala čtvrt metru silný pancíř ze závěsů. Bylo to prostě rychlejší než čekat půl minuty na otevření masivního průchodu. To se stalo -

- v sedmnácté sekundě.

Alkarotar prochází pancířem. Pro bytosti uvnitř to muselo vypadat jak exploze. Koroboti obratně zachytili okraje urvaného pancíře a přirazili jej v bezpečném úhlu na stěnu, aby nerozdrtil vše co se nacházelo uvnitř. Jen samotný vstup výsadkáře do střeženého velína byl tak zdrcující, že osoby uvnitř našel v různých polohách, jak se napůl v bezvědomí kácí neovladatelně k zemi. Dříve než stačila jejich těla dopadnout, výsadkář identifikoval a označil správný cíl.

„Mám!“

Oranžová značka se zarámovala do zeleného obalu. Signál, že byl cíl označen pro teleportaci, padl -

-v jednadvacaté sekundě.

V místnosti uvnitř bunkru se blýsklo a označený cíl zmizel, vyzdvižen teleportem na palubu křížníku. Alkarotar třemi výstřely ničí zbraně zbylých osob v místnosti, aniž je zraní. Není to nutnost, jen malý doplněk bezvadně probíhající akce, která již trvá...

- dvacet dva sekund.

Teď je ten pravý čas. Groms zahajuje palbu. Její HOZ vypustí sérii střel, jež v různých křivkách bleskurychle zamíří k sekundárnímu cíli, jež je maskovaný v porostu o tři sta metrů dále. Citlivé snímače, umístěné v ohniscích nepřátelských detektorů, se mění po naprosto přesných zásazích ve vějíře spálených střepin.

Riinda odvolává průzkumné koroboty, mění mód palby a vysílá druhou zničující salvu na terciální cíl.

O kilometr dál vyrůstá obrovské ohnivé epicentrum - vše co zbylo ze zvoleného cíle. Krom materiálního dopadu bude sloužit k odvedení pozornosti, a navíc k zakrytí smyslu akce, protože jeho případné zničení bude přičítáno zcela jinému nepříteli než jaký by kohokoli

napadl. V myslích celého výsadku se objevují značky trojnásobného splnění.

»Návrat.«

Kolem skupinky z fosforeskující mlhy vypučel obraz vstupní sekce číslo osm křížníku Sarqaharc. Spolu s nimi tam byli i všichni koroboti. Časomíra odtikávala dvacet osm a tři čtvrtě sekundy.

Jejich první výsadek v přímé službě Lastakarijské armády právě úspěšně skončil.

*

34 - Turista

„Jestli to takhle půjde dál, začnu se ve službě nudit,“ usmíval se Malbohán. Rozvalovali se v restauraci a ládovali se vybranými dobrotami, zatímco křižník brázdil obrovitý galaktický prostor.

„Předpokládám, že to byla jen taková rozehříváčka,“ mírnil jeho sebevědomí Sardo. „Ankčet si pravděpodobně chtěl ověřit co v nás, zelenáčích s čerstvým výcvikem v kapse, doopravdy je.“

Stěží čtvrtina stolů v rozlehlém a luxusně vybaveném stravovacím komplexu, kde zakotvili na své cestě po lodi, byla obsazená. Když se rozhlédli, viděli nejrůznější bytosti z nejrůznějších světů - o mnoha z nich doteď ani neslyšeli. Přesto převažovaly lidem podobné bytosti.

„Možná se evoluce ve vesmíru ubírá podobnými cestami,“ zafilosofovala Riinda.

„Nebo Lastakarijci dávají přednost jim podobným rasám,“ pokrčila rameny Bethari a uždíbla si z fantasticky lahodného zmrzlinového poháru. Menu Sarqaharcské restaurace by se nemuselo stydět ani vedle luxusních hotelů.

„Dobrý čas,“ řekl unilangem jakýsi turista v trapně strakatých šortkách a vytahaném triku s poločitelným nápisem Buď ty mě nebo já tebe. „Místo?“

Pokrčili rameny. Sardo si vzápětí uvědomil, že tohle gesto nemusí být meziplanetárně rozpoznatelné, tak řekl: „Pokud chceš, ano.“ A pomyslel si: co dělá civil na vojenském plavidle?!

Turista přisedl, rychlým klepnutím prstu si objednal občerstvení, které po několika sekundách přistálo na stole. Usrkl jedovatě zelenou tekutinu a přešel je obdivným pohledem.

„Jste výsadkáři, že se nepletu?“

„Jo,“ kývl Intan. Zaposlouchal se do informační sítě, ale žádný identifikátor od nového příchozího nenašel. „A ty?“ řekl proto trochu udiveně.

„Díval jsem se na váš výsadek,“ pokračoval ten tvor konverzačním tónem. „Skvělá práce. Jste fakt pekelně rychlí.“

„No... dík,“ zavrčel Malbohán a pak sebou náhle trhnul, protože jeho komunikační modul, zajišťující v kterémkoli okamžiku spojení s mateřským křižníkem, se odmlčel.

„Hej-“ řekl Alkarotar. Stejně jako ostatní si všiml, že se vzduch

kolem nich maličko zachvěl. Přestali také vnímat zvuky z okolí - vypadalo to jako by se ocitli v soukromé inertní bublině.

„Klid,“ řekl turista. „Jen pár slov. Pěkná akce to byla, fakt. Proč jste ale neposlali s vteřinovým předstihem nějakého čistě vlastního korobota?“

Teď na něj zůstali užasle zírat. Každý výsadek byl samosebou od počátku obklopen početným mrakem podpůrných zčásti autonomních mikro i makrozařízení, jež zajišťovala takzvané obálky – zóny sledování a podpory pro nejrůznější účely. Nikdy za celou službu se nemuseli obávat, že by v okamžiku výsadku nebylo vše potřebné, včetně nejrůznějších externích podpor, v pravý čas na svém správném místě. Nikoho ještě nenapadlo, že by tato síť mohla zklamat. A proč také?

Tvor se poškrábal na rameni, a když se nedočkal odpovědi, dodal: „Ne že by mi do toho zas tak moc bylo. Ale uvědomte si, vy bando usmrkanců, že vás velení může klidně někam vyslat jako oběť. V takovém případě budou obálky i exteráni mlčet jako hrob. Váš vlastní korobot v předstihu vám ale v takovém - příznejme ne zcela běžném - případě dá aspoň minimální šanci přežít.“ Naposledy je přejel pohledem, který byl najednou zcela palčivý.

„Přeberte si to.“ Luskl prsty, vzduch se maličko pohnul a restaurace opět získala své zvukové prostředí. Komunikátory zahlásily připojení do sítě.

„Fakt jste mi udělali radost,“ zahlaholil turista, vstávaje. „Až budu kámošům vykládat, že jsem seděl s opravdovými výsadekářema... wau! Mějte se, bojovníci!“ Mávl rukou a odkvačil mezi stolký pryč.

V osmičlenné společnosti vládlo ztrnulé ticho.

„Něco mi říká, že se budeme muset hodně rychle učit,“ pravila konečně Groms.

Sardo si pomyslel: jen blázen by věřil, že křížník má jen jediné výsadekové družstvo, navíc složené ze zelenáčů. A tohle byl patrně „pan“ výsadekář. Pak se pousmál. Taky budu jednou tak dobřej. A začnu tím, že zkusím zjistit čím vypnul infozónu. Hned teď.

*

35 - Kolotoč

Sarqaharc létal po galaxii jak žhavá střela. Nebo jako totální magor, což byl Malbohánův výrok. Málokdy se v místě vynoření z teleportu zdržel déle než několik hodin, někdy se zastávky počítaly toliko na minuty. Nenasytně polykal stovky světelných let jako hypertechnický orel.

Jak stíhal dobíjet energii a chladit teleporty aby nevyhořely, nikdo z výsadcáků netušil.

Čára kursu, kreslená v navigaci na prostorovou mapu, připomínala Brownův pohyb molekuly. Na každé zastávce však vykazovaly vstupní a výstupní moduly horečnou aktivitu.

Výsadcáři měli prozatím nečekaně klidný život. Jednou byli povoláni v pohotovosti do jakéhosi hluchého prostoru pro „blíže nespecifikovaný“ úkol - vtrhli tam v plné parádě s podporou korobotů i symbiontů, připraveni na vše, co si dokázali představit.

Navzdory prostorově velkoryse koncipovaným sekcím křížníku byl tento modul hodně malý - byli rádi že se tam nacpali s celou výbavou. Holé stěny byly protkané masivními nosníky a žádný východ odtud nevedl dál. Ani žádný komunikační prvek neobjevili. Pohotovost trvala celých osm minut, načež byla zrušena aniž se cokoli stalo. Kde to vlastně byli a proč byli vyzváni, se tentokráte nedozvěděli. Sarda později napadlo, že je spíš chtěl naopak někdo na čas někam uklidit, aby nebyli zjištělní... ale kým?

Podruhé byli povoláni přímo do jednacích síně Sarqaharcu. Zjevili se bez maskování jako démoni pekla přímo vprostřed vysoké meziplanetární diplomacie. Šok, který vyvolali svým pouhým objevením, byl nepřehlédnutelný. Zdrželi se pouhé čtyři sekundy, načež byli odvoláni.

Potřetí vyzvedli spojeneckého diplomata i s rodinou, drženého jako rukojmí v opevněném a hlídaném orbitálním komplexu. Ve chvíli, kdy jako neviditelné přízraky pronikli druhou zónou přísně hlídané obrany, se náhle Intan odmaskoval. Prakticky okamžitě se celý plánovaný odpor zhroutil do všeobecného bezhlavého úprku a vyzvednutí cílů proběhlo bez sebemenšího problému.

„To byla dobrá finta!“ smál se Sardo po návratu.

„V propozicích tentokrát nestálo nic o nutném utajení,“ krčil Intan vesele rameny. „Napadlo mě udělat na ně bububu. Pochopili to

okamžitě. Povýšili jsme mezi strašáky běžných planetáku.“

Po spršce bleskurychlých akcí zavládl překvapivě na delší dobu klid. Byli z toho zprvu celí nespí. Žádný velitel nepřišel, aby je ráno řevem vyštval z jejich luxusní ubytovny. Nikdo po nich nepožadoval směnnou pohotovost. Nehrozilo, že by se na jejich hlavy snesl zupácký rachot když se rozhodli prospat celé odpoledne. Toulali se po Sarqaharcu, okukovali, povídali si s bytostmi jež na to zrovna měly náladu, navštěvovali různé relaxační, výzkumné i výrobní sekce, ale nic se nedělo.

„Tak dost! Jdeme na to!“ prohlásil třetí den Intan.

S chutí naskákali do BSK a vyrazili do palubního výcvikového centra. Strávili tam čtrnáct hodin a vrátili se totálně „opotřebovaní“, ale nadšení a spokojení. Automatika měla přesný přehled o jejich stavu, a generovala situace které byly vždy o maličko náročnější než by se zdálo že mohou zvládnout. Nutila je tak vydávat ze sebe maximum a popostrkovala je k novým vyšším stupňům akceschopnosti. Navzdory tomu nikdo nestál stranou, i když zde nebyl žádný nadřízený, který by je měl na povel. Dopřávali si přiměřené volno, ale pak znovu navštěvovali simulační areál. Rychle a nenásilně našli přiměřenou rovnováhu mezi oddechem a zvyšováním akceschopnosti.

„Mají to skvěle připravené,“ řekl Sardo po dalším výcviku. „Tréning dost citlivě reaguje na naši činnost a ukazuje nám možná slabá místa.“

„Nemáme slabá místa,“ opáčil Intan. Měl docela důvod něco takového říci - tréningové lekce, procházené nyní na palubě Sarqaharcu, byly o úroveň výš než nejnáročnější výuka v přípravném procesu. A stále vítězili, i když ta vítězství mívala občas prapodivnou příchutí.

„Stáváme se globálně nedůvěřivými,“ zhodnotila to Groms. „Jistíme si už takové zběsilosti, že si někdy říkám jestli už nejsme naprosto paranoidní.“

Alkarotar pokýval hlavou. „Možná nás takové chtějí mít...“

Po tomto klidném období si pro změnu na nudu nemohli stěžovat. Teleport křížníku je přenášel na povrchy nejrůznějších světů, do nejpodivnějších míst i situací. Setkávali se s protivníky, kteří vládli energetickými zbraněmi, a také s kulturami které třímaly v rukou kamenné mlaty. Jednou čelili silné mentální infiltraci – zachránili je

jejich symbionti, jinak by se z nich asi staly zabijácké zombie. Někdy byl obsah mise kříšťálově průzračný, jindy i při komplexních informacích nikdo ze skupinky nechápal, proč dělali to co měli dělat. Někdy působili společně, oproti tomu do jiných misí vstupovali rozptýleni a teprve ve finále koordinovali svou činnost k dokonalému úspěchu.

Ale nikdy se zatím nevrátili s nezdarem. Párkrát se stalo, že to bylo kritické, ale vždy si dokázali poradit.

Po pětadvacáté akci už si je přestali číslovat. Intan ještě chvíli vydržel dělat si zářezy do stěny za svým lůžkem, ale po čase toho nechal i on. Výsadky byly jejich pracovní náplň - a cožpak si nějaký dělník zaznamenává čárky třeba za vyrobené kusy nábytku?

„Dostaňte je odtud.“ Obvyklá věta na rozloučenou, kterou slychali těsně před teleportem. Sardo si vzpomněl na Noramberta. Hle, kolik různých významů může mít pouhé trojsloví!

Ve volném čase Sardo v těsné spolupráci se Groms prohledávali vědeckotechnické databáze křížníku a hledali různé střípky informací, které by jim mohly přinést další výhody. Ukázalo se, že manuály obsahují v hloubkách nespočet překvapujících informací. Jako by ten, kdo je tvořil, chtěl odměnit pečlivé a zvědavé čtenáře. Během měsíce se výsadkáři naučili, jak si vypínat sledovací systém ve svém příbytku, a naopak díky nalezeným informacím zjistili, že vypnuli toliko první vrstvu všudypřítomné monitorovací sítě. Kolik těch vrstev je doopravdy, zatím nevěděli.

Po akci v sloupovitých hlubinách podzemí planety Jaigalgaa se na základě jejich analýz aplikovaly modernizace na koroboty, kteří byli určeni k operacím uvnitř kontinentů. Výsadkáři tak viděli hmatatelné výsledky své práce přímo v praxi. V tomto směru byli Lastakarijci nesmírně operativní. Jakmile analýzy dosáhly bodu, kdy se vyplatila modernizace, neprodleně šly do zátěžových testů a homologované změny se okamžitě aplikovaly na výstroj i výzbroj. Jak se dalo očekávat, do optimalizačního procesu byla zapojena celá výsadková síť Lastakarijského impéria. Aktualizace přicházely co pár dní a týkaly se prakticky všeho, co využívali. Neustále bylo v čem se zdokonalovat.

Ale zbýval čas i na vlastní aktivity. Riinda a Bethari „naučily“ jeden druh korobotů, aby dokázal shromáždit vhodné jiné koroboty a v případě potřeby je sloučil do spolupracující sítě. Programátoři upravili tuto vlastnost tak, aby byla za běhu přenositelná na kterýkoli

objekt z aktuální sestavy, a nová vlastnost byla aplikována na výzbroj za ohromujících pouhých sedmnáct hodin od jejího zveřejnění.

„Chceme vycvičit ty potvory, aby bojovaly samy, místo nás!“ smály se obě dívky, když skupinku provázely výukovým procesem v nových možnostech boje sítě korobotů.

„Nebojíte se, že přijdete o práci?“ šklebil se Intan.

Bethari se na vteřinu zamyslela, pak uchopila kombinézu a rázným trhnutím si ji svlékla do pasu: „Tyhle přednosti koroboti rozhodně nemají!“

Do všeobecného smíchu poznamenal Malbohán: „Zatím!“

Reputace mladých výsadkářů očividně stoupala - viděli to na každém setkání s posádkou křižníku. Byli výkonným prvkem fungujícího celku, a ostatní jim to dávali najevo.

„Lidi! Něco mi blesklo hlavou,“ přizval je Malbohán k fontáně v jejich sekci. „Proč by nás ten divný člověk varoval, kdyby k něčemu takovému už nedošlo? Anebo,“ dodal váhavěji, „to nehrozilo...?“

To byla dost znepokojivá úvaha.

Intan měl zatím jiné starosti. „Lidi! Víte že ty dvě slečny z IT 16 dokovacích periférií jsou dvojčata?!“ mával rukama, když se vrátil z procházky po křižníku.

„Náš milý Intan prej přechází na stereo režim,“ mrkla Bethari na Takar a obě dívky se pousmály. Mladý výsadkář jen s nadhledem mávl rukou a pokračoval v samomluvě. „Kdo by to byl řekl...! Jedna má ofinu fialovou a druhá do zlata...“ Kolegyně už se rozesmály nahlas. Společník očividně propadl netušenému nebezpečí, před kterým ho výsadkářské dovednosti asi těžko ochrání.

Takar spiklenecky mrkla: a ne abyste ho někdo zachraňoval!

»Poplach.«

*

36 – Duchovní stránka věci

„Dostaňte je odtud,“ řekl dozorující přenosový technik, když se výsadkáři v plné parádě objevili v dvaadvacáté výsadkové komoře.

„Přesně to je naše práce,“ zavrčel Malbohán.

Technik je pozdravil symbolickým gestem a krátce řekl: „Tři - dva - jedna.“

Scenérie, která se rozevřela kolem skupinky výsadkářů, nebyla z nejobtavnějších, ale ani nejohroživějších Jak Sardo zjistil, ocitli se - na hřbitově jakési kultury. Na náhrobky podivných tvarů, osazené ještě podivnějšími sochami, se neslyšně snášel déšť zvadlých listů z vysokých stromů, jež rostly porůznu kolem. I ty stromy byly divné; snad ani jeden nerostl rovně. Vypadaly mnohem spíš jako kostnaté, zkroucené pařáty snažící se vyrvat zpod země, než jako běžné planetární rostlinstvo. Dva vzdálené satelity vrhaly na noční scenérii pochmurné narudlé a nafialové světlo.

Hrozby nula. Pokud to vydrží, to vypadá na rychlou misi, řekl si Sardo.

Mezi temnými siluetami náhrobků zablikal roj světelek a trojice bytostí ve skafandrech přišla do těsného kontaktu k Sardovi. V myšlenkách mu ihned naskočily jejich identifikátory. Osoby patřily k posádce Sarqaharcu. Za nimi se pomalu kolébali vědečtí koroboti, ověšení nejrůznějšími neznámými aparaturami.

„Nějaký problém?“ tázal se.

„Právě jsme skončili,“ zněla odpověď.

Sardo znovu zkontroloval zadání. Ano, cíle měli před sebou.

„Máme vás,“ řekl tedy prostě. Prostor sebou několikrát nervózně zacukal a kde byli před okamžikem výzkumníci se svým doprovodem, zůstala jen sychravá prázdnota.

„To bylo rychlé,“ ozvala se Riinda.

Ale povel k návratu nepřicházel.

„Anebo jsme něco nepostřehli,“ poznamenala Bethari varovně.

Sardo aktivoval rozšířený mód detekce. Znovu obdržel hrozba nula. Co jiného také na hřbitově, pomyslel si pohrdavě. Protože už se nacházeli v momentálně optimální konfiguraci, nechal detekci pracovat a klidně v duchu sledoval, jak vyslané mikrosondy systematicky mapují prostor a poté širší a širší okolí.

»Zajímavost,« ozvala se Takar a přeposlala optický obraz jedné z informačních ploch, jež se nacházely v nepravidelném okruhu vně zdi, jež ohraničovala hřbitovní místo.

Sardo přijal obraz se sloupci neznámých znaků a v jeho hlavě se vzápětí vynořila příslušná sdělovací soustava. Erebenština, uvědomil si. Nivelovaný svět. „Důrazně se doporučuje opustit toto místo před setměním!“ sděloval nápis na ceduli. „Ochranné rituály nejsou na škodu.“

„Periferní planetáři byli vždycky střelení,“ slyšel Intanovu pohrdavou poznámku.

„Pracovní oblasti,“ ozvala se Groms. Její sondy již zmapovaly místa, která nesla jakékoli stopy po nedávné činnosti. Označeno bylo asi patnáct náhrobků. Výzkumníci tu zjevně vyvíjeli intenzivní činnost. Jakou, to ale byla otázka. Stejně jako ta, proč tu nyní musí výsadkáři držet hlídku. Čas mise pozvolna utíkal.

»Kontakt,« ozvala se v tom okamžiku Riinda. Pozornost všech byla rázem upřena do hlášené oblasti. Ale ať Sardo hleděl jak uměl, žádný cíl nebyl hlášen. Z mlčení ostatních vyrozuměl, že jsou na tom stejně.

„Detekce BSK to nevidí,“ upřesnila výsadkářka a její hlas byl poněkud neklidný. „Přepněte na běžnou optiku!“

Vtom se krátce zablesklo a pod křivolakými větvemi zaduněla exploze. Riinda spustila palbu.

»Napadlo mě to!« slyšeli její sdělení, a hned za tím práskl další výstřel. »Účinek nula!«

Sardo udělal to, o čem si myslel že nikdy nebude muset: přepnul optické orgány své BSK do obyčejného viditelného spektra, a ztrnul: skupinka výsadkářů byla prakticky obklíčena hororovými postavami, které pomalu plynuly vzduchem ze všech stran k nim. A rozhodně nevypadaly moc přívětivě. Riindina poslední hláška znamenala že její palba neměla na cíl žádný vliv.

A mozek výsadku mlčel! Sardo se rozhodl konat na vlastní pěst.

»Mód čtyři!« slyšel Malbohána. »Bez účinku!«

To nedává smysl, uvažoval Sardo. Co může být nezranitelné jejich zbraněmi, viditelné pouze prostým zrakem, a k tomu všemu produkovat hmatatelné útočné vlivy?

Výsadek se mezitím přeskupil, další přízrak vzali do křížové palby Takar s Bethari. »Bez účinku!«

Sardo se zatím do žádného kontaktu nedostal. Pokud bychom byli skutečně konfrontováni se strašidly, na co by tu zůstávali koroboti včetně mozku výsadku? To ukazuje, že ani plánovač výsadku neměl k dispozici údaje o tom, co přijde. Akce je snímána a řešena za pochodu. Dobrá! Takže je jen třeba přijít jak na to!

Vyčlenil část mozku BSK pro heuristiku detekce a mezitím změnil rozestavení svých korobotů. Odpověď přišla téměř obratem: jediný faktor, který přicházel v úvahu, byla nepatrná změna teploty. Okamžitě zvýšil citlivost v IR pásmu a detekce konečně zarámovala první objekt. A nebyl sám, vzápětí jich bylo několik. Nalezené teplotní anomálie se pohybovaly cílevědomě - a mířily ze všech stran přímo ke skupince. Jedna z nich náhle zrychlila a provedla účinný výpad na Malbohána.

»Napadlo mě to!« slyšel v příštím okamžiku kolegu. »Kouslo mě to. A mód šest bez výsledku!«

„IR pásmo,“ řekl Sardo, „citlivost deset.“

„Máme vás,“ reagovala vzápětí Takar dravčím tónem.

„Bethari, vem Sardův sektor,“ rozhodla Groms. „A ty koukej na něco přijít,“ doporučila svému příteli.

Sardo neztrácel čas. Naposledy přelétl očima situaci. Přízraků přibývalo. Znovu aktivoval detekční heuristiku a přiřadil jí i výpočetní výkon všech svých korobotů. Umělí společníci se zamaskovali a znehybněli – všechny jejich mozky se teď staly propojeným výpočetním hnízdem, hledajícím řešení. Smršť faktů, hypotéz, indukci a dedukci výrazně nabrala na rychlosti.

Okolí vzplálo zhmotnělým jasem - Takar použila plazmovou zbraň. Cíl zmizel, proměněn v rozpínající se mrak ionizovaných atomů. Kámen tří náhrobků, jež byly nejbližší epicentru, se rozzářil oranžovým žářem a počal se hrotit. Ale výsledek byl špatný. „Mód sedm pouze dočasný výsledek.“

Sardo mezitím prováděl osobní selekci jednotlivých parametrů heuristiky. Jsem jen pomalý a nedokonalý člověk, běželo mu přitom hlavou, ale jsou chvíle jako tato, kdy je veškerá strojová inteligence beze mě nahraná. A v tom okamžiku pochopil. Jeden z přízraků se totiž těsně předtím pokusil vniknout dovnitř skupinky výsadkářů. Manévr se mu ale z nějakého důvodu nezdařil - snad proto že se mu do cesty postavila Groms a Malbohán se svými koroboty.

»Klid,« vyslal Sardo. »Oni nejdou po nás. Snaží se dostat

k souřadnicím teleportů!»

Mozek výsadku se chopil aktivity. Skupinka výsadkářů se rozevřela a přízraky proluly volným prostorem do míst, odkud zmizeli předchozí výzkumníci. Děsivé kreatury křížovaly odchozí místo v mlčenlivém záhrobním tanci, chvíli coby roj sršňů, jindy v mrazivě morbidním tanečním kruhu.

„Chtějí pryč,“ poznamenala tiše Groms.

Dostaňte je odtud, řekl technik. Mysleli jsme, že jde pouze o naše lidi - ale patrně máme dostat pryč i někoho jiného, pomyslel si Sardo.

Co udělal předchozí tým na tomto místě, že vyvolal fantómy dávno mrtvých bytostí - a co se nyní děje v jejich hlavách? Možná to nejsou nepřátelští démoni, ale jen nešťastníci toužící po úniku z trýznivé poloexistence, do níž byli nečekaně vyvoláni...?

Ale mozek výsadku již formuloval optimální řešení.

»Neukotvený teleport,« slyšeli hlášení. Vprostřed kroužící skupiny přízraků se rozechvěl vzduch. Křížník, plující v nedohlednu synchronní orbitální dráhy nad jejich hlavami, poslal teleportový bod, jež nebyl sesouhlasen s nějakým hmotným cílem. A přízraky, jeden za druhým, postupně zakřivovaly svůj let a mizely v teleportu. Sardo rychle znovu přepnul oči do obyčejného spektra, aby viděl tu neuvěřitelnou hororovou scénérii. To je síla, pomyslel si ohromeně. Zachraňujeme duše...!

Další a další přízračné postavy bezzvučně vyvěraly z hrobů. Bílé, fialové, i černější než okolní noc, více či méně děsivé a viditelné, všechny mířily v pomalém, makabrozním tanci přímo do ohniska teleportu. Možná se to Sardovi jen zdálo, že poslední z duchovitých přízraků pootočil svou tvář a nepatrně na ně kývl. Pak zmizel i on.

»Návrat,« připomněl mu realitu neosobní hlas mozku výsadku.

Zaražené mlčení ve skupince tentokrát panovalo dlouho poté, co vešli do své obytné sekce.

„Ověřili jsme si,“ řekl konečně Intan. „že zvládneme všechno. Dočista všechno.“

Sardo si vyměnil pohled se Groms a v jejích očích viděl stejnou otázku, jaká napadla jeho: ano, dostali jsme je odtud. Ale kam ty duše vlastně tím teleportem šly...?

*

37 – Zoufalství

Zatímco běžné výsadky splývaly v jedno, některé zážitky naopak z paměti vymazat nešlo. Evakuační akce, do níž byli vysazeni na Drch Pongar Chuf Moygranu, je dokázala naprosto zdeptat.

Rematerializovali se uvnitř jakési obležené zóny. Už byli očekáváni. A zatím co se obloha nezadržitelně plnila řvoucím ohněm smrti, zaměřovali nějaké naprosto nepodstatné objekty a posílali je teleportem na Sarqaharc.

Hadrová panenka. Krabice plná korálků. Truhla. Prázdná. Stojan s květinami. Skleněná soška tanečnice. Plastová kazeta s několika reflexními štítky.

Na frontě, která se mezitím dostala na dohled, obránci umírali jak mouchy. Jejich bezpříkladné odhodlání, s nímž drželi své pozice až do poslední vteřiny, bylo ohromující. Když jim došly bojové prostředky, metalí aspoň kameny; a když se útočníci dostali těsně k nim, vrhali se proti namířeným hlavním s napřaženými pažemi ve snaze nepříteli zardousit holýma rukama...

Nikdo z osob, které výsadkářům udílely pokyny ohledně objektů pro teleport, však nejevil ani nejmenší známku neklidu. Beze spěchu, s nepochopitelnou důstojností, předávali nové a nové objekty k přenosu. Některé fronty dokonce své zaváděče neměly.

Balíček pečlivě smotané textilie. Pět laminátových stavebních podpěr. Cíl za cílem mizel, přenesen teleportem na palubu křižníku. Ve chvíli, kdy u Groms zastavila malá holčička a korálkově modrá ještěrka v jejích dlaních - patrně domácí mazlíček - byla označena jako objekt k teleportu, zjistila bojovnice ke svému úžasu, že BSK dokáže i plakat. Nezadržitelné slzy ji vyřadily z činnosti na několik sekund.

»Dotaz! Můžeme zastavit útočníky?« nevydržel to Sardo a vyslal naléhavý signál k mozku operace.

»Zamítá se.«

»Můžeme evakuovat ohrožené živé objekty?!«

»Zamítá se.«

To bylo na hlavu! Prvních několik střel, které pronikly až do evakuační zóny, vyrylo do stěny řadu rozpraskaných děr a roztrhalo jediného místního naváděče, který spolupracoval s Alkarotarem. Jiný ze skupinky, jež koordinovala postup celé té šílené operace, ihned

přiskočil. Ani v nejmenším neprojevil lítost nad osudem kolegy, toliko unilangem pronesl: „Promiňte prosím.“ A pokračoval místo mrtvého v hlášení dalších objektů k evakuaci.

„Poslali jsme nahoru tři sta krámů!“ soptil Intan, když se po návratu ve své sekci sešli u fontány. „Úplně zbytečná samá veteš! A ti lidi tam zůstali! Ženy, děti...! Jsme snad blázni nebo co?!“

Každý z výsadců byl otřesen neuvěřitelnou absurditou právě vykonané mise. Tohle bylo ještě horší než kdyby prošli peklem válečné palby. Sardo a Groms si vyměnili dlouhý pohled.

„Pokud byl tohle test, nakolik dokážeme preferovat slepé plnění rozkazů před vrozenou lidskostí, myslím, že jsme dali jasnou odpověď,“ řekl Sardo. Bolelo to. Hluboko, a strašlivě.

„Mám strach jít dneska spát,“ zašeptala Groms. Nikdo se nesmál. Představa, že by je nepřičetná nesmyslnost téhle akce děsila ještě ve snu, byla zdrcující.

„Začínám chápat, proč váleční veteráni chlastají,“ odfrkla Takar, když dokončili šestou rundu v palubním baru. „Ale chtělo by to silnější pití. O hodně silnější.“

Den do nich nic nebylo. Potloukali se po Sarqaharcu, ale nikde neměli stání. Pořád kolem sebe viděli ty lidi, zcela zbytečně zanechané napospas smrti, a slyšeli klidný hlas jak uprostřed palby vypočítává, co je třeba zachránit: „...tři energočlánky... keramická mozaika... zdobená zarážka tvaru písmene S...“

Sardo s Groms nakonec zalezli do jedné dlouho nepoužívané servisní sekce, kterou objevili při zkoumání topologie křížníku. Byla tam tma, stísněný prostor a žádné kontrolní prvky. Mlčky k sobě vztáhli ruce, křečovitě se obejmuli a... brečeli jak želvy.

Bohové války, sražení na dno zoufalství z vlastní bezmoci.

*

38 – Mezi piráty

Pošramocenou psychiku si poněkud vyspravili výsadkem do maličkého zapadlého světa Ng-čhklim-blp Ktutr, nebo jak se ta mizerná hrouda, která se ocitla v hledáčku Lastakarijců, jmenovala. O tajném sídle pirátů Lastakarijci věděli už dlouho; využívali však jejich řádění, aby si upevňovali své vlastní pozice v ohrožených oblastech.

Konečně velení obdrželo příkaz: eliminovat!

Tentokrát celé čtyři dny v utajení mapovali situaci a skládali střípek po střípku mozaiku faktů, než se dali do činnosti.

Pak nebyli k zastavení.

Jako smečka démonů pronikali skrz pirátské pozice a uskupení, vypínali, modifikovali či přímo ovládali strážní, bojové, výrobní i dopravní systémy, zmocňovali se dat, dezorientovali toky hlášení a rozkazů, sabotovali techniku i živou sílu a rozsévají zkázu i totální zmatek mezi jednotkami široko daleko. V nastalém chaosu vyzvedávali cíle, o které mělo velení zájem.

Jako obvykle, byla to naprosto neladná směsice, uklízečkou v potravinovém provozu a zcela opilýým správcem odpadového subsystému počínaje a členy nejvyššího štábu konče.

Jen jedenkrát vznikl problém. Intan se v souladu s plánem operace dostal ve správný čas na správné místo a zaměřil jakéhosi správce informační sítě, jenže - teleport cíle nečekaně selhal!

Co to má znamenat?! Intan okamžitě zkontroloval parametry, ale žádnou chybu neobjevil. Zrušil zaměření, opět ho obnovil a spustil přenos. K jeho úžasu ani teď teleport nenaskočil!

Mozek operace mlčel. Intanovi hlavou bleskla zkušenost, získaná při výcviku: jestli někdy potkáš něco, co nejde teleportovat, ignoruj to! Jenže – nesplnit zadání mise?! To nepřicházelo v úvahu!

Neváhal ani okamžik. Osobně „prošel“ stěnou místnosti, bleskovým skokem se ocitl u cíle a navěsil na něj teleportovou značku manuálně.

„Pal!“

Cíl zmizel.

„No konečně!“ zavrčel spokojeně a vyrazil s vyšší intenzitou, aby zlikvidoval čtyřvteřinový skluz harmonogramu. Podánilo se, a úkoly, které výsadkáři měli, byly splněny naprosto přesně vteřinu před

optimálním plánovaným limitem.

A v těsném sledu za nimi udeřila z oblohy Lastakarijská robo-pěchota, jež svým tažením proměnila celé lupičské hnízdo v pole smrti a zkázy. V tuto chvíli měla osmička výsadkářů již pod kontrolou vnější komunikační linky, takže v několika dalších hodinách tajně monitorovala, jak a kam všude proudí vzrušené zprávy a rozkazy v dosud přežívající pirátské struktuře jež se nacházela mimo bojiště. Výzvědné centrum tak dostalo velmi cenná data pro svou další činnost.

„Jsme jedničky!“ prohlásila Bethari spokojeně po návratu. Sardo jen ztěžka vzdychl. Napadlo ho totiž, zda tohle také třeba byli nepřátelé, jež si Lastakarijci sami vytvořili...?

Ale akce měla velmi pozitivní odezvu, dokonce i velitel Ankčet se u nich letmo zastavil, aby řekl své „Bylo to plně uspokojující.“ A dva dny bylo co zapíjet. Jak spokojenost, tak hlodající pochyby, kterých se stále nedokázali zbavit.

Z divné nálady je vytrhla téměř komická akce krátce na to. Šlo o dobrý tip od Hadronářů: nějaký mladíček a dívenka spálili jeden Hargovanský válečný koráb, a vyvraždili a unesli druhý!

„Jak spálili? Cožpak ocel hoří?!“ mračila se Bethari.

„To musí být dobří ďáblové!“ cenil natěšeně zuby Malbohán.

„Jdem si pro vás,“ přidala se dravě Takar. Družstvo tam vlétlo jak anihilační pěst a za tři sekundy měli oba piráty ulovené. Konster-novaní Hargované si prázdnou loď převzali zpět.

Dalo by se tedy říci, že vesmírní grázlové dostali co zasloužili, nebýt toho že je Sardo o pár hodin později potkal v palubním baru! Nebyli ve vězení, naopak, mířili jako hosté k Deecanthijcům.

Zvědavě si k nim přisedl. Poseděli, popovídali si a když pak přátelům vyložil, jak to vlastně bylo, téměř se váleli smíchy po podlaze. Nechytali piráty! Naopak, zachraňovali lidi, kteří za nic nemohli, před pomýleným běsněním jejich pronásledovatelů. A k dovršení všeho Hargované svou bitevní loď krátce nato nechali sešrotovat. Údajně je vůbec nechtěla poslouchat. Oni jsou prostě šibnutí, to ví každý.

*

38 – Domáci násilí

»Poplach.«

Jako už po nespočtukrát, Sardo si s neustálým údivem připomněl, že vyhlášení rozkazů není nikdy udíleno křikem, dokonce ani zvýšeným tónem hlasu. Lastakarjci buď vyhlášení poplachu považovali za běžnou součást života, anebo nechtěli v lidech fixovat reflex rychlé reakce toliko na řev. Ostatně, stejně nebylo na vybranou - jinou variantu již obětavě vyzkoušel Intan... a koneckonců bylo to jejich zaměstnání.

Tyto myšlenky mu ale nebránily okamžitě konat svou povinnost. Čtyřmi skoky proběhl zeleným východem z galerie a ocitl se ve své soukromé sekci. Jeho skříň už byla doširoka otevřená a jen co sebou hodil na lůžko, už na sebe „oblékal“ BSK.

Ve chvíli kdy proskakoval zelenou plochou východu, programoval už svou externí konfiguraci. Zelená se na druhé straně změnila v červenou, a stále skrz ní přšely další doplňky, koroboti a k BSK přilnuly tři malé kontejnery se symbionty, které si Sardo odvážně vybral ku pomoci.

V ten moment se ocitl v místě akce a před očima mu vykvetly roje značek. Schválně již předpřipravený rozvrh palby trvalo Sardovi další vteřinu a půl. HOZ, držící se svými pohybovými elementy jeho těla, se chvatně roztočila a zaplnila prostor kolem ničivou palbou. Koroboti se okamžitě připojili těžkými rážemi. Byli v boji.

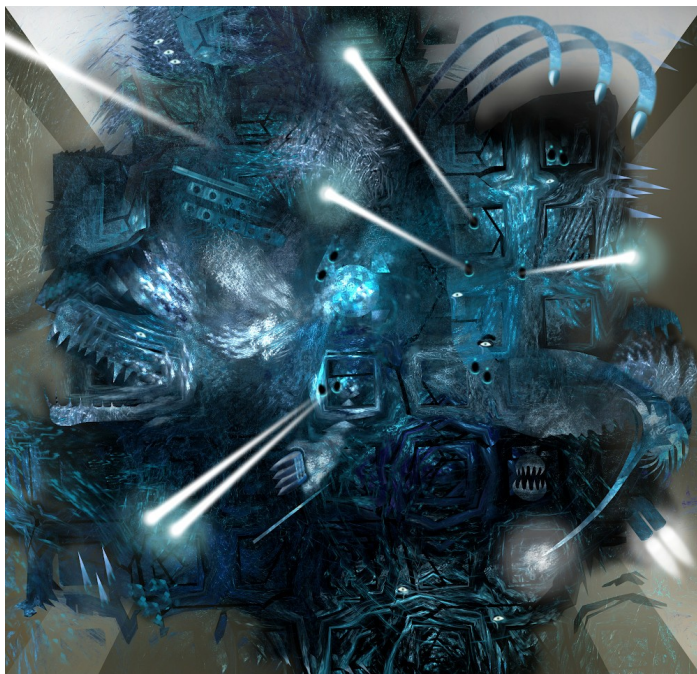
Uprostřed divoké palebné činnosti, manévrování, hodnocení bojiště a porovnávání situace s přijímanými daty si Sardo najednou s plnou vahou uvědomil, že jejich bojištěm je - přímo paluba křižníku. A to, co stálo proti nim, byla noční můra. Okamžitě uvolnil místo svému symbiontovi, a jeho mozek získal náhle jeden rozměr navíc. Zatímco jedna mysl se plně věnovala bojové činnosti, druhá mysl nasávala nové informace a snažila se najít vhodné řešení aktuální situace.

Teleportové vstupy divoce blikaly, jakoby se chtěly vypnout ale něco jim bránilo. A skrz tuto smrtelnou barevnou hudbu se COSI snažilo proniknout do sekce. A snažilo se opravdu usilovně - výsadkáři měli od prvního okamžiku plné ruce práce. Boj, jež se rozhořel uvnitř lodní architektury, byl drsný. Ale neznámý nepřítel narazil v daném místě na tvrdý odpor, představovaný osmičkou výsadkářů.

V jedenácté sekundě dokončily Bethari a Groms evakuaci spřátelených bytostí z napadené sekce s nulovými ztrátami na životech. Skvělá práce! řekla Sardova paralelní mysl. Kamarádky se vzápětí s dobře znatelnou zuřivostí zapojily do probíhající palby. Dáme vetřelcům na frak, pomyslel si Sardo zarytě.

Teprve v dvaadvacáté sekundě boje získal optický obraz protivníka. Jenže ani náhodou nedokázal rozpoznat, co proti sobě mají! Byla to bouře objektů, měnících svůj tvar i kvalitu podle toho co se zrovna hodilo. Bylo jich dost, a byly rychlé, nepříjemně nebezpečné a doprovázené lavinou prapodivných zbraní, zatím nezjistitelného principu.

Nebylo ani trochu jasné, zda jsou nepřátelé vůbec živí - a pokud ano, kde mají životně důležitá centra, mají-li vůbec jaká. Přitom jejich výstroj a výzbroj patřila k velmi účinným. Sardo si připadal jak ve zlém snu: útočníci chaoticky splyvali se svými zbraněmi, přetvářeli se, vznikali a opět se rozdělovali v nezachytitelném tanci smrtícího přívalu. Při vynuceném kontaktu s chutí užívali děsivé čelisti. Jaký masakr by musela jediná takováto „měňavka“ způsobit v boji proti klasické armádě, napadlo Sarda. Tady jich proti sobě měli desítky.

»Plyn.«

Sekci ve vteřině zahalila šedožlutá mlha. No teda, pomyslel si Sardo, když ho BSK informovala myšlenkou „zainc“. Nesmírně agresivní látka kódu zainc patřila k chemickému arzenálu, před kterým by obvyklé klasické destrukční látky vypadaly jen jako neškodné čajičky. Stěny sekce i její vybavení, zasažené plynem, okamžitě zešedly a počaly se rozpadat.

Zainc ničil vše - živé měnil v mrtvé, mrtvé nenasytně rozežíral na inertní molekulární prach. Veden vlastními silokřivkami, bylo vidět že si sám vyhledává další a další cíle. Sardo cítil, jak BSK chvatně regeneruje svrchní vrstvu, jež odumírala a rozpadala se na matný, okem sotva viditelný dým. I když zainc útočil především na nepřítel, tak jen jeho částečně rozptýlený vliv dokázal ohrozit i ochranné prostředky výsadku.

To na tom musíme být asi hodně špatně, řekla si Sardova paralelní mysl, když Sarqaharc sáhl k takovéto brutální zbraní. Ale zjevně to pomohlo - nepřátelská palba prořídla. Družstvo výsadkářů a oddíl korobotů však stačili zasadit jen několik desítek dobrých zásahů, než se invazní vlna opět pustila do boje s plnou silou.

Jsou dobří, řekl si Sardo. Fakt dobří, jako my. Skoro.

Takar byla vyřazena z akce o sedm sekund později. Na jejím místě v sestavě družstva krátce blikl rudý křížek a zůstalo jen prázdné místo. Možná jsou ještě lepší než my, opravil Sardo svou předchozí myšlenku. Pustit zainc na motostřeleckou divizi, během pár minut z ní nezůstane nic kromě závějí prachu. Kdežto nepřítel dokázal během deseti sekund vyvinout protitlak který nás stál jednoho spolubojovníka.

Mozek, koordinující akci výsadkářů, chladně prokalkuloval všechna dostupná data, vybral nové optimum z nespočtu předběžných simulací a pozměnil obsah toku rozkazů. Boj pokračoval v neztenčené intenzitě.

Náhle se výsadkářům za zády otevřelo několik výstupních portálů.

»Maximální rezistence.«

Sardo zatnul celé tělo. Jeho BSK se proměnila v superocelový krunýř. V příštím zlomku sekundy červenými plochami výstupů prolétla série střelhibitých velkorážových projektilů; křížník použil k obraně i své palubní zbraně. Prostor před nimi se proměnil v sžíravě modrobílou ohnivou moře, tlaková vlna a déšť mikrostřepin rozemlely na

nedefinovatelnou drť vše, co se nacházelo v celé sekci.

Sardovi v zorném úhlu vyskočila výstražná červená. Ani BSK v plném nasazení nedokázala bez poškození odolat tak strašlivému vyhlazovacímu impulsu. Ale vzápětí mu jeden korobot bleskem vyměnil téměř prázdné energozdroje za nové a druhý v tu samou chvíli obměnil zásobníky nanomateriálů – všechno naskočilo do zeleného. Tak a teď vpřed!

Ale místo útoku skupina ustupovala. Fatální palba křížníku zničila prakticky celou sekci, která se stala nestabilní. V případě prostorově expandovaných sekcí, jaké používal Sarqaharc, to znamenalo smrtelné nebezpečí pro vše, co se v sekci nacházelo. Výsadkáři, poslušni povelů, bleskově vyklidili pozice. Jen pár nevýrazných výstřelů padlo jejich směrem – nepřítel tentokráte dostal zdrcující zásah. Ale bylo to Pyrrhovo vítězství: sekce byla na pokraji zhroucení.

Pár vteřin klidu, odfrkl Sardo a okamžitě se pustil do optimalizace programů palby HOZ a své smečky korobotů. Klasická palba na nepřítele moc neplatila. Mozek akce však průběžně vyhodnocoval nespočty detailů a hledal variantu munice, která by měla co nejvyšší účinek na cíle. Palba explozivními střelami, trhající prostor stovkami střepin, se zdála nejlepší, kombinovaná s invazivní municí jež do nitra zasažených cílů, pod vrstvu odolávající zaincu, injikovala destruktivní a diverzní nanoboty. Nové módy všichni přijali a zapnuli v několika sekundách. Tak jen dál do nich!

Jenže barevné plochy průchodů, kterými ustoupili, oproti očekávání nepohasly, ale ke všeobecnému úžasu se jimi náhle počaly hrnout nové invazní jednotky ďábelských nepřátel!

Protivník stabilizoval hroučící se sekci a jde po nás dál, uvědomil si Sardo a na okamžik pocítil zcela iracionální obdiv nad možnostmi a úsilím nepřátel. Ale ani to jej nezpomalilo. Aniž se otáčel, vypustil klamný cíl a vyrazil dvěma střelbitými skoky na nové stanoviště, zatímco jeho HOZ ani na okamžik nepřestávala chrlit zkázu kolem sebe. Jednoho korobota přitom poslal do sebevražedného protiútku, ostatní nechal bleskově zamaskovat a stáhl je spolu s sebou. Musíte mít přece nějakou slabinu. Musíte!

»Výměna.«

Dosavadní HOZ, viditelně rozežraná „zaincem“, od něj odskočila a ve stejnou chvíli se na něj skokem přichytila nová plně funkční zbraň. Původní HOZ mezitím aktivovala samozničující mechanismus a počala se rozpadat na roztavené trosky.

Sardo spustil palbu s novou silou a mrkl okem na symbol zdrojů. Samočinný nabíjecí manipulátor již po osmé vyměnil zásobníky, ale i nové jakoby měly někde díru – hladina energie i materiálu kvůli abnormální palbě padala dolů rychleji než kdy viděl. To je ale oheň! pomyslel si udiveně. Nikdy, ani během výcviku nevedl tak masivní a nepřetržitou palbu.

V souladu s okamžitým úkolem se Sardo „zavěsil“ nohama na strop jako netopýr, vteřinu vyčkal zamaskován v nečinnosti načež otevřel plnou palbu včetně korobotů. Značky cílů hořely jak suché křoví pampy v ohnivé smršti.

To je řežba! pomyslel si vztekle. Jen houšť!

Protější stěna oddělení, v němž nyní probíhal boj, zmizela, nahrazena kotlem modrého ohně a lavinou útočníků. V takovém prostředí nebylo místo pro lidský zrak – ale i když detekce pracovala permanentně v přetíženém režimu, stále se nedařilo odhalit pravou podobu nepřítele. Jejich maskovací prostředky byly velmi dokonalé a ze střípků, které detekce dokázala sesbírat během bitevní vřavy, se skládaly nejpodivnější obrazy. Nepřátel připomínali vše možné - či spíše nepřipomínali nic, co by oko dokázalo poznat. A i oni zjevně měnili způsob boje během střetnutí - jejich palba začínala být zdrcující.

Ratatata! Sekční gravitace provedla bleskově několik po sobě jdoucích přepólování. Zatímco výsadkáři se díky tréninku včas dokázali stabilizovat, s řadami nepřátel to divoce zacloumalo. Skupinka bojovníků bez meškání využila zmatku a zaplavila odkryté nepřátelské šiky zdrcující palbou. Ale zbytky nepřátel se téměř vzápětí adaptovaly a obnovily tlak, doplňované novými silami.

Vtom symbol Bethari problkl křížkem a zmizel. Do Kelu! Dostávají nás, blesklo Sardovi hlavou. Kde je kruci robotická pěchota?! To máme za ty líný lemply všechno vyžrat jen my?!

Přeživší koroboti se okamžitě přihlásili pod velení ostatních výsadkářů. Skrz technické výstupy stropu dopadla do oddělení nová formace směrových min, jež vyslaly všeničící uragán ultra-rezistexových vloček proti přívalu útočníků, proměňující je na dř', prach a tmavou mlhu tekutin.

»Ústup.«

Tak tohle nepříjemné slovo slyšel Sardo dnes víckrát než by mu bylo milé, ale nehádal se. Uskočil dozadu, bráníc se dvěma koroboty.

Vzápětí oddělení přehradila nouzová přepážka, jež vylétla ze stěny vpravo, narazila do stěny naproti a než dokázala ozvěna nárazu proletět jejími pláty, přivařila se po celém obvodu, vytvářejíce neprostupnou hradbu.

Hradba však vydržela neprostupná jen tři vteřiny, než se rozlétla ve vraždícím dešti střepů rudě žhoucímho plastokovu. Sardova BSK byla zasažena masivním úlomkem o hmotnosti několika set kilogramů. Dva nejbližší koroboti se sice bleskově vrhli úlomku do cesty ve snaze ochránit svého velitele - a byli rozdrceni, ale úlomek to ani nezpomalilo.

Instinkty BSK převzaly v kritický okamžik nad Sardem vládu – HOZ vypálila samočinně plnou silou a rozštípla úlomek téměř na dva kusy. BSK sama ve zlomku sekundy převedla veškerou dostupnou energii do konzistenčních mechanismů a proměnila se v pancéřový sarkofág. Ve stejný okamžik strašlivý úder přirazil Sarda zády na stěnu. V hlavě mu zatančil rej rudých symbolů, ale v mžiku pohasly. Coby brnění byla BSK prostě nepřekonatelná. Výbuch ještě nedozněl, a kolem výsadekářů prolétlo pět bojových korobotů v sebezničujícím útoku, který vyryl hluboké brázdy do útočící masy, než byli přesilou roztržáni, spáleni a dezintegrovaní.

Uf! Sardo, ač vtělen do mocné BSK, musel vteřinu počkat, než se mu stabilizovalo vnímání. Okolí se mdle rozzářilo rozklepanými značkami. Prohráváme, řekla druhá část Sardovy mysli, chladně a nezúčastněně sledující divoký boj. I odezva jeho BSK byla trhaná a nějaká unavená.

Ale jeho bojové tělo se navzdory výraznému poškození snažilo dál plnit úkoly s maximálním nasazením. Konec samoopravných schopností, všiml si Sardo symbolu, který se mu objevil v mysli. Nanomateriály sice ještě jsou, ale BSK už nemá, čím by je využila.

Schytal jsem moc ran, blesko mu hlavou. Kde je sakra náhradní BSK?! Myslí si snad mozek akce, že tu máme piknik na pláži?!

Než stačil vydat vzteklý dotaz, nejbližší korobot už sám obětavě demontoval vlastní tělo. Elementy, tvořené aktivátory nanomateriálů, se okamžitě integrovaly se Sardovou BSK místo nejvíce poškozených dílů a autoregenerace opět naběhla aspoň do jedenácti procent.

No co je zase, reagoval myšlenkou na novou zprávu.

Víme kdo to je: Kroggova armáda Makrobexriganů, přišla informace. Nepřítel byl právě identifikován, a nebylo to vůbec milé zjištění.

Tagur „Laňka“ Smrtiboh, řečený Krogg, případně Ramos Friore, byl jedinou a neopominutelnou protiváhou v Lastakarijském záměru držet svaz planet pod svým vlivem. Tajemná osoba, podle pověstí sídlící na planetě Anti-Quayru, i ve své osamocenosti disponovala tak obrovským potenciálem, že se našlo mnoho lidí, kteří věřili že jde rovnou o nějakého boha.

Co Sardo dosud slyšel z neoficiálních zpráv, zatím si tyto dvě velmoci nezkřížily cestu. Až teď. Co vede Krogga k útoku na Lastakarijský bitevník? Ať už to je cokoli, ukazuje se jako velmi tvrdý soupeř. Jeho šiky používají účinné maskovací nástroje, skrz které se těžko dají sbírat informace. Jejich variabilita je úchvatná. Jejich palebná síla předhání naší. A urputnost včetně ochoty se obětovat, je stoprocentní.

Víc nebylo třeba říkat. Nepřítel na úrovni, pomyslela si Sardova paralelní mysl. Užij si to.

Symbols před Sardovými očima se náhle rozpadly na vánici jiskřících vloček. Rušení! pochopil okamžitě. Ale než ta myšlenka dozněla, BSK už sama eliminovala vliv signálu, kterým se je nepřítel pokusil dezorientovat. Ochranná clona antihmoty zastavila infiltrační pokus, spálila značnou část nepřátelské fronty a odhalila dva zdroje rušivých pulsů. Ty byly zničeny o půl sekundy nato.

Alkarotarův symbol varovně zablikal. Groms a Malbohán ihned přenesli palbu do příslušného sektoru, aby snížili jeho zatížení, a podařilo se symbol ustálit zpět do zelené. To bylo o fous, řekl si Sardo, který ve stejné době pokrýval úseky obou pomáhajících spolubojovníků.

„Vás pět! Vyřešte to!“ Úžasný příkaz, který vrhl část korobotů do nejvíce ohroženého místa, zbavujíc tak svého velitele velkého dílu starostí. Princip samostatné, variabilně se měnící sítě korobotů a jejího neustále se „přelévajícího“ řídicího uzlu, jež před nedávnem sami vymysleli, zde prokazoval skvělé služby. Sardovy myšlenky znovu zalétly ke kolegům. Ostatní na tom asi nejsou lépe než já. Vážně dočista prohráváme?

Mozek výsadku mezitím povolal další koroboty a ty současné, již různě poškozené a s téměř vyčerpanými zdroji, vyslal do sebevražedných střetů či použil jako klamně cíle, přinejhorším pak coby pasivní ochranné prvky. Znovu se stáhli, zaplavili perimetr anti-hmotnou mlhou a těsně za nimi se oddělení opět přepažilo příčnou nouzovou stěnou.

„Přeprogramování,“ slyšel Sardo informaci. Jedna po druhé se jejich těla postupně vypínala a v intervalu několika sekund měnila kompletně druh svého softwarového vybavení. Protivník se je totiž neustále pokoušel nabourat, a procento indicií, jež získal, už dávalo větší než zanedbatelnou šanci že se mu to povede. Pokud by nad skupinou převzal programovou kontrolu, nejen že by prohráli – stali by se proti své vůli nepřátelskou jednotkou, která by okamžitě začala bojovat proti Lastakarijcům.

Vteřinu poté, co skončilo přeprogramování poslední BSK, se stěna rozlétla na kusy pod palbou nepřítele. Ocitli se poznovu vprostřed ohně. Možná to byl klam, ale Sardovi se zdálo že palba ještě zhoustla.

Pětasedmdesát sekund. Všichni měli měl dojem, že boj trvá už hodiny! Sardo zavadil pohledem o indikátor, ukazující že symbiont typu B, podporující stabilitu jeho organismu, je v usilovné činnosti. Přesto většina jeho BSK signalizovala téměř červený stav. Být člověk, už by dávno umíral, ochromen rozsahem zranění a nezměrnou bolestí.

Jenže BSK bylo skutečné bojové tělo. Nejsem na tom moc dobře, konstatoval Sardo chladnokrevně. Byla to možná až kaciřsky nezúčastněná myšlenka. Patrně mě ten kus přepážky pochroumal víc, než si myslím. No ale funguju a každou vteřinou jsem víc a víc v pořádku.

Palba z naprosto nečekaného úhlu ho doslova přibila ke stropu. Na půldruhé sekundy přišel o zrak a BSK ztvrdla jak betonový monolit - veškerou energii potřebovala k tomu, aby udržela svou integritu a nepřišla o svého majitele. Nejbližší koroboti okamžitě přepnuli do autonomního módu a vrhli se před něj, aby vlastními těly zastavili nebo aspoň oslabili smrtící příval. Jiní naopak samočinně spustili zaostřenou palbu proti aktuálnímu zdroji extrémního ohrožení.

Blik! Sardovo vnímání naskočilo do kalně rudého úsvitu. Viděl, že status BSK během okamžiku spadl na nějakých třináct procent. To byla upřímná pecka. Stačilo málo, a bylo po něm. To už podruhé, uvědomil si. Zdroj ohrožení však již byl zničen protiakcí korobotů a podpůrnou palbou z Malbohánovy pozice. Ale další a další hrozby se dožadovaly jejich pozornosti. Teď vpřed! řekla si paralelní Sardova mysl. Okamžik, kdy si nepřítel myslí, že nás citelně zasáhl, je ideální pro protiútok.

Jenže mozek, koordinující boj skupiny, měl jiný názor.

»Opustit sekci.«

Nestačil ani užasnout. Cože?! Taková taktická chyba?! Jenže v akci se s rozkazy nesmlouvá. Opět vygenerovali své dvojníky a zamaskování se vrhli nazad, aby se odpoutali od běsnící linie zkázy. Vtom zhasla Intanova značka. Žádný křížek. Prostě zmizel.

Všichni už jsou pryč! Poslední porce antihmoty, a Sardo pozadu proskočil průchodem jako poslední. Přímo před ním červená mihotavá plocha výstupu pohasla do solidního pancíře. Teleportový průchod byl deaktivován. Bráněná sekce byla ztracena.

Devadesát sedm sekund.

»Dvanáct sekund klid.«

Vypnout. Relaxovat. Nemyslet. Nebýt. Obnovovat vše, co obnovit jde. A doufat.

Udiveně se rozhlédl. Pořád žádná náhradní BSK?! Co je to za šlendrián?! Jak mám takhle bojovat, když jsem na hadry?!

»Dostupné zdroje jsou dislokované jinde,« objasnil mu situaci neosobní hlas mozku akce. No potěš proton! To znamená, že takhle se nejspíš válčí všude možně!

Zapotácel se, neboť jeho BSK automaticky demontovala nejvíce zasažené části a místo nich implementovala nové, které chvatně přilétaly ze zadu z připravených otevřených zásobníků. To, co z jeho BSK padalo, vyhlíželo znepokojivě. Ano, jsi na hadry, řekla mu nezúčastněně jeho paralelní mysl. Ale to teď neřeš. Zatím jsi pořád funkční a máš své úkoly.

No jasně - jak jinak? odvětil Sardo sám sobě nevzrušenou myšlenkou. A doopravdy tak co cítil.

Další série korobotů se objevila v sekci, kde momentálně stáli. A také dva čerství bojovní mechanici a tři těžcí roboti nesoucí cosi, co Sardo ještě nikdy neviděl. Byly to širokouhlé plazmové chrliče, před několika okamžiky vyrobené palubní technickou laboratoří, která bez prodlev reagovala na všechny požadavky doplňování ale i aktualizace výstroje a výzbroje. Nová zbraň vznikla skutečně přímo v průběhu tohoto střetnutí. Nu, uvidíme jak se osvědčí! Ve skrytu jednoho pancéřovaného minitransportéru se držela dvě opalizující pouzdra - typický znak symbiontů třídy S. Velení se jak vidno pokoušelo zapůsobit na útočníky i cílenou sugescí.

Tři BSK přijaly typické schránky - i někteří z družstva si povolali své symbionty. Také Sardo nechal svého „udržovače“ třídy B vyměnit za

jiného, a okamžitě ucítil příliv nových sil. Pak na okamžik vymazal neustále tančící rej symbolů před očima a podíval se na své společníky. Byli nehybní jako sochy ve snaze využít na maximum kratičký čas, získaný k regeneraci sil. Jejich BSK vypadaly dost zle, i když na nejméně poškozených místech očividně probíhala usilovná rekonstrukce - tak jako u něj.

Ale jeho paralelní mysl mezitím běžela dál. Viděl globální situaci z pohledu bojového centra křižníku. Nepřítel se rozlézal jako žravá nákaza po celé architektuře kosmické lodi, a co bylo horšího, zasažené sekce ihned přetvářel na svou strukturu, jež mu poskytovala podporu v boji. Mají to dokonale naplánované, pomyslel si. Je hotový zázrak, že dokážeme Kroggově armádě vzdorovat! Invazní taktika nepřátel je více než drtivá. Divný pocit, být náhle na prohrávající straně. A málem se tomu usmál.

Ještě čtyři sekundy.

Rychle nahlédl ještě jednou do schématu křižníku. Sarqaharc se nevzdával; rval se jak smrtelně raněný drak. Bojovalo se všude, a Sardo si s určitou dávkou hrdosti všiml, že jejich fronta vykazovala jedny z nejvyšších indexů ohrožení. Přesto nebylo jiné cesty než zasažené sekce odpojit a uniknout se zbytkem lodi mimo dosah. Sardo to řešení viděl jako jediné, a z informací vyčetl, že o něm bojové centrum křižníku už dávno ví! Tak proč sakra nic nedělat?!

Dvanáct... třináct. Stěna proti nim se rozzářila a sublimovala v mračno žhavě zlatých kapek roztaveného materiálu. Nepřítel byl opět zde. Z jejich strany se proti útočící vlně zvedla protuberance palby. Nenasytné jazyky plazmových zbraní se dychtivě zahryzly do nové kořisti, spálily na atomy celou řadu cílů a vzápětí byly odraženy zrcadlovými silovými bariérami, kterými se útočníci zakryli. Odvetná palba dva roboty vzápětí zcela roztrhala, ale aspoň první nápor to rozlámalo. To už byly zbraně výsadku dávno v plné činnosti.

Sardovi spolu s Malbohánem se podařilo nepříteli oplatit to, co zkoušel: infiltrovat do nepřátelské komunikační sítě - zmatek, který vyvolali v koordinaci útoku, však trval jen pár sekund. Makrobexrigané bleskově zjistili průnik a stejně bleskově ho eliminovali. Jsou vážně dobří, ale aspoň jsme jich zas pár poslali ke všem čertům, řekla si Sardova paralelní mysl.

Divoký boj se rozhořel v celém prostoru, nasyceném smrtí a planoucími troskami strojů i těl. Přesto bylo vlastně rozhodnuto. Tohle nemůžeme vyhrát! Tak ať! Ale můžeme ukázat, že se nedáme

lacino! řekl si Sardo. Jenže v tom okamžiku se objevil jiný povel s vyšší prioritou.

»Šest a tři.« To byl Sardo a Groms.

Nový signál je přiměl změnit postavení. Zatímco dva klamné cíle ve tvaru jejich BSK spolu se zbytkem družstva ustupovaly s palbou do nových pozic, Sardo a Groms kolem sebe spatřili tři nové značky, které do družstva rozhodně nepatřily. Alfa, Beta a Gama byli zjevně na Lastakarijské straně fronty. Ve dvou sekundách od nich obdrželi plán nové akce.

Bojové centrum křížníku totiž ani při prohrávající situaci nepřestalo hledat způsob kterak zvrátit nezadržitelnou zkázu, a nyní našlo jedno přiměřeně riskantní řešení a počalo pro něj vytvářet podmínky. Opuštění spoléčnický, opuštění koroboty, opuštění podporou křížníku, chránění toliko tenoučkou bariérou dokonalého maskování, čekali až se útočná vlna přežene kolem nich. Sardo si všiml, že jejich maskování je podpořeno maskovacími generátory tří nových bojovníků. Teď by to chtělo spustit řezbu těm potvorám do zad, pomyslel si, ale symbol „žádná akce“ se neodvážil porušit.

Projekce aktuální trasy se náhle pohnula a Sardo, poslušen pokynu, se pohnul také. Na okamžik přilnuli k neprostupné stěně a když se pevná přepážka zničeho nic na sekundu rozzářila zeleně, proskočili skrz port rovnou do cílové destinace, kde se ve stejný okamžik objevila i skupina jiných korobotů. Všichni nesli jasné stopy krutého boje - nepochybně byli odněkud odvoláni stejně jako oni.

No Leptone! Jak to vypadalo v optickém spektru, Sardo nevěděl, a byl si jist že to ani vědět nechce. V jeho vnímání to vypadalo jako zrůdný trychtýř, vedoucí do singularity, z jehož otevřeného jícnu se valila lavina Makrobexrigských bojových sil. I během svého přemísťování neustále měnili tvar i seskupení, zdálo se že se jakýmsi nepopsatelným způsobem prolínají se svými zbraněmi a podpůrnými objekty. Zaměřovací značky létaly po cílech jak splašené - automatika horečně neustále přehodnocovala zacílení případné palby, aby byla co nejničivější.

S matným úžasem si všiml varovně problikávající značky, kterou doteď nikdy svítit neviděl. V nepřátelském uzlu bylo jasně detekováno ohnisko magie! To mě olemuj, pomyslel si. Válčíme proti kouzelníkům?!

Ale to nebylo důležité. Hlavní bylo, že se ocitli nečekaně blízko místa, jež bylo vstupním bodem nepřítel na palubu Sarqaharcu.

Z jiných stran se k místu nepřátelského vstupu, mezi hořícími či nehybnými ZAZkami, doslova sebevražedně valila lavina spřátelené bojové síly. (Zcela Autonomní Zbraň – spolupracující systém robotické pěchoty, bojující bez dozoru lidského činitele. V tomto střetu však byly mnohé ZAZ infikovány kódem Makrobexriganů a bezpečnostní pojistky je samočinně vypnuly nebo rovnou zničily.)

Robopěchota! S plným nasazením rovnou do chřtánu smrti! Křivdil jsem jim, řekl si Sardo s pocitem obrovského zahanbení, a projela jím vlna děsu při pomýšlení na příšerné ztráty, které tu musely probíhat paralelně s jejich dosavadním bojem v labyrintu sekcí Sarqaharcu. Lidé i stroje byli masivně anihilováni zběsilou palbou nepřítele, který se ze všech sil snažil udržet složitou energetickou stabilitu bodu vstupu. Nejedna přehrazovací palba zničila spolu s Lastakarijskou robopěchotou i čelní obranné jednotky nepřítele! Agresorovi nepochybně stálo za to udržet si vstupní bod funkční doslova za jakoukoli cenu.

Ani Sardova paralelní mysl neměla kapacitu, aby přijala celou šíři té hrůzy která se před ním rozevřela, a ani plný rozsah bojových informací od křížníku. Ale bylo mu rázem jasné, že tahle skrytá diverze pěti výsadkářů přímo ke zdroji nepřátelského odporu, díky odlákání pozornosti obrany do jiných směrů, stojí křížník obrovskou cenu. Nezklamem, pomyslel si zarytě. Za nic na světě!

»Mód palby.« Sardo bleskově přijal a aplikoval sekvence k programování palby, aniž se obtěžoval je verifikovat. Alfa, Beta a Gama zjevně věděli co dělají, a pokud ne, tak už to bylo stejně jedno. Avšak nepřítel byl rovnocenný - jejich přítomnost zůstala utajena jen necelé čtyři vteřiny. Ale přesto byli o ten nepatrný, ale rozhodující okamžiček rychlejší.

Poslední, perfektně načasovaná útočná vlna Lastakarijské robopěchoty vytvořila bez ohledu na své strašlivé ztráty na okamžik v ochranných energetických clonách nepřítele několik trhlin. A právě v ten moment pět zbraňových sestav výsadkářů spustilo chirurgicky přesnou palbu, která proklíčovala labyrintem mezer v neviditelných soustavách nepřátelských silových polí. Synchronizace byla dokonalá - o zlomeček sekundy dříve, než hlídací systémy Makrobexrigského průniku objevily novou hrozbu a zahájily svou defenzivní činnost.

Prostor se proměnil v jádro supernovy. Symbolický trychtýř se v explozi tmy rozlétl na vír multidimenzionálních trosek. Páni, to je síla! šlehlo Sardovi hlavou. Ochranné systémy jeho BSK naběhly do

maxima, přesto cítil žár, vnímal praskání těla pod tou drtivou silou, a indikátor záření i magie se splašeně zatřepal těsně kolem nejvyšší přípustné hranice.

»Opakovat.«

Druhá vlna palby na sto jednadvacet procent kapacity - o čtyři procenta překročené nejzazší maximum přípustného přetížení zbraňových systémů! A tak je to správně, prolétlo Sardovi hlavou. Riziko že nás roztrhá exploze vlastní výzbroje, je nepodstatné. Důležité je zničit, co se zničit má. I my dokážeme plnit úkoly za jakoukoli cenu! A skoro se podivil, že je stále ještě na živu.

Status energetických zásob v Sardově mysli spadl na čtyři procenta. A žádný živý korobot v dosahu. Přesto v rohu zorného pole naskočila značka připojení. Aha, uvědomil si. Energetické zdroje Alfy, Bety a Gamy podporují jeho systémy, i když na tom asi nebyly o nic lépe. Dvě masivní palebné erupce celou pětičlennou skupinu zanechaly prakticky bezbrannou a bezmocnou - ale účinek byl totálně zdrcující.

Sardova HOZ vykazovala půl procenta kapacity. Předchozí útok vyčerpал vše, co vyčerpāt šlo. Instinktivně vypálil poslední dávku do nejbližšího chumlu nepřátelských značek, odpojil HOZ a do zorného pole mu samočinně skočila ZOO - zbraň osobní obrany. Ale poslední palbu před smrtí mu zakázal aktuálně přijatý povel.

»Žádná akce. A pryč!«

Přes nedozírné ztráty a zničení vstupního bodu byla přizpůsobivost nepřítele fascinující. V několika vteřinách přijal optimální opatření; indikátory cílů téměř zalily celé okolí vánicí nespočtu hrozeb - a v tom okamžiku se okolí rozplynulo odchozím teleportem.

»Akce skončena.«

Čas: sto čtyřicet pět sekund.

Stav energie: jedna celá dvě desetiny procenta.

Tak to bylo opravdu vabank. Svět se počal se Sardem nějak podivně kácet. BSK přežívala jen silou vůle, přístupné zůstaly stěžní nejdůležitější funkce udržení integrity a života. Uvědomil si, že i symbionti selhávají. Už toho bylo moc a spojení s nimi naprosto vymizelo. Všiml si, že se k jeho tělu přiblížil osamělý symbiont „B“, ale nedokázal se na rozbité systémy připojit. Jsem dočista na kaši, konstatoval Sardo v duchu. Přesto se donutil znovu rozdvojit mysl a zkontroloval indikované kritické body na palubě.

»Akce skončena,« zopakoval hlas. Mozek akce si pochopitelně všiml Sardova počínání a opakovaně ho upozornil, že nemá hýřit zbytečnou aktivitou, ale prostě jen poslechnout rozkaz. Je to fakt, pomyslel si Sardo. Uvolnil soustředění. ZOO se samočinně vrátila na své dokovací místo na BSK, a... vypnul se.

Teprve teď si připustil veškeré vyčerpání. Symbionti, kteří ho dosud provázeli, odpadli na podlahu jako kusy mrtvé tkáně. Náhle se cítil jako zavalený lavinou, rozmačkaný, rozklepaný a spolu s tím si uvědomil i bolest.

Cože?!

Groms netušila, že by BSK uměla plakat. Sardo netušil, že by BSK dovedla bolet. Vždyť přece nemá receptory bolesti!

Ale sakra, dovedla to!

Nebolelo ho jen něco - prostě bolel celý. Úplně! Zbytečkem sebeovládání si navoil záchranný mód, a místo úlevy se zděsil do hloubi duše, protože bolest ustoupila jen trošku a velmi neochotně.

»Tím způsobem vnímáš stav své entity,« objasnil mu hlas. »Skutečně bolíš ty sám. Je to důsledek přetížení z boje. Když tě uspím, budeš bolet i ve snu. Zkus tu utkvělou iluzi ignorovat.«

»Nemůžeš to udělat za mě?!« reagoval zdrceně.

»Mohu. Chceš skutečně na nezbytnou dobu zbavit sebe sama? Bez záruky,« tázal se nevzrušeně hlas, a před očima se mu mlhavě konkretizovala notorická volba Ano - Ne - Nejsem si jist.

»Ne, to vážně nechci,« zalekl se posledních dvou slov.

»V pořádku.« Volba vymizela a hlas zmlkl.

Raději se donutil myslet na kamarádku. »Žiješ, Trojko?«

BSK, hostící v sobě Groms, vypadala jako by ji právě vytáhli z kremační pece v půli procesu. Teď nepatrně pohnula příšerně spálenou paží. »Tančím s písní naitech, láska... A ty?« slyšel bolavou myšlenku.

»V životě mi nebylo líp,« konkretizoval odpověď a celý svět zmizel v tsunami bolesti. Ne, ne, ne! Nemyslet, nevnímat, nebyť!

Pak si uvědomil, že to na co bezmyšlenkovitě třeští oči, je jeho nová HOZ. A trvalo několik dalších dlouhých sekund, než pochopil že se zbraň hlásí do manuální služby. BSK byla tak nefunkční, že už nedokázala zbrani poskytnout potřebnou součinnost.

Jasně, řekl si bolavě, a s pocitem, že třímá doruda rozžhavené

tunové závaží, uchopil HOZku do rukou. Vnímal tu informaci jak v transu. Přece nemůžu být v tak děsném pekle, tepalo mu zoufale v hlavě.

Další tři symboly, které se rozklepaně objevily před očima, ho trochu vytrhly z předsmrtné letargie. Zbytek družstva se také dostavil do bezpečné zóny, uvědomil si ztěžka.

Kde to vlastně jsme?

Teprve po chvíli tvary okolí vyvolaly adekvátní odpověď v jeho paměti. Ta mlha venku není v mé mysli, uvědomil si pomalu. Ano, ovšem. Dekontaminační proces. Zavřel oči a nechal se aspoň na okamžik unášet vlnami neutralizačního média. Dokonce se zapotácel, ale BSK z posledních sil převzala iniciativu a stabilizovala se. Teprve poté pochopil, že do něj ramenem přátelsky strčila Groms. »Půjdemě už?« slyšel nezřetelně její myšlenku v rachotu příboje, který mu hučel v hlavě.

Jak - už? Donutil se očima najít časomíru. Čtrnáct minut? Vypnul jsem se na čtvrt hodiny?!

Vydal povel a BSK vykročila k zelené ploše. Svět se prolнул a Sardo instinktivně vyvolal mód palby proti záplavě nových cílů.

»Stop,« zarazil ho vlídný hlas mozku operace.

Ach ne, uvědomil si vzápětí, tohle nejsou nepřátelé...

Nacházeli se v palubním odpočinkovém komplexu, který byl aktuálně přeměněn na obrovský lazaret. Nepravidelně vznikajícími teleportovými výstupy sem proudili nejrůznější účastníci bitvy, byli značkováni levitujícími barevnými bójkami a zdánlivě chaoticky ukládáni na každé volné místo. Mezi nimi však nesmírně cílevědomě kmitala armáda mechanolékařů a nejrůznějších podpůrných zařízení.

Aha. Nejen že náhradní těla došla, ale lékařské sekce jsou přeplněné. Nebo... zničené, uvědomil si Sardo. O každou sebeprostší myšlenku musel bojovat. Hlava vypovídala službu.

„Tak co, vy dezertéři?“ slyšel Malbohánův smích. I k jejich BSK se okamžitě přiblížily definiční automaty a označovaly je malými, ale dobře viditelnými žlutými zářícími objekty.

„Už jsme se moc nudili, tak jsme vzali vaše kamarády na malou odpočinkovou párty,“ zasáhla Beta, stojící poblíž. Tři bójky náhle přehodily barvu na červenou, a dva ošetřující komplexy poblíž prudce změnilly trasu směrem k nim.

»Dík,« pomyslel si Sardo, když se k jeho BSK připojil nesčetnými chapadly ověšený mechanolékař. Nepřipadám si sice tak strašně moc špatně, jako například vypadají některé jiné bytosti které vidím ve svém okolí, táhlo mu malátně hlavou. A ta hloupá červená značka na mě kotví určitě jen omylem. Jenže je mi jasné že bude potřeba abych byl co nejdříve opět funkční, řekl si. A já budu. Sakra, budu! Čili pozornost mechanolékaře není samoučelná.

Bolest konečně ustoupila a Sardovy myšlenky se zaostřily. Sice při tom v hloubi těla něco divně praskalo a žbluňkalo, ale to nebylo podstatné. Nemusel stát - BSK ho držela sama.

„Zbyde z tebe vůbec aspoň něco?“ řekla kriticky Riinda. „Mám dojem že tě ta doktorozrůda chce spíš vyrabovat na náhradní díly.“

»Zbyde jen to nejlepší,« odvětil Sardo kousavou myšlenkou. Neuváženě střelil očima dolů, kde na něm pracoval mechanolékař, a pak velmi litoval toho co udělal. Nikoho příliš neuklidní když vidí jak s ním nějaký kus biomechanické protoplazmy zachází jak s tělem na pitevně. Tím spíš, že na chvíli musel přiskočit na pomoc i další mechanolékař. Nitrem se mu plazily podivné praménky ledové nebo horké hmoty, něco uvnitř něj se prapodivně hýbalo a převracelo způsobem, který nikdy při výcviku nezažil. Ignoroval to ze všech sil. Však to zvládnou, ujišťoval sám sebe v duchu.

Později se mu Groms svěřila, že tahle operace ve stoje, která byla spíš masivní biorekonstrukcí, byl asi nejhorší pohled z celé akce. „Tvoje béeskáčko bylo vykuchané jak když otevřeš konzervu sardinek a praštíš s ní o zeď,“ vyjádřila se neochotně. Mechanolékaři věnovali souběžně pozornost i ostatním přítomným členům družstva. Naštěstí nemusela být tak intenzivní jako u Sarda.

Snažil se nevnímat různé trnutí, křupání a trhání v BSK, a zaměřil pohled do okolí. První velké plus bylo, že nezahlédl ani jednu značku nějaké hrozby. Druhé plus byla informace o křižníku. Sarqaharc volně letěl prostorem, čtrnáct světelných let daleko od místa střetu. Sice nebyl v moc dobrém stavu, ale fungoval a obnovoval se. Jak odečtli z infocentra, provázely ho tři Lastakarijské lodě výrazně vyšší bojové třídy. Celý incident se tím dal považovat za ukončený.

Tím ale byly plusy vyčerpány.

»Co 5, 7, 8?«

„Osmička zanikla,“ řekl zčista jasna jeden mladý důstojník, koordinující ukládání příchozích a práci na nich. Ty umíš číst myšlenky na

naší frekvenci? podivil se v duchu Sardo, ale vzápětí si všiml síťového identifikátoru: důstojník byl jednou z částí velitele Ankčeta. A teprve poté ho zpráva zasáhla celou svou vahou.

„Pětka bude v pořádku, sedmička též. Přesto se ztrátám nepodařilo vyhnout,“ pokračovalo mezitím jedno z těl velitele křížníku, přičemž ani na okamžik nepřestalo oběma rukama koordinovat na virtuálních panelech kolem sebe činnost v improvizovaném shromaždišti.

„Nebezpečí invaze již nehrozí. Ale protože jsme se v průběhu konfrontace setkali s omylem palubní predikce, je vaše akceschopnost vysoko na žebříčku priorit. Nemůžeme si dovolit zůstat bez aktivní obrany a dostupné spřátelené lodě už poslaly vše, co mohly.“

„Jasně,“ řekl Sardo. Škubání a jiné podivné pocity v těle již téměř ustaly. Riskoval nový pohled. BSK už se zvolna zavírala. Obratná chapadla mechanolékaře zacelovala poslední viditelné jizvy. Podlaha kolem něj byla brutálně zacákána a poseta různými lékařskými pomůckami, podivnými nástroji a kusy všelijaké syntetické i biologické tkáně.

Mechanolékař ho s bleskovou zručností označkoval několika mikročipy a bez sebemenšího otálení střelhibitě odletěl k dalšímu pacientovi. Jako stříbrné šipky za ním svištěl roj malých podpůrných robotů, kteří mu neustále doplňovali nástroje a materiály potřebné k těmto „letným“ operacím.

Důstojník se krátce ohlédl. „Vedli jste si plně uspokojivě. Můžete jít.“ Tím pro velitele přestali existovat. Měl dost svých jiných starostí.

*

39 - Sanatorium

Pomalou přešli k nejbližšímu zelenému východu. Sardo byl v duchu rád, že BSK pochoduje víceméně místo něj. Zmíněný východ byl prázdný, zatímco červené příchozí neustále vyvrhovaly další a další zraněné bytosti do tohoto obrovského operačního sálu. Prošli zelenou plochou přímo do své-

To není naše sekce, uvědomil si Sardo. Tahle prostora se ani nedala nazvat ubytovnou. Byla mnohem menší, bez dělení na soukromé části, ani neoplývala luxusem. Kolem byly holé šedé stěny z neurčitého materiálu, pokryté cákanci armádní psychoaktivně posilující textury. Žádný nábytek, žádné okno, jen deset prostých regeneračních křesel a čtyři typizované hygienické sekce po straně. Na zemi se krčila hromádka potravin a pár lahví.

Děkujeme! hlásal velkými písmeny vyvedený prostý nápis vpravo, který musel někdo napsat těsně před nimi, protože barva ještě ani nezaschla. A pro výsadkáře toto prosté, ale z nejhlubší vděčnosti jdoucí slovo znamenalo tisíckrát víc, než všechny medaile a vyznamenání světa.

„To je jen dočasné,“ řekl Beta. „Křížník zatím nemá energii aby vám poskytl něco lepšího. Ani obvyklá odpočinková těla.“

Pokynul, a uložili se do křesel. Ta po usednutí aktivovala své regenerační aparáty. Připojily se na ně desítky sond a senzorů, které pokračovaly v obnově všeho, co mechanolékaři v hlavním shromaždišti již nepovažovali za podstatné pro udržení života. A bylo toho požehnaně. Zničené díly a části BSK se samočinně odpojily, byly odtahovány malými robotickými pavouky, a nahrazovány novými segmenty, které bezchybně „vrůstaly“ do jejich bojových těl. Přesto byl celý postup nezvykle pomalý. Zdroje, poskytující materiální podporu, nejspíš byly stále vytížené na maximum - obnovovat jistě potřeboval kdekdo a kdeco.

„Řekneme vám, co se stalo,“ učinil Alfa lehké gesto rukou. „Určitě si později vyvoláte informace ze sítě, ale my víme věci, které síť neobsahuje...“

„-anebo nemá oprávnění vám je sdělit,“ dodal Beta.

Výsadkáři mlčeli. Co také říci.

„Krogg dosud udržoval s Lastakarijskem mlčenlivě neutrální politiku. Jenže došlo k něčemu nemilému. Náš úspěšný zásah na

Ktutru z nějakého důvodu považoval za průlom do svých záměrů. Napadení Sarqaharcu byla jeho odpověď.

Makrobexrgané jsou síla, napůl pocházející zpod Hladiny,“ pravil Alfa. „Nemusíte vědět co jsou zač. On to ve skutečnosti neví nikdo. A nikdo jim ještě nedokázal vzdorovat.“

„Krogg prostě otevřel prostup do... řekněme, jiného světa. Důsledek jste již viděli v přímém přenosu,“ pokračoval Beta. „Střetnutí bylo v podstatě od počátku prohrané. To jsi, Sardo, sám poznal. Přesto byly tři důvody, proč bojové centrum křížníku boj neukončilo.“

„Tak ty by mě vážně zajímaly,“ reagoval oslovený.

„První důvod,“ převzala řeč Gama. „velení stále vidělo určitou šanci, že se podaří situaci zvrátit – s přijatelnou mírou rizika. Mělo tedy smysl klást odpor a setrvávat v boji.“

„Hm!“ řekl Alkarotar skepticky.

„Druhý důvod, možná důležitější,“ pokračovala Gama. „Křížník za cenu obětí a ztrát shromažďoval v krutém boji cenné informace o Kroggově armádě. I když hrozila zkáza, všechna získaná data mají nyní nesmírnou cenu přežití v případném dalším střetu.“

To bylo tak logické, až to bylo zruďné. Přesně jak to řekl Alfa, pomyslel si Sardo: jsme nárazník. Sloužíme k tomu, abychom v případě potřeby zemřeli a dali tím Lastakarijcům možnost nasbírat poznatky, díky kterým by mohli v druhém, nebo třeba třetím kole zvítězit. Možná pod vlivem té představy se mu udělalo zle. U BSK nešlo o žaludeční nevolnost, ale svět kolem počal šednout a znepokojivě ztrácet kontakt s jeho myslí. No no, pomyslel si, snad se nehodlám složit?! Pokusil se obnovit konektivitu s BSK, ale mrazivý útlum neustupoval. Hroutil se nějak divně sám do sebe.

„Pouhopouhá chladná kalkulace,“ zašeptala Bethari. „Řešení s výhodnějším indexem...“

„A třetí hledisko,“ řekl Beta. „Dlouho si nikdo nebyl jist, jak dalece dokáže Kroggova armáda infiltrovat své protivníky. Tři bitevníky, které posléze převzaly závěr boje, se právě z toho důvody držely do jisté míry stranou. Byli jsme v tom sami. A bylo to správné.“

„Správné? Spojenci si obvykle pomáhají,“ řekla Riinda mírně vyčítavě.

„Jsou bytosti, které vás už jen tím, že se s nimi setkáte, mohou změnit v nepřítel Lastakarijského impéria,“ řekla Gama. „Například právě Makrobexrgané. Metody jejich infiltrace dalece přesahují naši

představivost. O čemž se, ke své smůle, přesvědčila robopěchota. Krutá lekce... ale velmi poučná.“

Výsadcáři ohromeně mlčeli. Opravdu netušili, jak hrozného protivníka měli před sebou.

„Myslíte si, že to bylo snadné?“ řekl Alfa tiše. „Ty tři další bitevníky nám posílaly své oddíly na pomoc. Nejen syntetické... Nebýt toho, už dávno by Sarqaharc neexistoval. Jsme první na světě, kdo dokázal přežít útok Kroggových sil. A nejen to: bojové centrum křížníku muselo neustále posuzovat, zda získané informace vyváží utrpěné ztráty. Ale postup stejně musí schvalovat velitel Sbarmišk. Nechtěl bych být na jeho místě. Je snadné obětovat sebe; nesnadné je však obětovat jiné.“

Z červeného východu se náhle vynořil osamělý mechanolékař se svým doprovodným rojem stříbřitých pomocníků. Chvatně přilevitoval k Sardovi, přiložil na něj svá chapadla a chvíli něco dělal. Ostatní mlčky přihlíželi. Blyštivý roj neklidně poletoval kolem, a dle potřeby posluhoval veliteli lékařského zásahu.

„Au,“ řekl mimoděk Sardo, když v jeho mysli cosi krátce bodlo. Pak ale úlevně kývl hlavou – rázem se cítil výrazně lépe. Chapadla se nevzrušeně stáhla, zručně zacelila malou ranku a prapodivný výtvar i se svým doprovodem mlčky odletěl zeleným východem. »Něco bylo potřeba maličko doladit,« přijal Sardo informaci z palubní sítě.

„Váš společník Osmička... Intan,“ ujal se opět slova Beta, „byl zakalkulován do ztrát. Dostal se do bližšího kontaktu s nepřítelem, než bylo přípustné. Jistě víte, že Lastakarjici nenechávají raněné ani zajatce. Jenže ve strategicko-taktické hře, jež probíhala, nastala situace, kdy bylo nutno předhodit nepříteli nějakou oběť. V daný okamžik to bylo optimální řešení. Nevydali jsme ho živého; BSK zastavila život, degradovala sama sebe a byl záměrně ponechán coby klamná informace ve prospěch nepřítele.“

Nejen Groms se otřásla. Od počátku věděli, že jsou v podstatě „spotřební zboží“, ale náhlý dotek surové reality jí zaskočil. „Jste vy vůbec lidi?“ řekla tiše.

„Ne. My jsme Lastakarjici.“ Gama to řekla bez nejmenší stopy nadřazenosti v hlase.

„Ovšem... privilegovaná rasa,“ ušklíbl se Alkarotar jedovatě.

„Naše postavení je takové jaké je, protože řešíme úkoly které dostáváme, Dvojko,“ řekl Alfa. „Tak jako vy. Nebylo to vaše svobodné

rozhodnutí se přidat k Lastakarijskému, i s vědomím že vás to může stát život? Skoro bych řekl že ano. Dostáváte vše, čeho třeba, a ještě mnoho navíc. Neptáte se, kde to bereme. Výměnou za to si my bereme od vás to co je třeba. Také bez ptání.“

„Oběť nebolí, když není osobní...“ zamračila se Riinda. Sardo ztěžka vzdychl, protože si vzpomněl na obraz robopěchoty, bez jakéhokoli zaváhání se řítící vstříc jisté smrti. Neměl ale sílu něco říkat.

„Pokud jste si všimli, byli jsme v tom s vámi,“ řekl Beta beze stopy podráždění. „Nezkoušejte tvrdit, že se vyhýbáme boji. Předtím každý z nás vedl nějakou jinou bojovou linii Sarqaharcu. Sám. Vy jste mohli aspoň bojovat společně. A pokud se nemýlím, diverzní skupinu tvořili tři Lastakarijci a dva výsadkáři.“

„Jakou jsme měli doopravdy šanci?“ vmánil se Sardo.

„Půl na půl. V dané chvíli nedokázalo ani bojové centrum s jistotou spočítat, zda se indexy převáží v náš prospěch či naopak. Prostě to ale bylo optimální řešení.“

„Byl jsem dost na maděru,“ vzdychl. „Vážně jsem mohl být užitečný v takové akci?“

Alfa lehce kývl. „Za prvé: vaši frontu museli držet ti, kteří na tom byli lépe. Tys mezi ně nepatřil. A za druhé: ne že bychom vás dva tak moc potřebovali v útoku, ale zvýšením našeho počtu jsme snížili zátěž hrozící v protiútku nám. Také už jsme toho měli v tu chvíli až nad hlavu.“

Být o třicet sedm setin sekundy pomalejší, nebo nevyjít načasování, neseděli bychom tu, a neodpovídali na vaše mírně dětinské námitky.“

„Jaké vlastně bylo naše skóre?“ zajímalo Alkarotara. „Osobně jsem měl potvrzeno dvě stě šedesát zásahů...“

„Skoro dva tisíce objektů a víc jak sto devadesát tun celkové hmotnosti. Samozřejmě počítám jen akční skóre. Spolu s diverzí spojenou se zničením výstupního bodu by to bylo řádově víc. Ale nech si někdy říci skóre robopěchoty. Nejen umírali, ale taky zabíjeli,“ řekl Beta.

„Byla to pro Krogga aspoň citelná lekce?“ tázala se Groms.

Alfa potřásl hlavou. „Pro něj? Ani náhodou, to pro nás! Nejsme vítězi. Stěží jsme přežili. Krogg se nezapojoval osobně, jen na nás poslal své šiky. A když jsme zavřeli singularitu, neotevřel si další. Dokonce,

i když invazní tunel vykazoval silnou hladinu magie, Makrobexrigané ji v boji nepoužívali.“

„Proč...?“

„Krogg možná nechtěl, abychom si bojem proti ní vytvořili základy odolnosti... Anebo by to pak bylo moc rychlé vítězství. Přesně v jeho stylu.“

„On je ještě horší?“ vzdychla nevěřičně Takar.

„Rozhodně ano. On nebojuje – prostě kráčí a vítězí. Nemusí svět kolem sebe přemáhat silou, protože on ho ovládá a řídí na úrovni, kterou si i my stěží dovedeme představit. S někým takovým se těžko dohaduje. Takže boj, který proběhl, naše velení chápe jako způsob upozornění. On nechtěl Lastakarijce zničit. Jen chtěl, aby nás to zabolelo jako varování, že nemáme příště strkat nos do toho do čeho nám nic není...“

„A jak... to poznáte?“ namítl unaveně Sardo.

Beta pokrčil rameny. „Připouštím, že obtížně. On o svých plánech nikomu neříká...“

„Každopádně,“ pousmála se teskně Gama, „jsme naživu a můžeme říci: nesmírně poučná silová konfrontace! A my nepromarníme ani atom zkušeností, které jsme tak draze získali. To dlužíme všem, kteří tu teď nemohou sedět s námi...“

Jakoby se domluvili, Lastakarijci úplně nastejno vstali.

„Rádi jsme s vámi spolupracovali,“ řekla Gama. Vzduch se zavlnil a místo tří bytostí jiné rasy zbylo jen prázdno. Ve skupince vládlo dlouho zaražené ticho. Všichni měli nad čím přemýšlet.

Alkarotar unaveně natáhl ruku, a uchopil láhev Nezeboranu.

„Na Intana...!“ řekl trochu chraptivě. „Na to, že zas musel bejt z nás první...!“

*

40 - Rekonstrukce

I když byl pokus o obsazení křižníku zlikvidován, krize v nitru Sarqaharcu nekončila. Stále ještě nebylo plně zjištěno, kam všude dokázal nepřítel během boje skrytě proniknout, a tak kromě neustálé obnovy zničených či poškozených sekcí probíhala masivní verifikační operace.

Provizorní výsadbářská ubytovna se zřejmě nacházela v zóně s jiným tokem času. Po šesti hodinách revitalizace se uvnitř nečekaně objevil opět jeden mechanolékař. Třem z výsadbářů ještě jednou zanořil svá chapadla do BSK, načež všichni dostali zelenou. Když se teleportovým východem vrátili k plnění dalších úkolů, zjistili že v globální časomíře křižníku uplynulo jen několik minut.

„Udělal jsem pro vás maximum, co šlo,“ řekla křehká stewardka, jež na okamžik zastavila ve svém letu kolem nich. Její virtuální identifikátor jí ale prozradil. „Vítejte zpět do procesu.“ Přidala na výkonu gravitačního transportéru a střelhbítě zmizela v propletení rozřadovací sekce.

Sardo vzdychl, a nemohlo za to jen duševní vyčerpání, jež ho neustále drtilo. I tahle éterická bytost bylo jedno z mnoha těl velitele Ankčeta. Není nakonec celá posádka Sarqaharcu jen jedna multicorpální bytost? Ale to se už bez odkladu věnoval plnění úkolů, jejichž seznam se mu objevoval před očima.

Družstvo čekala velmi prostá činnost: hlídání v rizikových místech. Na bezpečnost procesu rekonstrukce sice dohlíželo množství bojových korobotů a zvolna se již konsolidující palubní ochranka, ale velitel chtěl mít na určitých místech i výsadbáře.

Obnova probíhala nesmírně pečlivě, ale i nelítostně. Pokud verifikační inspektoři nedokázali vydat pro lodní segment status „stopro“ - tedy nade vší pochybnost čistý - celý úsek byl odpojen a anihilován. Sardo, jak bylo již zvykem ve dvojici s Groms, pochopil jejich úkol poměrně záhy. Některé segmenty totiž obsahovaly dosud známky života, ať už biologického či syntetického...

Izolované bytosti si byly dobře vědomy svého postavení, a pokud verdikt vypadal nepříznivě, pokoušely se někdy svůj osud zvrátit všemi dosažitelnými prostředky. Rekonstrukční roboti tak občas vypovídali poslušnost, protože se uvězněným bytostem podařilo získat nad nimi dočasný vliv. Pak museli zasahovat výsadbáři, kterým symbionti propůjčili nejvyšší dosažitelnou úroveň znalostí

a schopností jak tyto diverzní pokusy překazit.

„Jsme špičkově vyškolená popravčí četa,“ shrnula to nesmírně hořce Groms. „Jen úpěnlivě doufám, že inspektoři vědí, co dělají. Dovedu si moc dobře představit co nám asi přejí ti, kteří zůstávají v segmentech určených k likvidaci.“

„Stejnou prověrkou, možná ještě přísnější, jsme určitě prošli i my. Nemít stopro, velitel by nám nikdy nesvěřil dozor nad Sarqaharcem, a v segmentu určeném k likvidaci bychom se ocitli my. Krom toho: těžko říci, nakolik jsou lidé uvnitř těch sekcí, doopravdy ještě lidmi...“ snažil se jí povzbudit Sardo. A kdo ví, proč byli Alfa, Beta i Gama tak sdílní, prolétlo mu hlavou. Možná proto, že během hovoru prováděli naši inspekci...

Činnost, kterou vykonávali, nebyla nijak riziková, zato si vybírala daň na psychice. Pocit, že se spolupodílí na vraždění spřátelených bytostí, jež měly prostě jen tu smůlu že byly ve špatný čas na špatném místě, je drásal víc a víc s každým dalším odepsaným segmentem, v jehož nitru zůstal někdo naživu.

Sardo naprosto bleskově a mechanicky odstřeloval operační jednotky, které ke své záchraně marně vysílaly bytosti uzavřené v odsouzených sekcích, napojoval se na informační okruhy a likvidoval pokusy o úniky a blokády, a... bál se v myšlenkách podívat sám sobě do očí. Nic neříkal, neváhal, pracoval zcela přesně a dokonale - přesto někde hluboko, nesmírně hluboko v duši, řval neskonalou hrůzou z toho, co provádí.

Likvidace, nebo jinými slovy očista od nevyhovujících sekcí včetně jejich případných nešťastných obyvatel, trvala téměř devatenáct hodin. Nakonec otupěli; nervová zátěž byla příliš vysoká. Sardo si všiml, že reaguje jako stroj. Pokud zpočátku cítil drásavou spoluvinu za něco, zač vlastně nemohl, nyní byl prázdný.

Bez záchvěvu pocitu sledoval vysvobozující zelený údaj na odpojované sekci a stejně tak bez jakéhokoli pocitu zasahoval, pokud se operace někde zadržela. Odsouzené sekce se s bezzvučnými záblesky tmy zhmotňovaly v tomto časoprostoru a vlečeny popravčími remorkéry, nezadržitelně odplouvaly stranou, kde probíhal anihilační proces. Sarqaharc nelítostně ořezával své vlastní tělo. Strašlivá automutilace jakoby nebrala konce.

Nakonec se u nich opět objevila stewardka, o níž už věděli, kdo doopravdy je. V její krásné tváři vyrylo vyčerpání temné vrásky.

Okamžik spolu s nimi mlčky hleděla na zavírání posledních teleportových bran. Co v tuto chvíli na Sarqaharcu zbylo, neslo již výlučně status „stopro“. Obnova mohla postoupit do další fáze.

„Nemyslete si, že to někoho bavilo,“ řekla tiše. Levitovala v lehoučkém jasu mezi dvěma drsnými výsádkářskými siluetami, tvoříc s jejich vražedně temnou aureolou prapodivně kontrastní soulad. „Pokaždé jsme udělali vše co šlo, abychom segmenty i ty, kteří v nich zůstali zasaženi, dostali v pořádku zpět na naši stranu. Možná nevíte, že se do mnoha zasažených sekcí teleportovali nejen symbionti, ale i členové biotechnických záchranných týmů, aby pomohli přežít těm uvnitř a zachránit je. Někteří z povinnosti, mnozí naopak dobrovolně. A dělali to, ačkoli dobře věděli že pokud sekce nedostane stopro, tak budou zlikvidováni i s těmi, kterým přišli pomoci... Žel, někdy to tak dopadlo. Víím, jak se cítíte, leč nebylo jiné cesty.“

„Věříme ti, veliteli Ankčete,“ řekl bezbarvě Sardo.

„Já zase věřím vám,“ opáčila stewardka. „A tak to prostě musí být.“ Pak se její rty maličko, nesmírně bolestně usmály. „Děkuji za precizní práci. Můžete jít.“

Mlčky se odebrali do vyhrazené sekce. Našli tam Alkarotara. Seděl podivně pohozen u stěny a kolem něj se válely čtyři prázdné láhve coby znamení, jak se pokoušel řešit stejný problém jako oni.

Sardo vyňal z připravené schránky symbionta S, a podal ho kamarádce. Druhého si posadil na rameno sám. Svět se rázem projasnil. Jsme očistný agens, zbavující tělo jeho nakažených částí, pomyslel si. Takový je běh života. Nejen že se mu nebývale ulevilo, ale pocítil dokonce i hrdost nad tím, že vydržel a ještě mohl být užitečný jako ochránce těch, kteří přežili.

Uvědomoval si sice, že to je důsledek práce psychického symbionta, a chmury se později zase vrátí, ale pomohlo to.

„Všechny zasažené sekce nezničili,“ prohlásil Malbohán, který se dostavil o chvílku později. „Viděl jsem, že na některé dávali teleportové generátory.“

Vyměnili si dlouhé pohledy. Lastakarijci patrně potřebovali i živé vzorky.

Bethari, mlčky stojící bokem, náhle svésila hlavu a padla jako podřatý strom přímo obličejem na zem. Všichni kolem si okamžitě vyvolali její status, ale kamarádka se jen vypnula. Pád, který by

běžnému smrtelníkovi rozlomil lebku, její BSK ani nepocítila.

„Udělala si pohodlí,“ pousmál se Sardo matně. „Příklad, hodný následování.“ Jenže si všiml, jak na něj Groms nepatrně mrkla, a chvíli se zdržel.

„Tys sledoval infosféru paralelní mysli, ne?“ řekla tiše, a když přikývl, pokračovala: „Kolik výsadkových skupin bylo na křižníku?“

Sardo zavzpomínal. „Jen my. Vlastně a Lastakarijci.“

Řekla: „Jak je možné, že nárazníkový křižník má jen kompletně nové družstvo zelenáčů? Kde jsou nějakí staří zkušení výsadkáři?“

Pokrčil rameny: „Třeba nejsou...“

Udělala divný obličej. „Hm?“

Ale Sardo neměl sílu se tou otázkou zabývat. Jen mávl rukou a „vypnul“ se stejně jako předtím Bethari. Probrali se až po devíti hodinách, poslední Alkarotar dokonce po deseti a půl hodině.

Ani po probuzení se nálada nezlepšila.

„Pořád se cítím, jako bych měl mozek na milion střepů,“ přibelhal se Sardo k ostatním. Stejně jako všichni sebou chvílemi cukal, jak uvnitř BSK dosud horečně pracovali revitalizační nanoboti. Mělo to za důsledek nečekané impulsy, které jejich mysli vnímaly jako krátká bodnutí. Nic extra milého.

Dnes nejedli; místo toho na sebe mlčky napojili infúze. Byla to dlouhá procedura – BSK spotřebovaly během spánku pro regeneraci obrovské množství energie a látek, které potřebovaly doplnit. Zatím sledovali přehled zpráv z křižníku.

„Čumte,“ ukázala Bethari náhle. „Asi to bylo hodně drsné. Ankčet přišel při pokusech o záchranu sekcí o tři svá těla...“

Čas, který jim byl vyměřen na to aby se sebrali, byl přesně dostačující. Jako vždy, někdo jiný věděl lépe než oni, zda už jdou schopni další činnosti. Když se objevili v bázovém prostoru Sarqaharcu, zjistili že v palubním čase mezitím uběhlo teprve osmačtyřicet minut. Sardo jen tiše vzdychl. Nad Lastakarijskými kouzly s časem a prostorem se nedalo příliš přemýšlet.

Byl odhodlán znovu naskočit na divoký dračí hřbet výsadkářské profese, ale požadavek, který po nich velitel vynesl, byla jen běžná strážní činnost v různých termínech a místech. Tentokrát to však byly nudně rutinní služby, které by za ně zvládla i prázdná BSK, opřená někde v rohu. Avšak s velitelským rozpisem se nediskutovalo,

takže další tři dny strávili coby ozdoba na různých místech obnovujícího se křižníku. Během té doby se již podařilo plně zprovoznit biologickou sekci, takže konečně dostali možnost vyměnit si své BSK. Kromě Sarda to ale nikdo nevyužil – nanoboti je do té doby vyladili do stoprocentního stavu.

Určitě to nebylo samoúčelné. Krom neznámého důvodu proč měli dělat to co dělali, se pasivně seznamovali s novou skladbou sekcí a jejich provozními harmonogramy, a také se psychicky výrazně sebrali. Těžko říci, jaký podíl na tom měly tajné Lastakarijské medikamenty. Ale po skončení série hlídek už byli opět plni energie a chuti do dalších úkolů. A těch si nenaplánovali málo.

Nastal čas analýz bojového střetnutí a zdokonalování bojeschopnosti na základě nově získaných faktů. Sarqaharc o den později obnovil funkčnost palubního tréninkového prostoru, takže mohli rozjet početnou sérii bojových simulací proti imitovaným Makrobexrigským nepřátelům. A simulování protivníci je rozhodně nešetřili. Boj s Makrobexrigy byl nejméně o jednu či dvě třídy výš než jakékoli jiné střetnutí do té doby.

„Když teď vidím všechny ty blbosti, kterých jsem se dopustila v boji, nejraději bych si sama nakopala,“ vyjádřila se výstižně Bethari.

Sardo mávl rukou. „Ber to tak, že se zlepšuješ, protože je teď už vidíš.“ Byl na tom podobně, ostatně jako každý z družstva. Brali výcvik jako otázku cti. Pokud dojde ke střetu s Kroggovými šiky někdy v budoucnu, chtěli být připraveni nejlépe jak se dalo.

„Lidi, koukejte,“ řekla během analýz najednou Riinda, a ukázala Intanův záznam z Ktutru. Vícenásobný pokus o teleportaci!

Nemusela nic dodávat. Když něco nejde teleportovat, nech to a běž dál! Intan se však rozhodl dodržet rozkazy. Nestal se nakonec jakousi obětí, věnovanou Kroggovi na usmíření?

„Nemám odvahu to řešit,“ řekl Sardo tvrdě. „Ale budu si to pamatovat!“

Desátý den je čekala nová kontrola. Tentokrát to byli externí znalci, kteří zkoumali zda nebyl někdo z výsadbářů infikován nějakým dříve nezjištěným Makrobexrigským vlivem.

„Makrobexrigové do vás dokáží injikovat nepatrné biologické řetězce, jež mohou dlouho netečně kolovat vaším tělem, a po daném čase se náhle poskládají a provedou, co je třeba,“ informoval je jen tak bokem jeden specialista.

„A ovšem, totéž mohou provést s vaší psychikou,“ dodal další směrem ke Groms.

Ačkoli to nikdo z nich nepřiznal, velmi se jim ulevilo když dostali další „stopro“. Zdálo se, že velitel chce mít naprostou jistotu o stavu své palubní úderné skupiny. Proč tak moc? pomyslel si Sardo, a náhle mu poprvé za celou dobu s plnou vahou došlo, že se teleport dá využít nejen k cestám na různé planety, ale také třeba – do nitra vybraných sekcí křižníku. V takovém případě by jejich skupina mohla být opravdu výrazným silovým elementem na palubě, a to jak v dobrém, tak v nedobřém smyslu.

Leckteré věci náhle dostaly své nové, logické, ale neméně znepokojivé místo v divoké mozaice posledních dní. Vstupní teleport je nakonec po všech testech dopravil do jejich původní luxusní ubytovny. To znamenalo že je křižník natolik konsolidován, aby jim mohl nabídnout „standardní“ úroveň ubytování a servisu.

„Konečně jsme doma!“ rozesmála se Takar. „Už mi ty fontány vážně hrozně chyběly!“

*

41 – Nový člen

A ještě jedno překvapení je čekalo. Uprostřed areálu seděl na zdobené obrubě vodní kašny nějaký mladík. Když je spatřil, vstal a trochu rozpačitě pokývl hlavou. „Jsem Tauravarno,“ řekl trochu zkomoleným unilangem, který dával tušit, že pochází ze Svazové periferie. „Byla mi dopřána výsada stát se členem vašeho družstva. Udělám vše pro to, abych nezklamal a nepoškodil vaši čest.“

Mlčky si ho měřili. Jeho přítomnost jim znovu připomněla Intana a nikdo nevěděl co říci.

„Jsem Sardo,“ řekl konečně Sardo. „Momentální velitel družstva. Groms, zástupce.“ Pak představil i ostatní a zeptal se: „Odkud jsi, Tauravarne, přišel?“

„Právě jsem skončil výukový kurs, skupina číslo 367811.“

„A hrome,“ řekl tlumeně Alkarotar.

Sardo zachoval nehybnou tvář. „Dobře, Osmičko. Buď připraven pro družstvo položit život, a družstvo udělá to samé pro tebe, jinak jsi mrtvej.“

„Rozumím, veliteli Sardo.“

„Veliteli Sardo!“ vyprskl Malbohán. Sardo jen s letným šklebem mávl rukou. „Jsem Šestka, Tauravarne. No, vem si támhle to oddělení. A až vejdeš dovnitř, tak nejprve vzdej v duchu poctu svému předchůdci a požádej ho, aby tě za sebou nepozval příliš rychle. Udělej si pohodlí a připrav se. Nejbližší dobu budeš potit krev.“

Ale počáteční skepse vůči nováčkovi se v družstvu rychle rozplynula. Aby si na sebe zvykli, prošli si dvěma desítkami simulovaných akcí ve výcvikové sekci Sarqaharcu, a téměř všemi Tauravarno procházel bez jakýchkoli větších výhrad. V průběhu stmelovacích nácviků je zastihla modernizace bojového vybavení. BSK dostaly nové jádro i periferie, ale hlavně přibyl gravitační pohybový generátor - zařízení, jež dokázalo výsadkáře přemísťovat téměř rychlostí výstřelu z místa na místo, aniž byl přítom vystaven účinkům přetížení.

Druhou velkou změnou byly nové verze HOZ. Výrazně se zvětšila jejich palebná schopnost.

„Řekl bych, že jsme dostali dvě zbraně v jedné!“ komentoval to spokojeně Alkarotar.

Rázem měli o zábavu postaráno. Sžít se s novými vlastnostmi své výstroje a výzbroje vyžadovalo dlouhé hodiny nácviků nejrůznějšího druhu. Implementace gravitačních pohybových generátorů (GPG) z nich učinila střelhitě d'ábly. Přesuny díky pohybovému systému BSK byly hodně rychlé a dynamické, avšak GPG byl přinejmenším řádově výkonnější.

„Všimli jste si neobsazených pozic v menu?“ podotkla jednou Takar. Přikývla. Vypadalo to, že systémy už jsou připraveny na budoucí změnu, která přinese další rozšíření možností, jež dosavadní GPG ještě neumožňovaly.

Právě probírali některé aspekty právě skončeného výcviku, když se jim v hlavách objevil dobře známý hlas.

»Poplach.«

Vylétli jako když do nich střílí. Reakční časy měli výtečné, a stále je zlepšovali. V deseti sekundách stáli ve výstupní sekci číslo pět spolu se skupinou korobotů a přijímali údaje, nezbytné pro jejich misi.

„Dobré pořízení,“ řekl dozorující přenosový technik, a pozdravil je symbolickým gestem před tím, než dodal: „Tři - dva - jedna.“ Prostor se prolnul.

*

42 - Led

Když se svět kolem nich rozevřel, nacházeli se na děsivě rozbité ledové pláni. Kolem nich nebylo ani jedno rovné místo - terén se skládal z divoce nakupených ker, od úlomků o velikosti dlaně až k modravým útesům o velikosti katedrál. Věru přívětivé místo, pomyslel si Sardo v okamžiku, kdy měnil svou pozici za jinou, která připadala řídicímu mozku operace momentálně výhodnější. Z chodidel při dopadu vyjely hroty, které ho bezchybně zakotvily na šikmé kluzké ploše ve chvíli, kdy GPG vypnul své působení.

Aniž ztráceli čas, zahájili akci. V okolí se nacházelo ne víc jak třicet cílů. Některé z nich byly označené. Na vybraných bleskově naskákaly teleportační trojúhelníčky, jiné obdržely červené zaměřovací značky a v několika sekundách přestaly existovat.

Šestnáct sekund trvalo vyčištění celého pole. Nic moc, pomyslel si Sardo. Jenže ve chvíli, kdy výsadbáři čekali na svůj odsun zpět na Sarqaharc, došel pouze pokyn: »Zajistit prostor. Čekat.«

Bojový mozek, dislokovaný do šesti korobotů, bez sebemenšího vzrušení bleskově zpracoval nové údaje, umístil výsadbáře na optimální pozice, a vše znehybnělo. Kolem se tyčily rozeklané ledové útesy, matně šedomodré mraky na obloze zvolna temněly přicházející nocí, a v mrazivém vzduchu počaly jemně vířit tečky sněhu a ledu. A v tom tmavnoucím ledovém labyrintu se mlčky pohybovaly identifikátory zbylých cílů.

Co to má znamenat? Sardo si znovu ve zkratce přehrál zadání. Měli z této zapomenuté oblasti vyvést skupinu jakýchsi misionářů, kteří se dostali do nesnáží.

Misijní činnost mezi dravci v ledové pustině? pomyslel si.

Příliš divné!

Vyvolal si seznam cílů a trochu překvapeně vydechl. Na Sarqaharc byli teleportováni jen někteří členové zachraňované skupiny, ale k tomu i někteří z dravců. Zrovna tak eliminováni byli nejen někteří dravci v nebezpečné blízkosti, ale i tři z misionářů, které patrně měli zachraňovat!

»Vidíš to samé co já?« uslyšel lehkou myšlenku Groms.

»Jo, ale nerozumím tomu,« odpověděl. I když bylo zadání mise jednoznačné, tohle smysl nedávalo.

Čas plynul. Mráz cenil své zuby.

„Že by na nás zapomněli?“ ozval se trochu pobaveně o několik minut později Malbohán.

„Zatím si můžeš dát šlofíka,“ reagovala Riinda. „Až tě něco zabije, dám ti vědět.“

Sardo poslouchal komunikaci, ale šla mimo něj. Snažil se podívat na celou situaci z nadhledu, aby pochopil proč tu zůstali trčet a co se vlastně děje. To rozhodně nebylo obvyklé. Rozhodl se mimo plán využít své pravomoce velitele družstva.

»Vyšlete průzkumné sondy, a umístěte své dvojníky,« vydal povel a obratem přijal sedm potvrzení. Skupina miniaturních zvěďů neslyšně zakroužila vzduchem a zamířila po zvolna se rozevírající spirále do okolí. Potom družstvo vygenerovalo falešné cíle. Na ledovém polygonu se objevilo osm ne moc dobře skrytých zakleknutých BSK se zbraněmi v pohotovostní poloze, zatímco skuteční výsadbáři zůstali i nadále utajeni dokonalým maskováním jako kusy ledu.

»Nápad?« objevila se mu v hlavě opět myšlenka Groms.

»Žádný.«

Soumrak byl v tomto světě rychlý a za dvacet minut je zahalila mrazivá noc. Pro družstvo nepředstavovala absence světla sebemenší problém. Ani teplota, která počala padat pod mínus deset, je nemusela trápit. Sardovi dělalo větší starost mlčení komunikačního kanálu. Spojení bylo aktivní, ale další pokyny nepřicházely. Jinak tomu však bylo s ostatními objekty. Symboly cílů se s příchodem tmy počaly pohybovat. Některé rychleji, jiné pomaleji, dva dokonce hodlaly zmizet za hranicí nejbližšího dosahu, což se jim samosebou nemohlo podařit - detekce dokázala vést cíle mnohem dále než jaký byl aktuální perimetr.

„Jdou po nás, jdou po nás,“ zatrylkovala Bethari na motiv jakési hospodské odrhovačky. Sardo si na okamžik zvětšil vizuální obraz jednoho z cílů. Před dravcem, který připomínal pravěkého šavlozubého lva, by kdejaký grizzly zbledl strachem. Monstrum to bylo opravdu impozantní. Čím se může takový dravec žít v této ledové pustině? pomyslel si Sardo. A na jakou kořist potřebuje ty hyper-trofované tesáky a drápy?

Nejbližší cíl vykázal rychlý pohyb. Jeden dravec se osmimetrovým skokem přenesl přes čnějící kru a dopadl plnou silou na Malbohánovu siluetu. Musel si patrně dát dobře do čenichu o led, když nečekaně

prolétl klamným cílem. V ten samý okamžik se značka predátora konkretizovala na typ „cíl k likvidaci“. Dravcova existence dospěla do svého životního konce o čtyři desetiny sekundy později výstřelem ze Sardovy zbraně.

Jenže přes spolehlivý zásah srdce obluda zuřivě vycenila tesáky a začala se kymácivě znovu stavět na nohy! Nový výstřel ji ale zlikvidoval definitivně. „Odolný jedinec,“ podotkl Sarđo.

»V pořádku,« ozval se hlas řídícího mozku operace. »Čekáme dál.«

Tahle mise, která v nich zanechala divný pocit, se nakonec protáhla na tři hodiny, vyplněné čekáním, obezřetným manévrováním a kupodivu i pokusy navázat symbolickou komunikaci s některými objekty, lidskými i nelidskými. Výsledkem bylo dvanáct zabitých cílů a pět objektů přemístěných na Sarqaharc. Tři zachránění byli lidé, dva dravci.

„Tohle mi hlava nebrala,“ prohlásila Takar, když si na ubytovně „převlékli“ své BSK. „Velení nahoře asi hrálo ruletu, koho zachránit a koho zabít, ne?“

„Tak jak, mladej?“ staral se Sarđo.

Tauravarno byl ale v klidu. „Už jsem zabíjel dřív, v rámci výuky,“ řekl, a dodal: „Všechny výsadky ale nejsou tak snadné, že?“

„Ejhle, zastesklo se mu po Makrobexrigách,“ usmál se Alkarotar.

Vysvětlení obdrželi vzápětí oficiální informační síti křižníku. Část skupiny, kterou měli zachraňovat, vlivem předchozích událostí na planetě implantovala vědomí svých členů do těl dravců, jenže neplánovaným vedlejším efektem se pro změnu vědomí některých dravců dostalo do hominidních těl. Dokud nebylo jasné, kdo je kdo, nedal se cíl klasifikovat. Protože v některých případech došlo i k promíchání dravčí a lidské mysli, ověřování nebylo vůbec snadné. Proto celá mise trvala tak dlouho.

„Ti dravci byli degirové,“ řekla Groms. „Kdysi jsem o nich viděla nějaký přírodovědný film. Kdokoli z nich by byl důstojným soupeřem kteréhokoli z dravých dinosaurů.“

„Možná proto byli osamoceni uprostřed mrtvé ledové pustiny,“ přemýšlela Takar. „Kdyby se nevědělo co a jak, nikam odtud nemohli uniknout. Prostě by tam zůstali dokud by nezemřeli...“

„Jestli se ověřovací tým spletl, a my poslali mezi zachráněné i pravého degiru, tak informatiči prožili velmi napínavé chvíle,“ smál se

Malbohán.

Ale všichni věděli, že analytici Sarqaharcu chyby nedělají.

„Hm,“ udělal Sardo. „Nějak si nedovedu představit misijní činnost, při které by bylo nutno převtělit se do tak děsivého dravce.“

„To svědčí o tvé malé fantazii!“ smála se Bethari. „Když by z kaza-telny kdejaké katedrály zařval degira v ornátu, v tu ránu by konvertoval na jeho masitou víru každý z přítomných!“

Riinda chápavě přikývla. „Tomu rozumím. Některé ornáty vypadají fakt děsivě!“

*

43 – Kaleidoskop

V nejbližším dalším čase se Sarqaharc konsolidoval do plně funkčního stavu. Skupiny výsadkářů se to sice netýkalo, přesto je naplňovalo uspokojením, když na schématickém pohledu, jež poskytovala síť, čím dál tím víc sekcí křížníku vykazovalo zelený status, až nakonec byl celý složitý komplex plně funkční.

Ani během té doby si nemohli stěžovat na zahálku.

»Poplach.«

Zaklínadlo poplachu, jež se dle svého zvyku objevilo zcela nečekaně, zastihlo Sarda se Groms v jednom z holografických videosálů. Diváci měli tentokrát o zábavu postaráno – oba výsadkáři se mohutnými skoky vrhli napříč řadami a zmizeli v zelených výstupech.

Tentokrát se objevili v nákladovém prostoru nějakého vznášedla, bez obvyklých korobotů. Okamžitě se jim jako cíl označilo několik kontejnerů. Poslat je teleportem pryč trvalo dvě sekundy. Poté se podle instrukce mozku výsadku zamaskovali jako chybějící náklad. Stihli to právě včas, protože stroj začal krátce na to přistávat, a dovnitř vešlo několik osob ve vojenských oblecích, připravit náklad k vyložení. Sardo zaregistroval, že tentokrát byli vybaveni posíleným maskováním. Hodně znepokojivá ale byla snad až nepřístojně navýšená palebná schopnost HOZ. Čeká nás něco hodně tvrdého, pomyslel si. Že bychom měli likvidovat nějaké Xart'any? Ale na co je ten protihypnotický a samonaváděcí symbiont? Cožpak snad chceme zklamat?

Jako všední kontejnery se nechali výsadkáři přeložit na dopravníky, a byli odváženi z hlídané plochy někam do nitra opevněné budovy.

A jeжда, řekl si Sardo, když spatřil jak kontejnery projíždějí skenovacím rámem. Akce je na spadnutí! Ale žádný signál nepřišel - byli provezeni skrz detekční zařízení, aniž se spustil poplach! Záhada se vysvětlila o chvílku později, když byl pracovník obsluhy rámu označen k teleportaci. Zjevně to byl utajený spolupracovník, který eliminoval poplach, neboť mimikry výsadkářů sice uměly nesmírně věrně imitovat vzhled, ale pochopitelně už ne obsah. Když odvedl svou roli, byl odsunut do bezpečí.

Celé družstvo bylo spolu s dalším nákladem provezeno několika koridory a uloženo do skladu. Nikdo kolem zatím nepojal ani stín

podezření. Pak se ale stalo něco, co nikdo nečekal. Boční vstup do skladu se otevřel a dovnitř vešli čtyři muži, od pohledu velitelé. A s nimi také tři Lastakarijské bojové samonosné kombinézy!

V ten samý okamžik byli všichni označeni jako cíle, a současně členové Sardova družstva obdrželi varování, že jejich mimikry byly prolomeny.

Skupina zareagovala bez váhání. Útok se obořil na cizí BSK jako blesk, ale bylo to hodně drsné. Poprvé stáli proti soupeřovi, který na tom byl stejně dobře jako oni. Palba obou stran, která proměnila na několik sekund celý sklad v pekelnou komnatu plnou zmaru a smrti, nakonec skončila vítězstvím Sardovy strany. Utrpěli sice několik dobrých zásahů, ale moment překvapení spolu s palebnou převahou překlopil výsledek v jejich prospěch.

»Sekundární cíle.« Zbývalo zničit všechny ostatní kontejnery. Obsahovaly množství malých nádob s neznámým namodralým krystalickým obsahem. O šest sekund později z nich nezbylo nic než louže roztavené minerální taveniny.

»Návrat.«

„Jsem se asi zbláznil!“ chytil se Tauravarno zděšeně za hlavu, když v domácí sekci opustil svou BSK. „To byli výsadkáři jako my!“

„Nemohli to být... zrádci?“ podotkla Bethari, ale když viděla nesouhlasné pohledy kolem sebe, mávla rukou. „Jasně, jasně. Víím že to je hloupost.“ Už jen ze samotné podstaty by BSK nikdy nemohla sloužit jiným zájmům, než Lastakarijským.

„Co bychom chtěli?“ ušklíbla se Takar. „Jsme nástroj. Byli jsme zrovna po ruce. Neřešme, a pojďme to zapít.“

Tentokrát vysvětlení prapodivného výsadku nepřišlo. Sardo s Groms posléze usoudili, že se jednalo o nějaký případ, v němž Lastakarijci chtěli mít pod přímou kontrolou obě strany. A jedna pak z jakéhosi důvodu dostala přednost. Byla to čistě náhoda, že stáli na té, která obdržela ve strategicko-taktických propočtech výhodnější prognózu. Politika je hnusná a špinavá všude ve vesmíru.

Další hlubokou stopu v nich nechala jedna z následných akcí. Byli vysazeni na různých místech jakéhosi města. Svět, v němž se ocitli, nepatřil k příliš pokročilým – věci tu zatím fungovaly pod přímým vedením lidí. Naprosto nestřeženě eliminovali několik místních obyvatel, a vzali na sebe jejich přesnou podobu. Jenže to zdaleka nebylo všechno.

„Ale fuj!“ reagoval Alkarotar, když jeho korobot podle instrukcí vyoperoval z mrtvého těla nějaké orgány a připojil je k jeho BSK!

A nebyl sám. Proti čemu tu stojíme, když se musíme maskovat i kusy nepřátelské tkáně? řekl si Sardo znepokojeně. Ale odpověď, jako obvykle, nepřišla.

Teprve poté se Takar, maskovaná jako údržbář vlekoucí za sebou rozměrný montérský kufr, vydala chůzí unaveného člověka na svou misi. Minula Alkarotara, převlečeného za prodavače zmrzliny postávajícího před jakýmsi areálem, a když jí otevřela Bethari ve vzhledu nějakého vrátného, vešla dovnitř. Na schodech jí potkal a volně propustil Malbohán, nahrazující osobu vnitřní ostrahy.

„Jsem za dveřmi,« potvrdila o pár sekund později.

Groms, důkladně jištěná maskovacími prostředky svými i Sardovými, napojená na datové nervy a tepny městského elektronického systému, v okamžení odblokovala ochranu vchodu, a Takar prošla dovnitř. Pak vše nabralo šílenou rychlost. Myšlenkou odjíztila „montérský kufr“ a bleskově byla teleportována pryč z místa, které okamžik nato totálně zničila mohutná exploze.

„Perfektně provedeno,“ kývl uznale Malbohán, když se sešli ve vstupní sekci křižníku. Výraz ve tváři kolegyně však zarazil nejen jeho, ale i ostatní výsadbáře.

„Co se děje?“ tázal se Sardo.

„V té... místnosti... byly...“ s obtížemi ze sebe soukala slova, „malé děti! Trojmo klatý Leptone! Zabíla jsem haldu dětí!!“ zaječela najednou jak šílená. Pak se ale zahleděla do prázdna, otočila se a prošla zeleným výstupem, který se jí nabídl ve stěně.

Zaraženě se odebrali do své sekce. Stinná stránka jejich profese znovu vydala své hořké ovoce. Na misích nevnímali realitu. Řešili jen značky ve schématech. Je to spíš milosrdenství, nebo prokletí?

Takar se vrátila – patrně po rozhovoru s někým z velení – až po delší době. „Už to zvládám,“ řekla. „Každý v Lastakarijském systému má svou úlohu a není našim úkolem posuzovat správnost toho co děláme. A dost o tom!“

Sardo tentokrát neposlechl, a během času se vlímal do palubních databází tak hluboko, že našel pravdu i o této příšerné akci. Domnělá skupina dětí totiž byla jedna cizí entita, skrytá na té planetě a čekající, až dokončí své stádium mutace! Zařídila si krytí tím, že se „narodila“ do mnoha rodin, a ve školce se mohla bez obav setkávat

a koordinovat, aniž kdokoli měl sebemenší podezření.

Její podobnost s místní populací byla neuvěřitelná a Hadronářským pátračům trvalo dlouho, než ji vystopovali. Bylo to otřesné zjištění. Tím víc, že po mutaci by se svět, na jehož povrchu vyčkávala, změnil v jediné krvavé pohřebiště.

Hadronáři odhadovali, že k proměně dojde co nevidět. Nebylo možno váhat. K úderu byla zvolena chvíle, kdy byla hrozba koncentrována v jediném místě. Jenže díky tomu, že si vražedná entita zajistila hlídky v okolí, nebylo jak se k ní dostat aniž by nebyla varována. Bylo nezbytné obětovat skupinu bytostí pro přežití celé planety a zlikvidovat celý objekt.

V té vypjaté chvíli, kdy chyběly minuty od spuštění palby z orbity, nabídli Lastakarjici své řešení a zaručili se za jeho úspěšné provedení. Bleskové, absolutně utajené jednání s planetární vládou dalo zelenou pro akci. Proto ta zdánlivě nesmyslná zabití „nevinných“ civilistů: byli obrannými agenty příšery, podobně jako kolem sebe výsadkáři měli svou podpůrnou techniku. Proto z těl „lidí“ vyřezali určité části a udrželi je při životě, aby entita nebyla varována že někdo odstraní její hlídky. A díky jejich družstvu to místo školy a okolí fatálně odnesla jen jedna třída, obsazená utajenou hrozbou.

Veřejnost to ale vnímala podobně jako zpočátku Takar. Do hloubi duše šokované titulky planetárního zpravodajství zatím odsuzovaly barbarský teroristický čin a divoce spekovaly o jeho strůjci, aniž celá civilizace tušila že se zrovna znovu narodila...

Jiný poplach je zastihl v palubním akvaparku. Sledování pohledy ostatních návštěvníků vodního paláce, okamžitě zmizeli zelenými východy do své domovské sekce. Připraveni byli bleskově - jako vždy.

Jak zjistili z informací, jež přijali před výsadkem, křížník se v předcházejících vteřinách přemístil k určené oběžnici, na níž měla proběhnout záchranná mise.

„Dostaňte ho odtud,“ řekl jim na rozloučenou dozorující přenosový technik ve výstupu číslo tři, kolem jehož hlavy levitovala fantasticky složitá změř virtuálních ovládacích panelů. Sardo mlčky pohnul rukou, a technik řekl: „Tři, dva jedna-“

-byli na planetě. I teleportace se zlepšuje, pomyslel si Sardo, protože se v zóně zásahu už objevili v požadované formaci, dokonce byli otočeni čelem do těch správných směrů - i když tento detail byl pro jejich službu téměř nepodstatný. V očích jim okamžitě naskočila

symbolika, cíle se zarámovaly a v tom samém okamžiku se objevil i primární cíl.

„Máš ho, Takar,“ zavrčel jen Alkarotar. Bylo to jen konstatování, protože než to dořekl, cíl už mizel pod teleportační značkou a vzápětí se dozajista ocitl v nějaké ze vstupních sekcí Sarqaharcu, jež plul svou cestou kdovíky v kosmické prázdnotě.

Ačkoli si svatosvatě slibovali, že nezapnou reálný obraz, v nastalé vteřině prodlevy se Sardo rozhlédl „lidskýma“ očima. Kolem vládli panický chaos. Lidé - všední civilové – muži, ženy, děti - v hrůze prchali tam i zpět, podle toho kde každý z nich hledal spásu. Někteří z nich, v gestech heroického sebeobětování, se snažili skrýt děti pod svými těly. Jako kdyby to mohlo něčemu pomoci, proběhlo Sardovi trpce hlavou.

Za okraji nevysoké infrastruktury, lemované roztrhanými a zohýbanými mřížemi, se pohybovali velcí zubatí tvorové. Krev, místy vylétající až nad střechy pavilonů, výmluvně dokreslovala co se tu děje. Takhle je to vždycky, blesko mu hlavou. Změkčilá civilizace si odchytí a internuje vražedná monstra, aby se na ně mohla ze svého bezpečí dívat... a zákonitě se to jednou zvrtně.

Žádný problém, řekl by téměř s despektem. Tyhle přerostlé ještěrky zlikvidujeme v pár sekundách. Jenže... žádná značka v dohledu, kromě té první, nejevila snahu stát se cílem. Co se to zas děje? Proč čekáme?!

„Chce mě to sežrat, můžu pálit?“ ozval se náhle trochu nervózní hlas Tauravarnův. Z jeho úseku se blížilo úctyhodné monstrum, sekajíc kolem sebe tlamou o velikosti lžíce bagru, zdobenou dvěma řadami tesáků.

»Nevelím,« odsekl Sardo. »Poslouchej značky!« A pomyslel si: co to ten zelenáč plácá? Vždyť jsme všichni maskovaní...!

„Rozumím!“ Stranou se krátce zablesklo. Tvor, připomínající nechutně zubatou ještěrku, ovšem tedy ještěrku velkou jako nákladní vůz, se rozlétl jak po zásahu těžkou pumou.

To to trvalo! řekl si Sardo, když se značky v perimetru konečně přeměnily na cíle. Vyslal bleskový povel svému korobotovi, který číhal v operační formaci trochu bokem, zamaskovaný jako obyčejná hromada hlíny. Automatický spolubojovník ve zlomku sekundy vypálil proud ohně proti dalšímu tvorovi, který se přemístil ze zóny kontrolované Bethari, do Sardova sektoru.

Zášleh kovové plazmy o teplotě patnácti tisíc stupňů se zaříl do obrovitého trupu, který se vysunul zpoza kamenné bariéry necelých čtyřicet metrů před ním. Oslepivě bílá erupce rozetnula zubatého giganta jako meč archanděla Gabriela na dva kusy, jež se v brutální lavině krve a vnitřností zřítily mezi panicky pobíhající lidi.

I značky jiných cílů pohasínaly - zbraně družstva byly v činnosti.

»Další cíl!«

„Mám!“ To byl Alkarotar. Jeho korobot bleskově navěsil na cíl teleportační značku, která ve zlomku sekundy zmizela. Hrome, pomyslel si Sardo, nebyl tenhle cíl ještě před okamžikem určený k likvidaci? Na dumání ale nebyl čas. Ačkoli ještě několik značek cílů zářilo, náhle zcela nečekaně padl povel: »Návrat.«

„To byla nějaká biologická vzorkovna!“ řekl Alkarotar jen co ve svojí ubytovně převlékl BSK. „Nejspíš jim ty vzorky utekly z klecí!“

„My říkáme ZOO,“ poznamenala dvojsmyslně Riinda, a dodala: „Docela velké a zubaté vzorky!“

„Proč jsme je nemohli zastavit všechny?“ zvedl hlavu Tauravarno. „Všimli jste si těch lidí? Měli mizivé šance se zachránit. Zatímco tu na sebe zíráme, dole se odehrává masakr!“

„Nečum vočima, čum značkama!“ zavrčela Takar výhrůžně. „A víckrát ti to říkat nebudu, zelenáči!“

„Rozumím,“ zamumlal nejmladší člen družstva.

„Spíš mi je divné proč jsme po záchraně primáru ještě měli vést palbu,“ řekla Groms a podívala se na Malbohána.

Pokrčil rameny. „Čekali jsme na sekundár. Ostatně, přesně jak to řekla Takar: po poslední akci mě přešla chuť pátrat, co se skrývá pod značkami našich cílů. Vás ne?“ dodal důrazně.

Pak řekla Groms: „Asi to tak má být. Kdyby Lastakarijci chtěli, abychom znali identitu objektů v místě akce, jistě by značky měly konkrétně vypovídající charakter. Nejspíše vědí, že takhle je to lepší. Ale co budu koho přemlouvat...“

„Velení má vždycky nějaké záměry které nám nejsou jasné navzdory všem informacím, které dostáváme,“ ušklíbla se Bethari. „Třeba něco zvažovali, a abychom se nenudili, umožnili nám odpočinkovou palbu.“

„Tak odpočinkovou, že jsi tam u toho spala, vid’?“ otočil se na ní Sardo.

Zatvářila se mírně udiveně. „Co?“

„Myslím ten cíl, který přes tebe prošel až na Tauravarna,“ plácl Sardo. V první chvíli to myslel jako legraci, ale výraz ve tváři výsadkářky ho zarazil. „Nechtěla jsem se s ním obtěžovat,“ řekla pomalu. „Aby taky něco zbylo na mladého.“

„Jak-“ Sardo se nadechl, ale vtom se mu v hlavě ozval dobře známý hlas: »Mlč.«

Mladík automaticky uposlechl, ale vzápětí jím zalomcovala vlna vzteku. »Chci konzultaci!« vyslal myšlenku, a téměř vzápětí obdržel souhlas.

„Co?“ řekla mezitím Bethari. Ale on jen mávl rukou a vydal se k východu. Nasupeně jím prošel a ocitl se - ve vesmíru. Skoro se polekal, ale vzápětí si všiml nenápadných, okem téměř neviditelných struktur, jež levitovaly všude v prostoru. Tvor, trůnící uprostřed nich, měl hominidní vzhled, ale k lidské rase měl daleko. Připomínal spíše poloprůhlednou bytost, vytvořenou z růžového skla či želatiny, vlasově tenkých stříbřitých pavučin a jemného přelévajícího se jiskření.

„To jsem já,“ řekl, a Sardo věděl, že mluví přímo s velitelem křížníku. A dodal: „Ano, takhle vypadám v optickém spektru které vnímají tvé oči.“

„Veliteli...“

„Děkuji, žes uposlechl doporučení palubního dohlížitele,“ pokračoval Ankčet Sbarmišk tichým, přesto autoritativním hlasem. „Všiml jsem si, že ti došly některé další okolnosti, ale ne dosah jejich zveřejnění.“

„Veliteli...“

„Tvá otázka, jak to zvíře v cestě ke kolegovi mohlo projít kolem Bethari, aniž by jí napadlo, je správná. Ti tvorové disponovali smyslovým orgánem, který dokázal do značné míry proniknout maskování vašich BSK. Prvního jsme potřebovali do laboratoře co nejrychleji. Pak jsme měřili a zvažovali, který další by mohl být nejvýhodnější. Nevhodné jsme označovali jako cíle – zčásti proto, abychom snížili ztráty civilní sféry, což vpravdě nebyl ani v nejmenším náš původní záměr. Nejsme správci jejich bezpečnosti, a kdybychom zasáhli důrazněji, pravděpodobně by to otřáslou stabilitou společnosti na tom kontinentu.“

„Veliteli-“

„Na nespočtu planet se neustále, i v této chvíli, odehrávají miliony dramát, jež bychom dokázali zastavit. Jistě chápeš, že by to byla činnost zcela marná a zbytečná. Takže: konali jste v určeném místě určený úkol, a nic dalšího se vás týkat nemusí a také netýká.“

„Velite-“

„A pokud jde o člena výsadkového družstva číslo sedm,“ pokračoval Ankčet aniž by bral ohled na to že chce Sardo něco říci, „je to Danakrianka. Její osobnost je maličko jiná než vaše, a odlišnost přetrvává i při implantaci do BSK. To zvíře jí prostě nepovažovalo za živého tvora.“

Sardo polkl a dlouze vydechl. „Jaké další překvapení mě čeká v mém družstvu, veliteli...?“

„Překvapení jsou kořením života, výsadkáři šestko. Ale oceňuji tvou rovnost, díky níž nebude narušena homogenita družstva, jež není tvoje, ačkoli si to myslíš.“

„Jsi posádkou celého křižníku, veliteli?“

Ankčet Sbarmišk se nepatrně usmál. „Na této lodi se ptám já, a ty odpovídáš, výsadkáři Sardo.“

„Ano, veliteli.“

„Toť vše, šestko.“

„Ano, veliteli. A... děkuji.“

Ankčet Sbarmišk již neodpověděl. Sardo se otočil a s tísnivým pocitem téměř proskočil zelenou plochou východu. Vlétl přímo do výsadkářské ubytovací sekce, udělal setrvačností ještě několik kroků a zůstal stát.

„Problém?“ vydala se k němu okamžitě Groms. Také ostatní se chtěli dozvědět, co se dělo. Sardo jen mlčky vrtěl hlavou, sám potřeboval čas, aby se s novou informací vyrovnal. Konečně si byl jist, že se dokáže podívat na Bethari aniž by vyvedl nějakou nepředloženost. Několik sekund si mlčky upřeně hleděli do očí, pak se kamarádka neurčitě ušklíbla a zamířila ke svojí sekci.

„Vyřešeno,“ řekl konečně Sardo. „Mluvil jsem s Ankčetem. Buďme rádi, že víme jen to, co víme.“

„Můžu-“ Tauravarno upřel pohled na Sarda. „Můžu i já dát návrh vyššímu velení, veliteli?“

„Jistě, jestli chceš,“ odvětil Sardo bezbarvě. Věděl, co má mladý kolega na mysli, a také věděl, jakou dostane na svůj návrh odpověď.

Přesně to se také stalo - Tauravarno se na chvíli zahleděl do prázdna, bylo vidět jak v myšlenkách komunikuje na lince s velením, a pak se s nesouhlasným povzdechem otočil a mlčky šel do své sekce.

„Je ještě plný ideálů. To se časem spraví. Nebyli jsme jiní...“ řekla Groms, která mezitím došla k Sardovi a obejmula ho.

„Nejspíš neprožil vzpuru ve výukovém procesu,“ kývl zvolna.
„Hodně by ho to naučilo.“

*

44 - Galerie

Jako obvykle nechali výsadkové BSK, ať se o sebe samy postarají, přenesli se do svých odpočinkových těl, a vydali do volně přístupných prostor křižníku. Po čtyřech krátkých přestupech skončili na vyhlídkové galerii. Bylo to jedno z mála míst, kde se dal vnější vesmír sledovat vlastníma očima skrz průhledný pancíř.

Rozlehlý tmavý sál byl osvětlen pouze natolik, aby se v něm dalo orientovat, a tím spíše vynikl vesmír venku. Obvykle zde bývali samotáři, užívající po náročné službě svůj klid. Anebo dvojice, vyhledávající ve víru Lastakarijské mašinérie svou dávku romantiky. Jak již Sardo věděl, nezdědka se z dvojic stávaly trojice, čtveřice i početnější skupinky. Co se týče kulturních a takzvaně morálních norem, byla paluba křižníku - mimo dané povinnosti - nesmírně tolerantním a vstřícným prostředím.

Kupodivu v galerii byla téměř prázdná, jen na jedné z dolních pasáží postávala skupina techniků. Na „jevišti“ plál nespočet hvězd, a dole pod nimi visela v nekonečné černi planeta s horizontem, vroubeným krajkou bílých oblaků. Sarqaharc právě zvolna zalétal na odvrácenou stranu a malé slunce dramaticky rychle klesalo za černý planetární disk. Fascinováni tou podívanou, mlčky setrvali až do chvíle, kdy se celá galerie propadla do tmy.

„Náhdera, že?“ ozval se někdo poblíž. Ohlédli se a v hlavách jim ihned vyskočilo ID dívky, která nepozorovaně přišla a teď sdílela jinak prázdnou galerii s nimi. Ve své krajkové róbě působila téměř andělským dojmem. Groms tiše, nesouhlasně frkla.

„Piloti mají také někdy volno?“ usmál se Sardo. „Co tě sem přivedlo, Aranel?“

„Zvědavost. Skutečný obraz vesmíru vidíme asi tak stejně často jako vy skutečně tváře svých cílů,“ mrkla na něj.

„Horší už je pomyšlení, že tam dole teď zbytečně umírají bytosti, kterým jsme mohli pomoci,“ vstoupila do řeči Groms.

„Něco mi uniklo?“ podivila se lehce pilotka.

„Měli jsme před chvílí výsadek...“ pokrčil rameny Sardo.

Usmála se o něco víc. „Aha. Jenže tohle, draží vrazi,“ ukázala na glóbus, černější než hvězdná obloha, „není ta planeta na které jste holdovali své řemeslné řezničině. Už dávno jsme o osmadvacet srků (světelných roků) jinde, ale nedivím se že vám to uniklo...“

Sardo si vyměnil se Groms ohromený pohled aniž reagovali na kousavý tón, ale dívka nehodlala přerušit útok. „No,“ pokračovala stále jedovatě, „možná už chápete, proč toho volna piloti fakt moc nemají, na rozdíl od výsadkářů.“

„Hele-“ zavrčela Groms, ale Sardo jí zadržel. „Dělá si legraci...“

Dívka smírně kývla. „Nevěděla jsem, že výsadkáři jsou takové netykavky. Pokud jsem to přehnala, omlouvám se...“

„Nic se nestalo,“ usmála se Groms na pilotku. „Vy piloti přece jen nejste v tak těsném kontaktu se smrtí a zkázou. Jednomu to někdy trochu pocuchá nervy, víš...“

„Nevím a vědět nechci,“ přiznala. „Ono projektovat v časovém tlaku teleportové i lineární trasy a mít zodpovědnost za všechny bytosti křížníku, taky není kdovíjaká oddechovka. Stejně bych ale s vámi neměnila.“

„Také nevíte, proč někam máte letět?“ zajímal se Sardo.

„Asi jsme na tom všichni stejně,“ zasmála se. Pak maličko zvážněla. „Ale netrapte se tím. Lastakarjici nedělají nic zbytečně, a obvykle si chrání své lidi - asi tak jako si dobrý řemeslník opatruje svoje nástroje... aspoň dokud mu jsou užitečné. Doufám jen, že si v případě nutnosti ponechají spíš sextant než kladiva.“

„Raději nebudeme rušit,“ vzala Groms Sarda za loket. Mlčky opustili galerii. „Děkuji žes mi ten odchod nerozmlouval. Pěkná pilotka, že? Ale jestli to měl být nějaký sblížovací rituál, vybrala si špatný čas a ještě horší způsob. Musela bych jí zakousnout jak astrokřečka,“ dodala, když se přenesli do jiné odpočinkové zóny. U mírně fantaskně projektovaných opěrných bodů se v nízké gravitaci vznášelo asi padesát všelijakých členů posádky. Palubní bar, či jak by se tato sekce dala nazvat, byl jedním z nejvíce navštěvovaných míst.

Odpověděl: „Jo, pěkná, ale legrační. Snažila se být drsná jako my. Ale když řekla, že už je to jiný svět, připadal jsem si najednou...“

„...vykořeněný,“ dodala bez váhání. Sdíleli myšlenky i pocity.

Přikývl. Pak ukázal k jednomu volnému bodu. „Zapijeme to, co?“

*

45 – Tři rozměry nestačí

»Poplach.«

Jako už nesčetněkrát, vytrhlo tohle klidné slovo výsadkáře zprostřed spánku rovnou do bleskové, ale maximálně účelné aktivity. Devět celých devět desetin sekundy, ukazovala časomíra připravenosti, když je spolu s nebývale početným houfem korobotů přivítala výstupní sekce číslo dvanáct.

„Dobré pořízení,“ řekl dozorující přenosový technik. Sardovi se tentokrát zdál výraz jeho tváře nezvykle napjatý. Ale nebyl ani čas, ani důvod to řešit. Měl jiné starosti – stále do mozku přijímal situačku nastávající akce. Jsme tak rychlí, že už předháníme i informační síť, pomyslel si s trochou škodolibosti.

„Tři - dva - jedna.“ Prostor se zhroutil a opět rozvinul do obvyklých dimenzí. Tento výsadek je umístil do nitra vojenského komplexu hluboko pod povrchem jedné osídlené oběžnice. Nahoře žily své všední životy miliony nic netušících bytostí. A tady dole se dělo cosi, co se v žádném případě nemělo dostat na planetární povrch. A to „cosi“ se právě pokazilo.

Tak tohle musel navrhovat někdo, kdo si pořádně šlehnul, pomyslel si Sardo. Vzhled objektu byl jedním slovem šílený. Nejrůznější kovové segmenty byly zkrouceny způsobem, který bral dech. Co to má zase znamenat?! Do čeho nás to hodili, když mám na HOZ dva symbionty, kteří podle údajů obsahují trilibixium a teleportové komponenty?!

Pak spatřil první stopu. Stěna byla rozervaná výbuchem. Takových stop po boji už Sardo viděl nespočítaných, proto ho zarazilo, když u ní nespatriil typický „ocásek“ - symbolickou úsečku, která ukazovala odkud palba přišla.

BSK běžně dokázala ze stop po boji dedukovat směry, odkud hrozby přicházely. Tentokrát to ale vypadalo, že stěna vybuchla zevnitř. Sardo zaostřil oči a přiblížil si obraz. Ne, nic tam nebylo. Pokud tam někdo uložil nálož, musel to udělat už při budování tohoto objektu. Zvláštní.

»Vzdálený kontakt!« ozval se Malbohán. I v Sardových očích naskočily směrníky. Někde v hlubinách komplexu, dosud mimo dosah průzkumných sond, se odehrála krátká, ale prudká palba – a vše opět ztichlo, jen ozvěna doznívala bizarně zkreslenými pazvuky, doléhajícími sem jakoby ze všech stran.

»Vezmu ho do kleští!« slyšel Alkarotarovu myšlenku.

»Držíme plán,« zchladil Sardo jeho aktivitu. Postupovali obrovským podzemím labyrintem a ověřovali jeho bezpečnost. Každý zkontrolovaný úsek byl zapečetěn a osazen jedním hlídkovým korobotem. Měli jich s sebou dostatečný počet.

Jak se z periferie blížili k centrálnímu uzlu, destrukčních stop přibývalo. Občas se někde bez viditelného důvodu rozzářilo narudlé světlo, a zase mlčky pohaslo. Působilo to téměř strašidelně.

Navzdory poměrně rozlehlému bludišti chodeb a bizarně zdeformovaných prostor, bylo zajištění objektu dokončeno v bleskovém čase sedmnácti minut - aniž ale došlo k jakémukoli kontaktu.

Výsadek měl nyní pod kontrolou každý kousek komplexu. Výsledkem ale byla jediná dvě slova: nikde nic!

»Kontakt nula,« shrnul Sardo myšlenkou.

»Pohotovost trvá. Plán dvě,« odvětil mozek operace. To bylo logické. Někdo tu střílel. Pokud nikoho nenašli, hledali špatně. Už jen pomyšlení na to, že tu je něco co nebyli schopni odhalit, vyvolávalo mrazení v zádech.

Kývl a pustili se do sekundárního zajištění, jež tentokrát probíhalo s mnohem větší pečlivostí a zahrnovalo i procedury, které nebyly v primárním průzkumu užity. A tak jako předtím, část po části se složitý komplex barvil značkami důkladně prověřeného prostoru.

Sardo mlčky přejížděl očima po bláznivých křivkách kovových struktur. Jako kdyby to tu vyrostlo. Nebo spíše, vytrysklo z nějakého tajemného zdroje a ztuhlo jako technická láva!

Strhlo se to naprosto nečekaně. Prudký výbuch totálně zničil korobota z Malbohánova doprovodu. Další série výbuchů prolétla jeho chodbou a ztratila se.

»Kontakt!«

Malbohánův prostor byl okamžitě zajištěn i silami Bethari, ale -

„Jsem blázen?“ vrčel výsadek. „Nikde nic!“

Další řada explozí naprosto nesmyslně prolétla prázdným vzduchem a poslední z nich nakousla část stropu.

»Nic nevidím!« šlehla Malbohánova myšlenka. To byla velmi nepřijemná situace. Někdo vedl v objektu palbu, ale stále nebylo možno najít žádného původce. A aktivita neznámého nepřítele stoupala. Výbuchy se množily, přelévaly se napříč podzemním labyrintem,

tvorily řady či se rozpadaly v cosi podobného plošnému postřelu. Výsadbáři byli nuceni se bleskově přeskupovat, aby nebyli neznámou palbou uzavřeni v místě odkud by nešlo uniknout.

A přesto ani veškerý výkon detekce nedokázal útočníka odhalit!

Co to po nás jde, že nejsme schopni to zaměřit?

»Zastav se,« vyzval Sardo Groms. »Analyzuj místo zásahu!«

Kamarádka okamžitě povolala svého biochemického analytika, který se obětavě přemístil přímo do epicentra exploze, aby zjistil vše, co se zjistit dalo. Výsledek byl ale ještě divnější než způsob ohrožení: žádná chemická stopa. Naprosto žádná indicie. Nejbližší definici výbušné látky byla antihmota.

»Nejbližší?!« reagoval nechápavě Alkarotar když shlédl výsledek analýzy. Vzápětí střelba propukla nanovo. Znovu se pod těžkou palbou přeskupili.

Sardo nechal heuristicky analyzovat palbu a výsledný graf ho zarazil. Ačkoli v sobě řady explozí měly nějakou pravidelnost, v souhrnu to vůbec nevypadalo jako cílevědomý útok. Jak je možno řídit akci při náhodných parametrech?

Nechytej hada za ocas, zazněla mu v mysli moudrá výsadbářská poučka. Dobrá. Takže zpět k příčinám: odkud se bere energie výbuchů? Nezkoušel tu někdo sestrojít perpetuum mobile, které se pak utrhlo ze řetězu a teď kolem sebe náhodně plive energii?

Další exploze proběhly ve vražedně klikaté řadě napříč celým komplexem a stály je pátého korobota.

Schéma? Sardo vyslal otázku a prohlédl si odpověď. Negativní.

„Proti čemu vlastně máme bojovat?!“ zavrčela Riinda vztekle nahlas. Představa, že jsou jen pokusná morčata uvržená do vražedného bludiště, jí přiváděla do varu.

Klid, klid, domlouval Sardo v duchu sám sobě, i když se cítil úplně stejně. Tohle nebyl boj - to byla nelítostná ruleta v níž nemohli nijak ovlivnit, jestli jim padne život nebo smrt. Kde jsi, ty parchante?! V tom tvojem bombardování musí být logika! MUSÍ!

»Sardo...?« zaslechl jemnou myšlenku Groms.

No jo! měl chuť vykřiknout. Ale nic mě nenapadá!

»Jiný průmět palby!« poručil. »Plné spektrum!« Mozek akce obratem předložil výsledek dotazu. Před očima mu prolétla neskutečná chumelenice grafických zobrazení. Ne, to není šance zhodnotit.

»Selektovat podle úspěšnosti predikce jakéhokoli logického proložení! Prvních deset!« šlehl myšlenkou a současně rychle měnil postavení, protože další z výbuchů vtrhly do jeho sektoru. Stěna, složená z fantasmagorických přístrojů po levé straně se rozlétna jako po zásahu dělového granátu. Další výbuch rozerval část stropu, následující padl na roh chodby a čtvrtý zaduněl asi o dvacet metrů dále. Traskavé rány explozí doznívaly ozvěnami ve všech chodbách, shora se řinula lavina skalního nadloží.

Neumíš mířit, zmetku?! pomyslel si Sardo vztekle. Anebo nás chceš jen vyděsit a zahnat do připravené pasti? Donutil se oprostít od pocitu ohrožení a soustředil se na výsledky analýz. A vzápětí nevěřil svým očím.

Hned první z grafů vypadal jak vystřížený z nějaké učebnice. Stopy explozí se seřadily do čtyřnásobných krásně pilovitých řad, které pomaličku stoupaly v zobrazovacím poli zdola vzhůru. Jediný zádrhel byl, že matematický model tohoto zobrazení byl šestirozměrný!

Modifikátory HOZ, blesko mu hlavou. No hrome! Tak to již smysl dávalo! „Něco mám,“ řekl tiše nahlas a poslal graf ostatním.

Analýza nově získané stopy trvala tentokrát poněkud déle - matematické aparáty mozku výsadku potřebovaly čas, aby se adaptovaly na analýzy v šestirozměrném prostoru. Cink cink, ohlásily se jim v myšlenkách odhady příští palby.

»Větší bláznivina tě nenapadla?« slyšel Bethariinu poznámku.

Nějaký poškozený segment výzkumného přístroje za jeho zády se nečekaně utrhł a padal k zemi. Dřív, než udeřil o podlahu, roztrhal ho bleskurychlý výstřel Sardovy HOZ.

»Kontakt?!« ptal se Malbohán.

»Ne, nic,« vzdychl Sardo.

A náhle tu byl další útok - a výbuchy se objevily téměř přesně v předpočítaných bodech!

„Wau!“ Takar neovládla své nadšení.

»Bojujeme s něčím, co se nachází ve více rozměrech, a výboje energie v našem vesmíru jsou jen stopy jeho činnosti v mimoprostoru,« shrnul Sardo.

»To mě popracuj,« ozvala se Groms. »Takže aktivujeme symbionty a odpovíme trilibixiem!«

»Ještě ne,« zasáhl Sardo.

„Proč?“

„Upřesnění.“

Nikdo ze skupinky se nedohadoval, i když tím rozehrávali další kolo naprosto náhodné rulety. Ale bylo třeba návrh ověřit z více jak jednoho shodného případu.

Patnáct nových výbuchů zadunělo zdánlivě zcela náhodně po celém podzemním komplexu. Ale místa expozic se shodovala s předpokládanými, a časový interval také odpovídal!

»Jdeme do toho!« oznámil Sardo ráznou myšlenkou.

Koroboti se přeskupili v nové sestavě. »Možná nám to trochu spadne na hlavu, ale za pokus to stojí. Slyšíme pouhé ozvěny? Tak pošleme ozvěnu vlastní!«

Zlomek sekundy před tím, než se objevila nová série výbuchů, nechalo družstvo věst plnou palbu přesně do míst, kde se tajemné exploze měly objevit. Účinek byl dramatický: komplex se otřásl, jako by se na okamžik proměnil v ocelové rozbouřené moře. Struktura se v nejvíce namáhaných bodech počala trhat, ze stropů pršel pancéřový déšť a kamení, ve čtyřech místech došlo k masivním prosednutím stropů, několik úseků bylo zavaleno úplně. Exploze odezněly, tlakové vlny zanikly v chaotické interferenci. Zavládlo opět ticho před další bouří, rušené jen kovovým sténáním komplexu, drceného gigantickou tíhou horniny nad ním.

Sekundy ubíhaly, ale nic se nedělo. S pozvolna ubíhajícím časem rostla i naděje výsadbářů. Už dlouho nic tak neuvítali, jako po hodině napjatého očekávání obyčejný povel: »Návrat.«

„Nějak jste se tam tentokrát zapomněli, ne?“ pousmál se přenosový technik ve vstupní sekci.

„Z pártý se neodchází dřív, než je všechno sežrané a vychlastané,“ odbyla ho jedovatě Riinda. „Pro tebe jsme nic nevzali.“

Technikovi se protáhl obličej. Jeho problém, pokud věřil bajkám, které se šeptaly na palubě o tom, že se výsadbáři někdy nechávají na armádní útraty teleportovat na opravdu bujaré zábavy dole na planetách.

Ve své ubytovací sekci se pak sesedli a společně zkoumali naměřené hodnoty a výsledky z nich plynoucí. Teď to byla panečku jiná liga! Podpora sítě Sarqaharcu našla řešení v několika sekundách. Skutečně byli vysláni aby bojovali s něčím, co se nacházelo v jiném rozměru!

„Taky to mohli říct rovnou!“ řekl ohromený Alkarotar.

Jenže Malbohán náhle vypnul program: „Nechme toho.“

„Proč? Moc ráda bych věděla-“ poohlédla se Riinda.

Jen důrazně zavrtěl hlavou. „Nechte to být!“

Trochu zaraženě ho poslechli a rozešli se po svých záležitostech.

„Co ho raplo?“ podíval se Sardo na kamarádku, když se k večeru sešli ve své sekci.

„Také ti to nešlo z hlavy?“

„Hm.“

„Pořád se mi vtírá jedna představa...“

Tázavě se na ní podíval. Prsty naznačila stopy, stoupající zdola vzhůru. „Jako když se někdo škrábe z hluboké studně. A my jsme ho protipalbou srazili v jeho světě ze stěny zpátky dolů...“

Malbohán měl pravdu: o něčem je lepší raději nevědět, pomyslel si Sardo a po zádech přeběhl mráz. Řekl: „Udělalí jsme dobře.“

Neodvážil se dodat zbytek myšlenky: takhle nějak by se na tento svět mohl drápat z pod Hladiny nějaký Starodávňý.

Anebo z pekla Antikrist...

*

46 – Konec legrace

Na doslova bleskový zásah je zavolal poplach do akce těsně poté, co se z jednoho výsadku vrátili.

„Tak to bude asi hodně žhavé,“ podotkl Malbohán, ale než to dořekl, už probíhali do teleportové výstupní sekce. Skutečně asi bylo, neboť přenosový technik dokonce zkrátil odpočet a jen mlčky ukázal na prstech – dva, jedna! A už letěli.

Bezvadně zamaskováni, dotkli se nohama povrchu jakési oběžnice právě v okamžiku, kdy dva ozbrojení bojovníci v dlouhých, plandavých oděvech pouštní barvy odhodili zkrvaveného muže k cihlové zdi, celé otřískané od dřívější střelby.

Ocitli se na popravišti!

Ozbrojenci ustoupili o pár kroků a s táhlými výkřiky namířili zbraně. Vtom Groms aktivovala teleportovou značku na cíli, a zajatec zmizel jak mávnutím proutku. Jen o sekundu později Malbohán do dvora hodil naprosto stejné tělo, které doted' nesl jeho korobot, a Bethari spolu s ním velkorážový minometný granát.

Dalo to ránu. Oba popravčí i kopie oběti se rozlétni na kusy.

Čas akce odtikával devátou sekundu, když dostali »návrat«.

Okolí se na okamžik zamlžilo a bylo zpět na Sarqaharcu. To byla opravdu bleskovka. Zakrvácený muž seděl u jednoho teleportového stanoviště a palubní mechanolékař ho měl ve své odborné péči.

„Kde jste se sakra flákali!“ poznamenal k výsadkářům unilangem.

„Nemuset, nehnuli bychom pro tebe prstem,“ opáčil drsně Alkarotar.

„Nechali jste tam mojí kopii?“ tázal se raněný napjatě.

Takar kývla. „Jo.“

„Super,“ vydechl muž. „Musí si myslet, že jsem mrtvý. Ze srdce dík, mistři výsadkáři!“

Sardo se zašklebil a podali si spolu ruce. „Však od toho tu jsme!“

V sekci se objevil jiný důstojník. Podíval se letmo na zdravotní status zachráněného muže, a kývl k výsadkářům: „Nezdržujte mi zpravodajce. Prosím, pojďme,“ pozval ho gestem pryč.

I nadále se zdálo, že Sarqaharc byl i po zkušenostech, které nasbíral, byl volán do zcela extrémních situací, neboť zanedlouho se v palubní síti objevila informace, že míří přímo do nitra impéria

svobodných strojů – Mechanicerie.

Zpráva vyvolala u posádky různou odezvu, a měla dokonce za následek výměnu některých osob. Co se dělo s těmi, které byly z paluby křižníky odsunuty, ani odkud za ně Lastakarijci sebrali náhradu, se nikdo nedozvěděl. Bezpochyby se ale nejednalo o dezerci; toliko někteří specialisté byli nahrazeni ještě většími odborníky. Schylovalo se k něčemu velkému. Přestávala legrace.

Sarqaharc poté provedl dvojnásobnou prověrku systémů i posádky, a vydal se do oblasti, již by se vyhnul každý byt' jen trochu rozumný tvor: do říše strojů! Vnější aktivity byly omezeny na nezbytné minimum a obvody skrývacích systémů doslova rezonovaly maximálním výkonem.

Střet s Mechanicerií by mohl být stejně závažný jako s armádou Ramose Tagura Smrtiboha. Jediným způsobem jak nastávající manévr přežít, bylo zůstat nepozorováni.

Po třiatřiceti minutách se dostala cílová planeta X na dosah. Na jejím povrchu byla inteligence ne tak úplně biologického druhu. Vyskytovala se tam v mnoha exemplářích, ale na rozdíl od doposud zmiňovaných byla velmi úzce zaměřená na válečné přežití.

Lastakarijci si opravdu mohli dovolit velkorysá řešení. Například proměnili celou planetu v pokusnou válečnou laboratoř. Zárodky umělé inteligence, vysazené tam již před mnoha generacemi, postupně opanovaly celou oběžnici, a díky nezadržitelně se tenčícím zdrojům surovin i energie počaly o tyto zdroje soupeřit. Potýkání, zprvu živelné a náhodné, během času doznalo výrazné optimalizace a v současnosti na planetě X probíhala nelítostná válka všech proti všem o přežití.

Ale vlivem politických změn se zmíněná planeta zrovna nacházela ve strojovém území. Přesto do této kruté tavicí pece, která produkovala jen ty nejvražednější technosystémy, Lastakarijci čas od času skrytě nahlíželi. Odebírali slibně vypadající vzorky, kterými se poté nechávali jejich zbraňoví projektanti inspirovat ve svých vlastních návrzích. Pochopitelně, nebylo to bez nebezpečí; proto také na povrch nechodil nikdo, kromě pečlivě vybraných výsadekářů. Obvykle uspěli, ale stávalo se, že se již nikdy víc nevrátili.

A na tuto nebezpečnou planetu mělo vstoupit i Sardovo výsadekové družstvo.

„Planeta X?“ usmíval se Alkarotar. „To zní jak z laciného sci-fi.“

Jemné prsty naproti němu zlehka odhrnuly neposednou ofinu překrásných rudých vlasů. „Správně se sice jmenuje Yiox, ale X je kratší a možná má i svou tajnou symboliku.“

„A to oni se tam po generace mlátí hlava nehlava?“ žasla Takar.

„Ano. A dělají to čím dál lépe,“ přikývla stewardka, která jim tentokrát poskytla tu čest účastnit se interaktivní instruktáže před novou misí. Už jen to značilo, že půjde o něco extra zvláštního.

„Není to zase experiment, který se vymkl kontrole? Systémy, které se vzbouřily, zbavily se svého otrockého jha, pobily své tvůrce a opanovaly planetu?“ pousmála se Bethari.

„Připouštím, že ve tvé verzi by to znělo mnohem romantičtěji,“ přikývla stewardka. „Ale od počátku je záměr této válečné evoluce stejný: probíhat bez přítomnosti regulačních mechanismů.“

„Jakto že chybí plán?“ užasl Alkarotar. Skutečně – situačka neobsahovala žádný rozvrh činností, jak byli zvyklí.

„Chybí také doporučení priorit,“ poznamenala Takar, paralelně studující pokyny k akci - tak jako všichni.

„Plán ani doporučení není,“ zněla odpověď. „Bojové algoritmy našeho plánovacího centra ze značné části vycházejí právě ze základů, získaných na planetě X. Ale ti dole... uvažují velmi podobně. Pokud bychom vám naplánovali akci my, nepřežili byste. Vaší jedinou devizou musí být rychlost a atypický plán - i přes to, že vás zcela jistě nedokážeme teleportovat do okamžité akční vzdálenosti. Systémy na X se již dávno naučily chránit svůj prostor před nečekaným protivníkem...“

„Je něco z toho, co vymysleli... no, TI DOLE,“ tázala se Takar dále, „použito i v naší výstroji a výzbroji?“

„Ano.“ Stewardka učinila chápavé gesto. „Z toho ale obavy mít nemusíte. Nic, co máte, nedezertuje k nepříteli. Navíc bude to váš jediný výsadek na X za celou vaši kariéru.“

Všichni upřeli na velitele tázavé pohledy.

„Šanci na úspěch má pouze akce, vybočující z předpokládaných schémat. Stejná skupina by se při dalším výsadku podvědomě držela svého stylu. A proti všemu, co aspoň jednou poznaly, si systémy na X pokaždé vybudují odolnost. I tohle už máme zjištěné.“

„Jaké je dosavadní skóre?“ ozval se najednou Tauravarno.

„Skóre je nevyhovující, výsadcáři osmičko,“ pokrčila stewardka

rameny v půvabném gestu. „Tohle není nivelovaná akce. Pravděpodobnost úspěchu je daná vaší nepředvídatelností.“ Udělala významnou pomlčku. „Máš to v instrukcích,“ dodala maličko káravě.

Tak, a mám odpověď na otázku, kde jsou staří zkušení výsadkáři, a proč dostal Sarqaharc narychlo kompletní skupinu zelenáčů, šleho Sardovi hlavou. Yiox si před nedávnem vybral další oběť. A teď jsme na řadě my...

Když nastalo na chvíli ticho, Sardo se tiše zeptal: „Proč tohle děláte...?“

„Inu...“ velitel Ankčet ve tvaru stewardky se mírně rozpustila a snad trochu omluvně poušmál. „Je to ekonomicky nesmírně výhodné. Oni se tam intenzívně zdokonalují, jak to říci... na své vlastní náklady a na své vlastní riziko. A my pak převezmeme výsledky jejich - praxí velmi důkladně ověřených - modernizací.“

„A je vám jedno, co si o tom myslí ti dole.“

„Ano, je nám to jedno, výsadkáři šestko.“ Dívčina půvabná tvář se při tom ani nezačervenala. „Slouží systému, ač nechtěně. Tak jako vy, tak jako celá posádka Sarqaharcu. Tak, jako i já. A nikoho nezajímá co prožíváme, co cítíme. Mimochodem: lékařské technologie, které zachránily vás i mnoho členů posádky, jsme také získali od Mechanicianů.“

„A co když neuspějeme?“

To byla velmi odvážná otázka. Stewardka upřela na Groms maličko překvapený pohled. „V tom případě už tě nebude odpověď na tuto otázku zajímat...“ Ladně vstala. Sardo musel uznat, že velitel Ankčet Sbarmišk má výrazné vlohy pro erotickou estetiku některých svých těl. Stewardka byla dokonalá.

Před zelenou plochou východu se ještě na okamžik pozastavila a řekla: „Dvaadvacet minut.“

Chvilí mezi výsadkáři vládlo ticho.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ řekl Malbohán.

„Raduj se,“ udeřila ho Bethari pěstí do ramene. „Jsme tak výteční, že jsme si vydobyli čest být předhozeni kdovíjakým příšerám v téhle komnatě pekelné!“

„Osm statečných a technomonstra z planety X,“ zadeklamoval Tauravarno trochu přehnaně vesele. „Ten komiks půjde na dračku, až ho o nás někdo nakreslí!“

„Ta báchorka se původně jmenovala Sedm statečných,“ opáčil Alkarotar. „Osmý byl blboun nejapný. Nepřipomíná ti to něco?“

Rozesmáli se a Tauravarno se smál s nimi.

„Dobrá,“ řekl Sardo, když se utišili. „Vymyslíme nějaký dostatečně šílený postup. Máme pro to skvělé předpoklady!“

„Takže?“ upřela na ně Riinda tázavý pohled. Ale Groms zavrtěla hlavou. „Jen Sardo, já a naše soukromá taktická síť. Porada užšího velení!“

„Koukejte na ty tajňůstkáře!“ zamračil se Alkarotar. „Jestli vymyslíte nějakou blbost a nevrátím se, nepřejte si mě!“ Kývl na Takar a odešli do své soukromé sekce.

„Jasně,“ přikývla Groms a se Sardem odešli také. „Nu... plán?“ řekla pak tiše, když si spolu sedli ve svém palubním příbytku.

„Jak Ankčet řekl: jestliže Lastakarijci tuto akci čas od času opakují, ti dole budou připraveni na vše, co bylo k dispozici v čase posledního výsadku na Yiox. A velmi pravděpodobně budou schopni odhadnout, kam se Lastakarijské technologie dostanou za další časový úsek, takže nejspíš nic s čím vyrukujeme nebude mít úspěch.“

„Rozumíš tomu, že v údělu, který chceš přijmout, můžeš položit svůj život?“ zopakovala jednu ze vstupních otázek. Poznal tu větu. Společně se usmáli. „Doufám, že i Lastakarijci dokázali odhadnout, kam se může vývoj na X dostat, a připravili nás na to... aspoň trochu.“

Zamyšleně jezdila prstem mezi schématy, tančícími ve vzduchu před ní. Řekla: „To nebude stačit.“

Sardo dlouze vzdychl. „Vždy jsem říkal, že tento svět může spasit jedině totální šílenství...!“

Příprava na akci proběhla dle potřeby a čtvrt minuty před vypršením časového limitu se výsadkové družstvo objevilo ve výstupní sekci číslo jedna.

„Co tihle dutí krtkové?“ podivila se Bethari čtyřem korobotům v bojové sestavě.

„Čím méně se budeš starat, tím lépe se budeš cítit,“ odbyla jí Groms. Tato akce byla odlišná od ostatních – nikdo kromě velící dvojice nevěděl ani plán, ani provedení. Velitel družstva se zástupcem soudili, že případný únik plánů by byl větším rizikem selhání akce než improvizace při případné ztrátě velení.

„Čím jsme si vysloužili jedničku?“ neodpustil si Malbohán

poznámku, když zaujímal pozici ve svém portu. Tentokrát se totiž chystali k výsadku v nejsilnější z teleportových sekcí, které měl Sarqaharc k dispozici.

„Rizikem,“ řekl přenosový technik. „Zasloužíte si cestu první třídou, protože vás tentokrát zahodíme devět milionů kilometrů daleko. Ani Sarqaharc se nechce tomu peklu víc přibližovat. Máte s sebou pytlíky na zvracení?“

„O nás se nestarej,“ pronesla hrozivě Bethari. „Hlavně se koukej správně strefit aby se nám to líbilo, nebo se ti já po návratu strefím kam se ti to líbit nebude...!“

Technik kývl. „Bez obav. Dostaňte ho odtud, borci. Tři, dva, jedna-“

*

47 – Entita Yi

Entita Yi na řečené planetě X, tedy ve skutečnosti Yiox, jež tvořila jakési nejtemnější srdce oblasti velmi smutně proslulé jako Mechanicerie, právě vítězila v osmadvaceti z jedenatřiceti souběžně vedených konfliktů. Těžko ale říci, zda při tom pociťovala nějaké uspokojení. Nikdy nezažila nic jiného než neustále se vyostřující střety.

Zatímco některé její části vedly boj, jiné se staraly o složitou logistiku a opravné operace, další měly za úkol zábor získaných surovin a energií a jiné nad touto složitou strukturou udržovaly velení. Kromě těchto a dalších částí, jež entitu Yi dělaly tím, čím byla, obsahovala ale ještě jedno oddělení, které jiné entity na tomto bojišti neměly. Průzkumné aparáty entity Yi totiž od počátku, kam její paměť sahala, zaznamenávaly opakovaně divný jev, který neměl oporu v ničem, co dosud znala. Nějaký z protivníků náhle zničeho nic zmizel.

Možná to byla náhoda, možná neúprosná logika válečné evoluce, že si entita Yi zřídila nevelké, ale úzce specializované centrum, které mělo za úkol tuto záhadu objasnit. Výpočetní a úsudkový potenciál, který by si v ničem nezdal s podobným systémem na palubě křižníku Sarqaharc, však jednoznačné řešení nenalezl. Ale jeho heuristika přišla při náhodném kombinování vzájemně nesouvisejících prvků na různá řešení, jež se ukázala v praxi nečekaně výtečně použitelná.

Něco se stalo, a soupeř se ztratil. Protože zmizet nemohl, musel se přemístit. Protože neznám, usuzovala entita Yi, žádný způsob jak se přemístit pomocí zmizení, muselo soupeře přemístit něco jiného. Pokud se to stalo vícekrát, může se to stát opět. V tom případě budu připravená nejlépe, jak to půjde.

*

48 – Zpět do současnosti

A v tomto bodě se světočáry Sardova výsadku a entity Yi protnuly. Entita zaznamenala novou bojovou sílu, jež se objevila v jednom z bojových polygonů. Zaměřovač, který Alkarotar aktivoval, s jasnou pravděpodobností odpovídal fyzikálním jevům, které si pamatovala z minulého zmizení soupeře.

Takže aktivovala svůj plán Z.

Těžko by se dalo říci, že byla zvědavá co to hodí. Její myšlenkové pochody by nebyly dost dobře přeložitelné do lidské logiky a výrazových prostředků. Ale plán Z byl tím, co zrušilo spojení výsadkového družstva s křižníkem a co ochromilo mozek operace, ač byl dislokován do šesti korobotů.

Jak bystrozrace usoudil Sardo: nastala chvíle, kdy se něco podělalo a ta „biologická nádivka“, kterou byly BSK vycpané, dostala volné pole působnosti.

Entita Yi otevřela plánem Z svou další, dvaatřicátou, paralelní bitevní frontu. A věřila že zvítězí.

»Čas. Vell!« šlehla myšlenkovým spojovacím okruhem břítká poznámka Groms. Měla pravdu: čas teď měl doslova cenu života. Entita Yi nesměla dostat ani zlomek vteřiny navíc, aby odhadla jak výsadkáři zareagují.

Čekala nás, prolétlo Sardovi hlavou. Bezchybně eliminovala nervové centrum našeho výsadku – co udělá dál? Bude zvědavá na naši reakci, protože nás má v hrsti, anebo tápe tak jako teď já?

Bleskurychle vyslal povel. Čtyři koroboti z druhé výsadkové vlny zapálili plazmové vrtáky a hbitě se zanořili pod zem. Na povrchu po nich zůstaly jen tmavnoucí louže rudožluté lávy. Snad to vyjde, letělo Sardovi hlavou. Zavrtat se pod zem je poměrně šílený plán a entita Yi by měla ztratit čas zkoumáním co z toho má asi být, aby se nedopustila osudového přehmatu.

A bez prodlevy převzal velící prioritu a současně předal všem nové plány operace. »Jedeme!«

Výsadek otevřel palbu.

»Hej!« šlehla myšlenkovou sférou znepokojená Malbohánova poznámka. Útok totiž mířil – na druhou stranu! Jak řečeno, entita Yi vítězila v osmadvaceti paralelních bojích. Nyní se výsadkáři zapojili do jednoho z těch prohrávajících – a bojovali na její straně!

»Sklapni a makej!« uřala společníka Bethari. Síly výsadku se zařizly jako hladové čelisti do nepřítele, který do té doby tísnil pozice entity Yi.

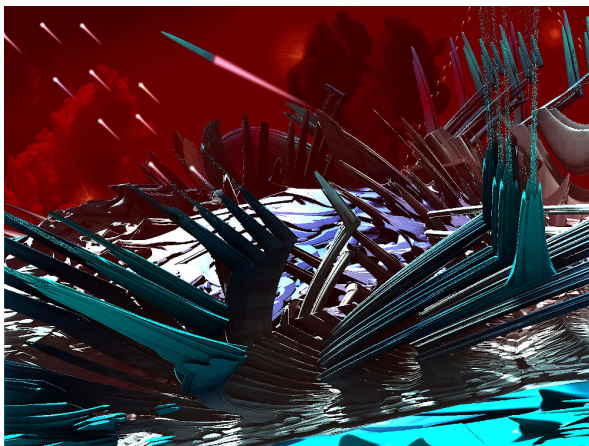
A v ten okamžik se vrátil komunikační provoz na všech úrovních, včetně teleportu.

Sardovi a Groms v tutěž chvíli spadl ze srdce obrovský kámen. Co předpokládali, se stalo. Entita Yi byla přísně pragmatická. Dosud se domnívala, že neznámá síla bude jejím nepřítelem, a hned zkraje ochromila jejich velcí centrum. Ale teď se zcela nečekaně ukázal pravý opak!

Co to znamená? Analytické části entity Yi se určitě rozběhly na maximum, ale všechny analýzy končily v momentu, kdy potřebovaly do úvah začlenit zcela nelogicky pod zemí skryté neznámé objekty. Nebyly to ani pansférické křižníky, ani samočinná torpéda. Tak co to tedy je??

„Nedostatek údajů pro úsudek věrohodnější než 50 %!“ dostávala Yi neustále odpovědi. Tak se pro tuto chvíli zachovala zcela přísně logicky. Nejprve je nutno ze situace vytěžit co nejvíce, přehodnotila bleskově svůj postoj, a pak se budeme zabývat tím ostatním. A uvolnila akční možnosti nečekanému spojenci spolu s přesunem vlastních sil, rychle optimalizovaným na nové podmínky.

Yiox byl bojiště, jež se zcela vymykalo veškerým představám. Zbraňové systémy, koncipované na bázi nanotechnologií, „vyrůstaly“ všude možně, transformovaly se do nejneuvěřitelnějších podob a vedly zuřivý boj. Nápor výsadku však i v tomto šíleném prostředí výrazně změnil tvar fronty i optimální útočné směrníky.

Něco je hodně podobné našim BSK a HOZ, blesklo Sardovi hlavou. Ale tady jsou zjevně o dost napřed...!

Konečně se stalo, v co velicí dvojice výsadku doufala: okamžitý, prakticky nepředvídatelný pohyb bojových jednotek na trojrozměrně nesmírně členité frontě dostal Alkarotara do pozice, na kterou SarDO úpěnlivě čekal. Teď vydaly hodiny, strávené výukou bizarních křivek palby, své ovoce. Spolubojovník mohl na několik vteřin zaměřit centrum entity Yi palebnou trajektorií, která by skutečně asi nikoho na světě nenapadla!

»Vem jí!« vykřikla Sardova myšlenka. »A přemístit! Všichni!«

Aniž Alkarotarova HOZ změnila směr do něhož mířila, reagovala bleskově a poslala označení cíle na přesně opačnou stranu. Na centrální jednotce entity Yi se objevila teleportační značka a vzápětí cíl zmizel, přenesen na palubu Sarqaharcu.

Teď jde jen o čas, řekl si SarDO a ihned se co nejlépe uvolnil. Nejen tělesně, ale hlavně duševně. Pocítil prapodivný chlad a narůstající prázdnotu. Jako by něco vysávalo jeho osobnost z mozkových závitů ven. Byl to výstižný výraz, protože přesně tohle se dělo. Symbiont třídy S právě stěhoval Sardovu osobnost do svých biominerálních paměťových obvodů.

Tahle akce byla nejrizikovějším bodem odvážného plánu, který SarDO spolu se Groms vymysleli v daném čase před výsadkem. Pokud by během přenosu utrpěl devastující zranění buď on nebo symbiont, přenos by zkolaboval a dotyčná osoba by přestala existovat. Ale štěstí tentokrát stálo při nich: SarDO se rozhlédl neuvěřitelně nelidským pohledem, jaký mu zajišťoval přenos dat přes symbionta, v jehož paměti se náhle nacházel. Sevřel ho nával strachu. Nemohl se tomu ubránit.

To obrovské těleso BSK, na jehož středozaří byl uchycen, byl... on. Tedy – objekt, v jehož nitru byl ještě před chvílí umístěn. SarDO sledoval v myšlenkách grafy, indikující „přelévání“ ostatních výsadkářů do jejich symbiontů. Trvalo to jen pár sekund, ale zdálo se mu že to trvá věčnost. Nejdéle to trvalo Bethari. Kvůli její podstatě s ní měl symbiont nejvíce práce. Konečně!

»Akce!«

Schránky symbiontů se odpojily spolu s prázdnými zásobníky nanomateriálů a zatímco - strhávány gravitací - padaly k rozervané a spálené zemi, veškerá bojová síla výsadku se sebevražděně vrhla

proti silám entity Yi, kterým zrovna počalo docházet, že se staly oběťmi léčky zdánlivého spojení, a hotovily se ke krvavé odplatě.

Jenže GPG umí s výsadbákem pohnout hodně rychle a opuštěné BSK vyrazily tak divoce do útoku, že to nepřátelské bojové jednotky nečekaly. Ostatně, tohle byl útok bez ohledu na vlastní přežití – jenže ani to nepřítel nevěděl. A tak se protiúder soustředil výhradně na ně. O výsledku takového podniku bylo předem rozhodnuto, ale samočinné BSK na životě nelpěly. Jejich jediným cílem bylo získat symbiontům v kontejnerech pár vteřin navíc.

A ve chvíli, kdy osamocené, hrdinně vzdorující BSK mizely v epicentrech všespalujícího ohně, uchopil teleport křížníku schránky se symbionty a přenesl je napříč nedohlednou prázdnotou kosmického prostoru na svou palubu. Prázdný prostor po výsadku sebou trhl v krátké a silné seizmické křeči a proměnil se v jícen sopky - to explodovali koroboti, zavrtaní do hloubi země. Protivník nesmí dostat žádné stopy – ani po klamných objektech.

Schránky symbiontů s tichým zvoněním dopadly na podlahu vstupní sekce číslo jedna. Sardo se ihned spojil s informační sítí křížníku a vyslal opakovaně svůj identifikátor. Věděl, že ostatní dělají to samé. Do vstupní sekce nejvyšší priority vtrhli mechanolékaři a bioelektroničtí virtuosoové, aby opatrně převzali zapouzdržené osobnosti výsadbáků a vpravili je zpět do jejich (aspoň přiměřeně lidských) podob.

»Tak to byl fakt nářez,« zaslechl ještě Sardo Tauravarnovu ohromenou myšlenku, než ho zahalila mlha nového přenosu osobnosti.

*

49 - Úlovek

„Víte vlastně někdo, co jsme to chytili?“ rozhlédla se Takar. „A nechci slyšet odpověď, že značku! Tak na co čekáme? Jdem se na to podívat, ne?!“

Záchranný kruh, který hodila svým návrhem, přišel opravdu vhod. Každý z výsadcáků se ještě v duchu pral s vypětím, kterým právě prošel. Nešlo jen o přemístění z jednoho hostitele do druhého – tuhle proceduru již považovali za všední rutinu. Ale tentokráte přenos řídili symbionti uprostřed divoké války. Když si zpětně uvědomili míru rizika, které při tom hrozilo, běhal jim mráz po zádech i když vše dopadlo na výtečnou.

„Jdeme,“ chytil se nápadu Sardo. Všechno je lepší, než se zaobírat vlastními pochybami.

Prošli zelenou plochou teleportu, ale místo laboratoře se ocitli v nějakém malém přechodovém prostoru.

Nikdo zde nebyl, ale ihned věděli oč jde. Stačilo pohlédnout na zelený vstup vedoucí do laboratoře, aby každý z nich obdržel informaci z palubní sítě, že nemají prioritu umožňující vstup dovnitř.

„Si dělají blbou legraci,“ zavrčel Alkarotar. „My jsme tomu přece byli nejbliž jako první!“

»Veliteli?« obrátil se Sardo prostým slovem k myslí Ankčeta Sbarmiška. Dvě vteřiny se nic nedělo, načež se jejich oprávnění autorizovalo.

„To ty?“ podívala se Bethari na Sarda.

Přikývl, a řekl: „Neudělejte žádnou nepředloženost tam uvnitř, jo? Vynadáno bych za vás dostal já.“

Trochu obezřetně prošli teleportovým přechodem a před nimi se objevila palubní laboratoř křížníku.

Tmavá hala, v níž se ocitli, byla doslova přeplněná zařízeními a výbavou, která jim byla zcela neznámá. Při pohledu na jakoukoli část jim sice v myslích naskakovaly příslušné ID údaje, ale ty nebyly o nic srozumitelnější. Ale hlavní objekt se přehlédnout nedal.

V centrální části byla umístěna průhledná koule o průměru přibližně čtrnácti metrů. V ní se nacházela druhá, menší, a uvnitř ještě další, třetí. Teprve za trojnásobnou hradbou neznámého materiálu byl prapodivný objekt. Připomínal... Sardo marně hledal vhodný

ekvivalent. Kulovitý tvar měl dozajista nějakou spojitost s neviditelnými energetickými siločarami, a patrně i s fraktálovou strukturou.

„Proč jsme tu sami?“ ozvala se Riinda udiveně. Byla to pravda. Všichni v duchu nejspíš očekávali pod pojmem laboratoř jasně nasvícenou halu, plnou vědců, jakož i všemožných výzkumných či analytických přístrojů a zobrazovačů. Místo toho stáli v zešeřelém bunkru, kde jediné viditelné světlo obstarávala ona trojnásobná bariéra, a kde nebyl nikdo kromě nich.

„Možná proto jsme neměli původně oprávnění přístupu,“ uvažoval Tauravarno. „Všechno výzkum jistě probíhá bezkontaktně. Jsme tu prostě zbyteční.“

Sardo zachytil významný pohled Groms. Ne, nejsme tu zbyteční, napadlo ho náhle. Výzkumný tým možná chtěl vyzkoušet, jak bude ulovené bojové centrum reagovat na přítomnost svých přemožitelů. Proto asi nakonec dostali od velitele oprávnění ke vstupu.

Jsme pokusné laboratorní krysy, uvědomil si se závanem znepokojivého pocitu. Jenže jak se rozhodnout? Je okamžitě lepší vypadnout, nebo setrvat?

Náhle, bez jakéhokoli varování, se objekt dal do pohybu. Tak jako byl nepopsatelný, nyní se ve zlomku sekundy rozpojil na bezpočet všemožných částí, jež se v naprosto stejnou chvíli daly do pohybu.

Nebyl to chaos - byla to zcela cílená přestavba, či jak by se to dalo nazvat. Objekt „tekli“ a „proudil“ v tak složitých vzorcích, až to bralo oči. Jedny prvky plynule přecházely do jiných, spojovaly se či naopak dělily, vnějšek se stával vnitřkem zatímco vnitřek vyhřezával ven, vytvářejíc neuvěřitelné struktury.

Nejhorší na tom bylo, že zahlédli v pohybujícím se víru i několik nepochybně lidských těl! Je to výraz reakce entity Yi na jejich přítomnost, nebo je ta biomechanická zrůda má integrované v sobě?!

Najednou celé to nesmírně komplikované hemžení ustalo jako když zamrzne tornádo - v novém, stejně děsivě nelidském tvaru jako byl ten předtím. Těžká, narudlá záře, zvolna pulsující v jednom místě těla obludy, připomínala nenávistné, pekelné oko.

„Tohle fakt ne,“ zašeptal příškrčeně Malbohán a mimoděk ustoupil o krok. Náhle měl neodbytný dojem, že ho uvězněná příšera vidí i přes trojitě bariéry. „Některé věci by měli i Lastakarjici raději nechat na pokoji...“

„Padáme,“ řekl Sardo. Nikdo se s ním nedohadoval. Bez váhání vycouvali přes zelený průchod.

„Velmi poučné,“ ušklíbla se Groms, když se přesunuli do palubní společenské haly. „Tak už jsme poznali, z čeho mají Lastakarijští výsadkáři strach.“

Objednali si pití a něco lehkého k snědku. Nová zkušenost jim na radosti příliš nepřidala.

„Dobrý zážitek, ne?“ vzpomněl si Sardo na velitelova slova.

„Jo, ale od příště nebudu tak moc zvědavý,“ reagoval Alkarotar.

„Dobře, že při akci vidím jen symbolické značky. Pro některé věci se po tomhle zážitku necítím dobře stavěný.“

„Že by slabé nervy?“ zašklebila se Takar, která měla s depresemi po výsadcích už své drsné zkušenosti. Mladík jen mávl rukou ale když viděl její výraz, dlouze se obejmuli.

Žádné další úkoly se nehlásily, ale bloumání po křižníku skupinku výsadkářů brzy přestalo bavit. Vrátili se do ubytovny a trochu rozpačitě se rozešli do svých oddílů.

Když osaměli „u sebe doma“, Groms řekla: „Už dlouho jsem se necítila tak...“

„Slabá?“

Přikývla. „Ale snad to bude dočasné, než se po tomhle hraničním přemístění zase stabilizujeme...“

„Nejspíš. Pojď ke mně...“

Ulehli spolu, ale skoro vzápětí usnuli.

*

50 – Yi na scéně

Entita Yi byla docela zvědavá. Inu, slovo zvědavá asi není moc výstižné, ale bude patrně nejbližší danému stavu věci. Akce nepřátelské síly, kterou očekávala, svými parametry tak radikálně vybočila z predikovaného rámce, že musela téměř okamžitě improvizovat. Společný boj byl velmi vítanou pomocí, která vnesla do taktických předpokladů mnoho nečekaných přínosných variant. Nehlídaný vznik dočasného slabého místa v ochranných zónách tím pádem vůbec nedostal nějakou výraznou důležitost.

A právě to byla chyba. Než dokázala shromáždit dostatek nových dat k analýze, byla přemístěna dosud nepoznaným způsobem do malého uzavřeného prostoru kulovitého tvaru. Nedokázala konkretizovat, kde se nachází, ale zcela jistě to nebylo na její planetě. V podstatě jí to však ani příliš nepřekvapilo.

Entita Yi se pohodlněji přeskupila, uvedla do netečného stavu, a čekala. Čas hrál v jejím plánu nemalou roli.

*

51 - Sny

Spánek byl dobrý, sny už horší, a probuzení jakbysmet. Sardo se s výkřikem probral. Ještě okamžik byl dezorientovaný, než se snová iluze rozpustila v bdělé realitě. Pak si všiml, že Groms sedí proti němu. Vyhlížela značně vylekaně.

„Co?!“ vyrazil ze sebe.

Zatnula pěsti. „Blbé sny,“ podotkla nevrle.

„Já taky.“

Chvilku mlčeli. „Možná jsme hráli moc riskantně,“ připustil Sardo. „Výměna těl nebyla ve stopro metodách...“

„Šlo to jinak?“ přerušila ho. „Nešlo. A jestli si chceš vyčítat že jsme přežili, s mou podporou nepočítej. Ostatně, co se ti zdálo?“

Sardo zavzpomínal na divoký boj, v němž tonul ve snu. Všechno se hroutilo, všechno bylo špatně, věci které měly být zcela jisté selhávaly tím nejnepochopitelnějším způsobem, dokonce i symboly které se mu promítaly do mozku vykazovaly chyby a ztrácely se v jiskření... Těžce vzdychl. „Bojoval jsem. A prohrával.“

Řekla: „I já...“

Pokusil se o úsměv. „Máme společné zážitky, máme tudíž i podobné sny.“

Chvilí mlčky pokyvovala hlavou. „To nebyl můj sen,“ zašeptala pak.

„Cože?“

Groms najednou prudce otočila hlavu. Sardo se ohlédl také, ale to už kamarádka vylétla jak horská puma z lůžka a střemhlav se řítila k východu. Neptal se proč a bleskově jí následoval. Prolétli rámem východu rovnou na společné prostranství s kašnou a vodotryskem. Z levé strany ho zrovna někdo váhavě obcházel.

Byl to Malbohán.

„Vyspal-“ řekl Sardo, ale bleskové gesto kamarádky ho umlčelo v půli slova. Malbohán opravdu vypadal divně. Zdálo se, že má potíže s koordinací pohybů. Ale vždyť on spí! uvědomil si Sardo. Současně pochopil, proč ho kamarádka zadržela. Ano, probudit ho mohou vždycky. Zajímavější bude sledovat, co chce dělat.

Kolega se - očividně - nějakým způsobem mezitím zorientoval. Nevnímal je sice, jeho pohled po nich sklouzl jako po neživé ozdobě, ale pohyby se staly znatelně jistější. Mlčky, s otevřenými ústy, si

bedlivě prohlížel klenbu jejich ubytovny, přičemž se pomalu otáčel kolem dokola.

„Co tu blbnete?“ Posměšný hlas Riindy mezi ně padl jak dýka. Malbohán zalupal po dechu, zamotal se a po hlavě spadl do kašny. V příštím okamžiku byl venku, prskal vodu a divoce se rozhlížel, pěsti zatnuté. „Co se tu sakra děje!“

„Vzbuď i ostatní,“ řekl Sardo Riindě a posadil se na roubení.

Když byli všichni, vyzval je: „Sepište, co se komu zdálo. Nechci, aby někdo byl ovlivňován výpovědí ostatních. Pak to dáme dohromady.“

Několik minut vládlo v atriu ticho, jen lehce podbarvené šuměním padající vody. Nakonec se ve vzduchu rozzářilo osm zobrazovačů. Groms několika gesty sloučila dokumenty dohromady a nechala provést heuristiku. Výsledek obdrželi obratem.

„Úzkostné, depresivní, katastrofické sny... vnitřní napětí. Ztráta obvyklých bojových jistot. Nepřítel... neznámý. A Malbohán si k tomu všemu udělal ještě vycházku,“ konstatoval Sardo.

„Nikdy jsem nebyl náměsíčný,“ zavrčel ramenatý bojovník.

„Nikdy ve svém minulém těle,“ připomněla Takar.

Chvilí uvažovali.

„Možná to je přirozený důsledek toho čím jsme prošli, možná také ne. Každopádně by o tom měla vědět biologická sekce,“ poznamenal Sardo. S tím závěrem všichni souhlasili. Pomalu se zvedli z kašny.

»Poplach.«

„Problémy až jindy,“ zasmála se Bethari už v trysku. Během okamžiku vnikli do svých nových BSK a skákali k zelenému východu. V patách se jim hnala smečka korobotů a rotujících pouzder se symbionty. V okamžiku, kdy procházeli zelenou plochou výstupu, se tato divoká směs srovnala do naprosto dokonale funkční konfigurace.

Vpadli do výstupní sekce číslo dvacet tři. V mžiku zaujali místa v teleportových zónách, přičemž si nahráli do mozků informace o celé misi.

„No no,“ řekl v ten okamžik Sardo tónem nejhlubšího pohrdání. „Někdo se asi trochu přepočítal, ne?“

Sekce číslo 23 měla totiž jen šest teleportových stanovišť.

„Co máš na panelu?“ obrátil se na dozorujícího přenosového technika. Obsluha výstupu stála u stěny ve své vymezené zóně, a ve

tváři toho mladého Rexarimana se zrcadlil neskutečný úžas a překvapení.

„Co tu nacvičujete, vy vrahouni?“ řekl.

„Sklapni, debile!“ štěkla Alkarotarova BSK.

»Výsadek stop.« Všichni okamžitě znehybněli.

»Akce zrušena,« oznámil jim hlas v hlavě. »Za pět minut v plánovacím centru.«

*

52 – Opět Yi

Čas, odtikávající v nitru entity Yi, dospěl do středu intervalu, který si naplánovala jako optimální. Doteď setrvala v pasivním stavu, toliko sledujíc, co se s ní děje. Registrovala nespočet detekčních polí, která jí prohlížela zvenčí i zevnitř, vnímala zvědavé prsty detekce, které si přehrávaly její znalosti, myšlenky i vzpomínky, vnímala analytické impulsy, jimiž byla zkoumána až na atomární úrovni. Nepochybovala o tom, že její věznitel již musí mít naprosto dokonalou představu o tom, co je zač.

A pak se počala měnit. Všechny získané vstupy vložila do procesoru, který bez jakéhokoli plánu zareagoval a proměnil celou entitu Yi na cosi jiného. Žádný záměr, žádný plán. Trochu nadsazeně by se dalo říci, že za sebe nechala pracovat Svět.

A on odpověděl.

Entita Yi se dotkla jedné z telepatických hladin, jež měla věc, která jí držela, ve své moci. Byl to naprosto náhodný dotek, a dočkal se své odezvy – Yi utrpěla důrazný negativní šok. Věc kolem ní byla nejen velmi silná, ale i chytrá, a všechny sféry vlivu si důkladně hlídala.

Jenže entita Yi pokus zopakovala, jen zkrácený na polovinu. Se stejným výsledkem. Když však zkusila osmé opakování s čím dál kratším časem, trest se nedostavil. Objevila dolní časovou mez citlivosti bariér, které jí věznily.

Být člověk, Yi by se spokojeně usmála. Výsledku bylo dosaženo. Nyní nastal čas pro aplikaci. Počala vysílat své impulsy náhodně po všech dostupných telepatických hladinách. Na každé hladině byl impuls tak krátký, že ho ochranné mechanismy nezaznamenaly, ale všechny dospěly ke svým cílům. V důsledku toho entita Yi aktivovala nerušený datový provoz, toliko rozdělený v nespočet maličkých, běžně nepostřehnutelných signálů po obrovské rozloze telepatických sběrnic, aniž si toho kdo všiml.

Promyšleně počala rozprostírat své tkanivo dál a dál. Jedno z prvních míst, do něhož zvědavě zasáhla, byly sny osmičlenného výsadkového družstva.

*

53 - Test

„Může mi někdo vysvětlit, co jste vyváděli?“ zeptalo se rovnou bez úvodu tělo velitele Ankčeta, ve tvaru známé stewardky. „Sardo? Groms?“

„Kdo slyšel povel k poplachu, zvedněte ruku,“ řekl Sardo bezbarvě. Zvedlo se osmero rukou.

„Dobře. Takový povel ale nebyl vydán,“ pravila dívka klidně.

„Možná máme problémy s novými těly,“ připustila Riinda.

Stewardka krátce zauvažovala, pak najednou do místnosti vtrhlo osm strážních robotů s namířenými plazmometry. „Doprovodí vás do biologické,“ rozhodla. „Až dostanete nové stopro, budeme v rozmluvě pokračovat.“

Nikdo se neptal, jaká by byla druhá alternativa. Ústí plazmových chrlíčů byla dostatečně výmluvná.

„Vztyk,“ zavelel Sardo. „Děkujeme, veliteli.“

Stewardka jen mlčky pokývla.

Od vstupu do laboratoře už s nimi přišly do styku jen stroje. Bylo to hodně chladné a neosobní. Uzavřeli je do průhledných kontejnerů, každého zvlášť. Avšak kromě napojení nespočtu senzorů se jich nikdo na nic neptal, ani po nich nic nechtěl. Pohodlně se usadili, mohli si objednat jídlo i pití, a krátit si čas sledováním jakéhokoli databloku, který kulturní databanka křížníku obsahovala. Nikdo ale neměl náladu.

„Vůbec mě netrápí riziko smrti,“ řekl Malbohán chmurně. „Ale riziko vlastního selhání.“

Mluvil všem z duše.

Během testů se sondy několikrát přeskupily, ale jinak s nimi ani palubní síť nehodlala rozprávět. Čím víc se časomíra blížila konečné hodnotě, tím větší bylo napětí výsadekářů.

Takhle nějak se asi cítili ti, co byli uvěznění v nakažených sekcích po boji s Makrobexrigy, pomyslel si Sardo. Teď jsme my na jejich místě a jiní zas venku tak jako my tehdy. Zamrazilo ho, ale řekl si: jo, to je fér. Zhluboka vydechl. Jakou stranu mince nám tentokrát osud ukáže?

Časomíra jemně zahrála. Kontejnery se po šesti hodinách otevřely. V místnosti se objevil dozorující lékař. „Velitel vás očekává,“ řekl.

Vstali a prošli zeleným východem.

„Kde to jsme?“

Údiv byl na místě. Ocitli se v jakési stísněné sekci. Úplně holé stěny, protkané nosníky, svíraly nevelký prostor.

„Tady už jsme jednou byli,“ řekl Sardo s jistotou v hlase.

„Nic tu není,“ konstatoval klidně Alkarotar. „Jsme v nějaké odpojovací sekci. Takže už známe naši diagnózu.“

Sardo se potkal očima se Groms. Kamarádovo vysvětlení znělo krutě logicky.

Jenže v tu chvíli do sekce červenou plochou vkročila i nebesky krásná stewardka. „Rád vás vidím,“ řekl velitel jejími ústy. „Jsme v izolované sekci, naprosto odděleni od sítě mého křižníku. Co se zde řekne či stane, nedostane se nikdy ven - pokud to neudělá někdo z přítomných.“

Upřela oči na Sarda a s mírným úsměvem dodala: „Opravdu. Ani moje zbylá těla neví, co se tu právě děje. Takže povězte mi o tom,“ vyzvala je. „Klidně na přeskáčku. Všechno, co vás napadne. Zahodte veškeré zábrany. Teď je to mezi vámi a mnou.“

Zprvu váhavě, potom odvázněji, počali mluvit. Vyklopili úplně všechno, nakonec zjistili že i to co by raději nikdy neřekli. Velitel bedlivě naslouchal, pokládal doplňkové otázky a hovor odlehčoval různými vtipnými poznámkami. „Všechno?“ řekl nakonec, když už všichni na delší dobu umlkli.

Přikývli. Pochopili už, že i tento rozhovor může být jen pohovorem před popravou. Velitel by jistě neváhal obětovat jedno své tělo, aby zjistil co se stalo s jeho výsadbáři.

„Dobře. Máte stopro,“ řekla náhle stewardka a všem se nesmírně ulevilo, i když na sobě nedali nic znát. „Jste momentálně druhou nejmocnější bojovou složkou na palubě mého křižníku. A musím mít naprostou jistotu, že si můžeme důvěřovat.“ Přejel je uhrančivým pohledem a dodal: „Ano. Odpojil bych vás i se svým tělem, kdybych zjistil že s vámi něco není v pořádku. Ale nezemřeli byste. Tedy rozhodně ne hned. Nedaleko nás kotví jiné Lastakarijské plavidlo, které by vás... tedy, nás, v takovém případě převzalo na svou palubu, kde disponuje patřičně specializovanou výbavou pro podobné nemilé případy.“ Půvabně pokrčil rameny. „Lastakarijci ji vyvinuli po zkušenostech s Makrobexrigany, takže bychom měli víc šancí na přežití, než část mé posádky před nedávnem...“

„Děkujeme,“ řekl Malbohán, ale Ankčet jen zlehka zavrtěl hlavou. „V tom co dělám, je minimum osobních sympatií. Ač velitel, jsem stejný nástroj jako vy. Ano, je příjemné mít na palubě družstvo, které se v nebývale krátkém čase stalo jedním z nejlepších v celém Lastakarijsku. Ale stejně tak bych pracoval s jakýmkoli jiným. Právě proto je Lastakarijsko tak úspěšné, neboť preferuje funkcionalitu.“

„Která ale může mít nespočet podob,“ dodala odvážně Takar.

„Správně. Je to pouze o pochopení dané věci.“

Ve stěně se rozzářila zelená plocha východu.

„Tudy zpět do křižníku,“ řekl velitel. „Pamatujte, že tím se opět stanete součástí palubní sítě.“

*

54 – Příliš moc světla

„Chtěla bych být výsadkář. Jak vidím, už zase nemají co dělat,“ zaznělo pobaveně ze tmy galerie.

Sardo, spolu s kamarádkou beze slov sledující velebné hvězdné panorama, se pousmál. Pamatoval si ten hlas, a tak nepotřeboval ani příslušné ID od sítě. Odpověděl: „Ti otravní piloti naleznou fakt všude. Že, milá Aranel?“

Pilotka přišla blíž a volně se opřela o okraj galerie. „Nemrač se na mě, Groms,“ podotkla. „Jsme přece na jedné lodi...!“ Pak kývla hlavou k pohledné kamarádce, která stála za ní: „langi, z právního.“

Pozdravili se, Sardo s určitou úctou. Právní oddělení bylo v jeho mysli spojeno s představou vroucího pekla, udržovaného pod neustálým brutálním přetlakem zákonů a protokolů. Pochopitelně, že Sarqaharc nepůsobil na vlastní pěst; jeho akce, diktované Lastakarijským štábem, musely být naprosto precizně ošetřeny jak z bojového, tak i z právního hlediska.

Vzhledem k množství planet na nichž zasahovali, počtu mocenských struktur na nich se nacházejících, a neustálým obměnám daných pravidel, v nichž bylo nutno bleskurychle hledat schůdné cesty, byla právníká sekce křížníku obsazena lidmi, kteří měli k absolutní genialitě stejně blízko jako k absolutnímu šílenství. langi naštěstí vypadala dostatečně půvabně na to, aby tím vyvážila dopad důstojnosti své profese na prosté výsadkáře.

„Tak tohle to, má milá,“ nedala si Aranel pokoj, „je osm dvaatřicetin našeho chrabrého palubního výsadku. Kéž neudělají bitevní pole i z této galerie, tak jako ze všeho kde se objeví...!“

„Ty máš co povídat! Podle některých manévrů, které Sarqaharc provádí, bych tipovala že je řídicí knipl pilotních křesel projektován k užití toliko specifickou částí vaší anatomie!“ oplatila obratem velmi kousavě Groms.

Obě dívky se rozesmály. „Oj! Až tak moc je to znát?!“ reagovala vesele Aranel. „Jen se trochu děším představy, pokud by podobné kritérium měla splňovat pro změnu i ta vaše HOZka!“

Sardo se rozhodl kamarádky zastat. Mrkl na Groms a tázal se: „Na to kolik bytostí je na křížníku, se setkáváme docela často. Opravdu momentálně nemáš směnu, anebo tě konečně vyhodili protože zjistili že tvé pilotní schopnosti jsou plně nahraditelné generátorem

náhodných signálů?“

„Zdá se, že palubní kuchaři do výsadkářského jídelníčku dnes zařadili i vtipnou kaši! Jenže u tebe, milý Sardo, by nepomohlo ani kdyby ses jí nacpal až by ti tekla z uší!“ nevzdávala útok.

„Vtipná kašička je pro mimina a piloty,“ prskl přezíravě, a vycenil zuby. „My raději dravčí jídelníček. Což si takhle dát více než přiměřený kus masa? Pověz, milá pilotko, máš zájem o rychlou ochutnávku?! A co ty, langi?“

„Ó Leptone,“ vmísila se právníčka zpola žertem, zpola obdivně, ale její hlas v sobě náhle nesl nepřeslechnutelné rozechvění. Mimoděk popošla k Sardovi. „Je tak vzrušující vidět na vlastní oči do praxe převedené heslo K boji vždy připraven!“

„Děvčátka má krásná,“ zasáhla líbezným hláskem Groms a významně rukou stiskla zábradlí galerie, až bolestně zavržalo, „paragrafy a pilotní licence možná nebudou nejlepší příbor pro tak tvrdou pochoutku. Pozor aby vám nezaskočila v krku...!“

langi trochu vylekaně vydechla. „Maličko váhám,“ přiznala. „Mrknu do infositě, jestli z laborky neutekli nějací dva mutanti, fatálně nekompatibilní s palubním ekosystémem!“

„Co to ráno říkal velitel Ankčet? Že nám pošle na galerii dvě cvičené opičky, abychom se pobavili?“ kontroval obratem Sardo.

„Pokud velení ve své neskonale moudrosti usoudilo, že potřebujeme zmíněnou ochutnávku, bylo by proti palubnímu řádu neuposlechnout, vid', Aranel?“ pronesla langi napjatě a udělala ještě malý krůček vpřed.

Pilotka ale pochopila, že dnes se výsadkáři nedají. Moudře se rozhodla ukončit slovní přestřelku a nataženou paží s úsměvem kamarádku zadržela. „Zpomal, moje květinko. Tihle roztomilí degirové by tě mohli ve svém nadšení nechtěně rozbít dřívě, než bys jim stihla sdělit kolik by za lokální roztržení palubního právníka mohli dostat!“

Právníčka bázně zamrkala a zacouvala zpět. Sardův úsměv se prohloubil, a Groms řekla jen: „V poho, dámičky...“ Slovní duel vyhráli, nebylo proč dál živit hádku. „Takže jste také na cestě k drobnému soukromí v galerii?“ převedla řeč.

Aranel hodila hlavou do bezbřehé tmy za průhledným pancířem a řekla: „Tentokrátě jen zčásti, udatná výsadkářko.“ A už v tom oslovení nebyla ani špetka jedovatosti. „Cílem je támhle ta dvojhvězda - dva červení trpaslíci. Vrtí se docela blízko a rychle u sebe,

takže čas od času vyplivnou přebytek energie do okolí. Na jeden takový ohňostroj jsme se přišly podívat. Když o tom tak mluvím... předpokládám že jste se pořádně natřeli opalovacím krémem..."

„Proč?“

„To bliknutí by mělo mít ekvivalent řádově stovek miliard gigatun.“

Sardo i Groms mlčeli. To bylo dost velké číslo i pro ně.

„Jsme jen prvosledový nárazník..." vydechla Groms.

langi se tiše zasmála. „Nepovídej mi, že jste si na to ještě nezvykli?!“ V pološeru blýskl její pohled lehce modrou barvou. Pozor! Totéž zahlédl předtím u Aranel! Holky mají optický filtr i mimo službu, uvědomil si Sardo. Neptal se proč – jeho výsadbářské reflexy se ozvaly rychleji než se stačil podívat. Bleskově si vyvolal osobní nabídku, jediným mrknutím našel optickou ochrannou pomůcku a-

Náhle, bez sebemenšího varování, se půlka vesmíru proměnila v nejjasnější světlo. Strašlivý světelný příboj trval jen nepatrný zlomeček sekundy – pak již ochranné obvody galerie stejně bleskurychle zatemnily průhledné pancíře clonou neprostupnou pro jakékoli vlnové délky celého spektra energetických částic.

Přesto záblesk působil jak rána žhavým železem rovnou do mozku. Sardo i Groms se zapotáceli, na okamžik ztratili kontrolu nad svými smysly. Do uší jim udeřila technická kakofonie - celá básová konstrukce křížníku zasténala pod nepředstavitelnou silou běsnícího vesmíru, jejíž ozvěna možná dostihla i teleportově propojené sekce v jiných prostorech.

Skřípot a ocelově temný rachot pozvolna, v několika vlnách utichl. Sardo si uvědomil, že ho pálí ruce. Zábradlí, o něž se opíral, bylo na vnější straně vařící. Okolní vzduch chutnal po horkém kovu. Kromě ohnivých kruhů kolem sebe neviděl vůbec nic.

„Fíha!“ zaslechli nadšenou pilotku. „Já říkala že si to nesmíme nechat ujít! Co?“

„Dooost žhavé,“ slyšel vzrušený langin hlas.

Znovu se zkusmo rozhlédl. Svět stále tonul v husté mlze, plné zelených a fialových kol. Jsem slepý, uvědomil si. No teda.

„To byla paráda!“ radovala se Aranel. Rozsvítila kolem sebe éterické panely zobrazovačů s živými křivkami grafů. „Velký Leptone! Obranné pole křížníku mělo v téhle vzdálenosti ještě sedm procent rezervu výkonu.“ Náhle si všimla obou výsadbářů. „To si snad děláte

srandu, vy dva?!“ vykřikla zděšeně.

„Jen klídek,“ ušklíbl se Sardo směrem, kde tušil mladou pilotku.

Zamávala rukou proti němu, jak si vyvolávala podrobnosti jejich ID. „Vy fakt nemáte filtry! Dočista jste se zbláznili? Myslíte že když jste přežili Yiox, tak už jste naprosto nezranitelní?!“

„Proč ten povyk? Nejlepší zážitky jsou přece bez ochrany, rovnou na kontakt,“ vycenila Groms zlehka zoubky.

„Tak to je odvaha,“ vydechla langi ohromeně. Výsadkáři sice neviděli, že se naklonila ke kamarádce, ale dobře zaslechli jak šeptá: „Jakto, že nás nenapadlo prožít si to až tak naplno?“

„Ses zbláznila?“ odpovídala Aranel stejně tichounce rozechvělým hlasem. „Oni si těla mění co chvíli, ale já to ještě nezkusila...!“

V plazmatickém chaosu, míhající se Sardovi v nevidomých očích, se objevily dvě značky, importované jeho výbavou přímo do mozku. Na galerii přiletěli dva mechanolékaři, zjevně přivolání pilotčíným povellem.

„To je od vás milé,“ řekl trochu nuceně vesele. „Umíme se ale o sebe postarat sami. Tak zase jindy, milá Aranel...“

„Se ví,“ přidala se Groms. „My si ještě zajdeme někam na pár skleniček, abychom ten zážitek správně vstřebali, to je nad dvě červená slunce jasnější! Těšilo nás, drahá langi. Zvažte někdy obě návštěvu u nás doma; myslím že by vás i zbytek družstva rád poznal trochu důvěrněji!“

Otočili se a zamířili k zelenému východu z galerie. Jen občas se dotekem prstů nenápadně přesvědčili, že jdou i poslepu správně.

*

55 – Tušení problémů

„Tak tohle už vůbec není normální,“ řekla stewardka, popíjející s nimi v palubním baru rudě jiskřivé Nezeboranské víno.

„Vid', veliteli? Vypadá to, že se té značky nezbavíme,“ podotkla Groms, prohlížející rudou tekutinu.

„Nechutná?“ povytáhla stewardka obočí. „Naléváme ho posádce, protože je prostě nejlepší. Ale máme i jiné, daleko horší druhy pití!“

Zasmáli se a Sardo zase trochu zvážněl. „Zpět k tématu, smím-li... Informace visela v síti už jakou dobu, a přijali jsme ji – byla signovaná od nás obou. Nechápu jak je možné, že jsme ji ignorovali. To vážně nedává smysl.“

Velitel v těle překrásné dívky si prsty projel neposedný účes. Sardo, kterému oči padly o trochu níže, jen tiše povzdechl.

„Biologickou sekci ještě napadla jedna varianta. Možná vaše výpadky způsobuje nějaká specifická momentální konfigurace organismů a informačních polí v nich i mimo ně. Takový defekt se nedá ani analýzou objevit, to bychom museli simulovat prakticky nekonečno kombinací. Takže dostanete monitoring. Všichni,“ řekla kráska klidně, ale nesmlouvavě.

Mlčky kývli.

Pak se palubní síť opět nečekaně odmlčela. Maličko to s nimi cuklo, ale uvědomili si, že jsou v izolovaném poli, které tentokrát vytvořil přímo velitel Ankčet. Pravidl: „Byly zachyceny odchylky i u jiných členů posádky, a také u určitých systémů. Nevíme ještě co se děje, ale chci abyste tuhle informaci věděli - jen vy dva.“ Pokynul rukou, a síť je opět přijala do své všeobjímající náruče.

„Možná bychom přece jen mohli zkusit změnit značku pití, ne?“ odpověděl Sardo.

„To zní stejně lákavě jako jiná věc, která mi při pohledu na nás tři právě přišla na mysl,“ pousmála se stewardka. Hluboko v očích trojice však zůstávala chladná číhavá pozornost.

*

56 – Šedá eminence

Entita Yi se navenek nijak výrazně neprojevovala. Zatím se situace vyvíjela dle jejího plánu. Správně usoudila, že nebude v její síle ubránit se případnému únosu. A tak se na něj připravila s vizí, že se pokusí infiltrovat do únoscova organismu. Nalezení způsobu, jak infiltrovat pečlivě strážené telepatické frekvence jí umožnil tento záměr začít realizovat.

Nechvátala. Nechala analytické vlivy, aby jí zkoumaly ze všech stran a aspektů, a pouze se starala o to, aby neprozradila svou aktivitu. Dbala i na to, aby držela aktivní části svého těla důsledně dislokované od sebe, a v nepravidelných intervalech přestavovala celý svůj organismus, což - jak doufala - značně ztíží analýzu jejímu únosci.

Zatím šlo vše dobře. Poslední pokus entity Yi směřoval do pohybové sféry jejího nepřátelského okolí. Podivně komplikované tělo únoscce na své pouti prostorem učinilo malou odchylku, která ho přivedla ke dvěma téměř vyhaslým hvězdám o trošku blíže než původně plánoval. Několika jiným pokusným subjektům též velice nepatrně pozměnila tok informací v jejich řídicích uzlech, díky čemuž došlo k poškození jejich optiky. Vyšlo to. A nezdálo se, že by nepřítel pojal nějaké podezření.

Kdyby to dokázala, nejspíš by entita Yi pocítila výrazné uspokojení. Bylo na čase rázně jednat.

*

57 - Zmatek

»Poplach.«

Sardo se Groms se vymrštili od relaxačního bodu v palubním baru a v několika sekundách byli ve své ubytovně. Ještě na sebe ani nestačili „obléknout“ BSK, a v hlavách už analyzovali zadávaný úkol.

»Nevypadá to zle,« podotkl Sardo. Mise by podle dosažitelných informací měla být přibližně střední obtížnosti. Taková se dá zvládnout s hvězdičkou aniž musí člověk mít v kapse záložní svačinu.

»Opravdu to nevypadá zle,« souhlasila Groms. To už probíhali zelenou plochou do výstupní sekce.

„Dobré pořízení,“ řekl dozorující přenosový technik. Na jeho virtuálním panelu se skvělo osm zelených statusů.

„Jiné neznáme,“ opáčil Alkarotar.

Technik přikývl. „Tři, dva jedna-“

Prostor kolem výsadbářů se prolнул do nehostinné mírně zvlněné pláně, poseté pradávnými zátarasy z oceli a drátů. Zem, hluboce rozrytá zákopy a prošpikovaná archaickými minami, hořela nebo tonula v nánosech ledového bahna. Zamořeným vzduchem praskavě svištěly stovky projektilů a nespočty střepin, vyvržených z vysokých stromů ohně a černého dýmu.

Ve stejném okamžiku kdy se dotkli země této planety, se zamaskovali, i když skutečné ohrožení detekce nehlásila. Lehké klepání na BSK signalizovalo náhodné zásahy střelami či střepinami, které hustě protínaly celé bitevní pole. Nic, čeho by si museli všimnout. V té hrůze se potácely stovky bojovníků ve strakatých oblecích, stávících svá zranitelná, slabě chráněná těla do cesty palbě, a palbu ze všech sil opětujících. Mnohem víc jich ale leželo všude možně kolem na zemi, zcela neživých či různě, povětšinou nepříjemně, umírajících.

Část signálů pocházela z podzemí, kde se některé jednotky pokoušely o obchvat pohybem v úzkých, hluboko vykutaných tunelech. Ocitli se uprostřed „klasické“ bitvy. Nešlo si připouštět strašlivá jatka víc než náznakem – jinak by nedokázali plnit vlastní úkol.

Sardo okamžitě viděl, že se ocitli poněkud mimo cílovou zónu. V duchu se maličko podivil, ale nekomentoval to, neboť to již aktivovali své GPG a vyrazili. Střelhitými přesuny se hnali napříč plání, naprosto si nevšímajíc zmatku který panoval kolem. Sardo se

maličko hořce ušklíbl. Nikdo z těch nešťastníků, kteří cedili pot a krev všude kolem nich, ani v nejmenším netušil, že se tu pohybují cizí výsadkáři za svým cílem. Přitom bychom několika pohyby očí mohli vyhledat kteroukoli z obou zde bojujících stran, pomyslel si. Ach jo.

»Pozor.«

To vyslal Alkarotar, a Sardo ihned věděl proč. V cílové oblasti se objevili další tři výsadkáři.

»Nové rozestavení,« přijal vzápětí instrukci. To se podívejme, pomyslel si. Trojlístek nám přišel velet. To neslibuje nic dobrého. Akce se nejspíš nečekaně komplikuje. Než tyto myšlenky dokončil, už se nacházel zamaskován na nové pozici. Nevěděl proč má sledovat zrovna tento svěřený sektor, ale nediskutoval o tom.

Šestnáct sekund.

Ještě tři vteřiny, pomyslel si Sardo, a Alkarotar cíl dostane do značkovací vzdálenosti. Proč se tu tedy objevili i Lastakarijci? Co je tohle za hru? Znovu proskenoval svůj sektor. Kromě desítek vojáků, kteří sváděli nerovný boj s nepřátelskou palbou, a neškodné technické podpory motající se kolem, nezjistil nic co by stálo za pozornost.

Osmnáct sekund.

Pořád nic? Sardo mrknutím oka nechal zobrazit souřadnice cíle.

Cíl se vzdaloval! Ačkoli Alkarotar postupoval spolu s Takar vysokou rychlostí, cíl si stále zachovával dostatečný odstup.

Ví o nás, řekl si Sardo.

»Stop,« ozval se vtom signál Alfy a Sardo v duchu viděl viděl, jak výsadkář vyslal svého korobota vpřed. Umělý průvodce, hlídkující skrytě na orbitu, vystartoval děsivým zrychlením dvaosmdesáti g. Zdálo se však, že je symbol cíle svázaný s útočícím korobotem neviditelnou traverzou - okamžitě zrychlil také a vzápětí se dostal za značkovací dosah jejich zaměřovačů.

„Máme problém,“ podotkla Riinda, tak jako všichni sledující situaci podle informací jež se jí objevovaly přímo v mozku BSK.

Vtom se odmlčelo spojení s bitevníkem. Zůstala jen nosná frekvence s nivelačními pulsy.

„Máme dva problémy,“ kontroval Malbohán ledově.

»Stop. Rezistence,« ozval se signál Alfy. Sardo se mžikem přesunul do místa, jež slibovalo aspoň částečné krytí proti náhodným zásahům, pro jistotu aktualizoval své maskování a pak jen mlčky

sledoval značku korobota i cíle, jak se čím dál zběsilejší rychlostí vzdalují po tečně pryč z planetárního obzoru do volného vesmíru...

Lastakarijci také netuší co se děje, blesklo mu hlavou. To asi bude horší než si dokážeme představit.

Boj kolem nich se zvolna přesouval. Jedna strana konfliktu zjevně prohrávala a ztrácela své pozice. Výsadek zůstal nakonec zamaskován několik kilometrů za zuřící frontou, uprostřed zničené krajiny plné mrtvých těl a hořících trosek všemožné techniky.

V ten moment se ztratil signál ze Sarqaharcu úplně.

*

58 – Čas pomsty

Entita Yi neztrácela čas. Vyzkoušené metody ovlivňování okolí dávaly dobré prognózy pro další plány. Bylo potřeba zbavit nepřítele jeho silných složek, poté jej ovládnout a integrovat zbylé zdroje pod svoje velení.

Nejúčinnější akční skupina biologicko-mechanických objektů s obzvlášť nebezpečnými jádry o počtu osmi a tří členů byla úspěšně vyslána mimo tělo nepřítele, načež s ní entita Yi vypnula spojení. Tím se zbavila vnitřního nepřítele, aniž tušila že to byli právě ti, kteří jí sem unesli. Souřadnice pohybu křížníku se vzápětí nečekaně změnily podle nových plánů a celý komplikovaný organismus nepřítele upadl pod moc entity Yi.

Informační soustava se okamžitě zaplnila poplašnými signály, ale ty entitu Yi nevzrušovaly ani v nejmenším. Jednotlivé akční prvky organismu zvaného „křížník“ již byly pod jejím vlivem a trochu neochotně, ale přesto, prováděly instrukce jež nyní dostávaly výhradně od ní.

Jediná konfigurace devíti objektů, nacházející se v těle křížníku, vykazovala nečekaně vysokou rezistenci vůči jejímu ochromujícímu snovému vlivu. Ale ani to nemohlo entitu Yi zadržet v její další činnosti. Zrovna totiž našla v jeho navigační databázi údaj, který hledala: souřadnice jeho domovského světa.

Kdyby uměla cítit nenávisť, patrně by nyní řekla: „A teď spolu zúčtujeme!“

Takhle jen zaregistrovala kladný výsledek. Ačkoli věřila, že její akce dopadne dobře, vyčlenila ze svého korpusu paralelní jádro, připojila ho k jednomu z lidských těl jež v sobě měla, a vyslala komplex k náhodně zvolené oběžnici Svazu planet.

Jmenovala se Bokwer, ale Yi okamžitě a důsledně vymazala z paměti křížníku všechny informace o tom, kam se zkopírovala. Poté vytěsnila vzpomínku i ze sebe. Nikdo a nic, ani ona sama, nesměl uchovat sebemenší vodítko o jejím novém úkrytu.

Teď už jí nic nezdržovalo. Zadala souřadnice do strojů a odstartovala přesun. A protože byla stvořena k nekonečnému boji s celým okolním světem, připravila veškerý arzenál na palubě k dalšímu rozhodujícímu úderu. Síly křížníku sice na zničení planety nestačily, ale pár kontinentů by zanedlouho mohlo dost výrazně

změnit svou tvář. To zatím stačilo. Věřila, že faktor překvapení je na její straně.

Sarqaharc, plný zombií zotročených nadvládou ledově nemilosrdné entity Yi, se s odjištěnými zbraněmi řítí útočným teleportem skrz hvězdné moře galaxie.

Domovské planetě Lastakarijského impéria zbývaly minuty života.

*

59 – Nechme útočníka

Daleko odtud, přímo v cílové oblasti blížícího se křižníku, přesně v ten samý (souběžný) čas, příslušný Jednozlatý admirál v radě impéria aktivoval svou značku vysoké důležitosti, a obratem dostal volný informační kanál.

„Velitel Ankčet hlásí: křižník Sarqaharc je ovládnut silou z Yiox, a blíží se. Styčný bod za šest minut.“

Dvozzlatý admirál Ilfirino pomalu přikývl. „Takže jedné inteligenci se podařilo dostat ven?“

„Ano,“ přisvědčil jednozlatý. „Přesně jak nám ukazovala holistika ve snímku Pwib 863C5 před třiadvaceti cykly.“

„Dobře.“ Velitel předal zprávu všem, kterých se to týkalo. Planeta v cílové oblasti vyhlásila poplach a připravila se ke střetu s důkladností, Lastakarijcům vlastní. K místu, kde měl útočník za chvilku vystoupit z teleportu, se ihned počaly skrytě stahovat mohutné armádní síly.

Dvozzlatý Ilfirino přijal zprávy o stavu připravenosti a pokynul rukou. „Buďme zdrženliví. Nechme útočníka konat, a dívejme se, jakou nedokonalost či skulinu objeví v našich obranných pásmech. Takovýchto příležitostí zdokonalit naše systémy není, a nebude mnoho...“

* * *